

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times and *USA Today* Bestselling Author

LINDA HOWARD

AVON
IMPULSE

MACKENZIE'S MOUNTAIN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Mackenzie'nin Dağı

Linda Howard

Mackenzie's - 1. Kitap

İçindekiler

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü Bölüm](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm On Birinci](#)

[Bölüm On İkinci](#)

[Bölüm Sonsöz](#)

Birinci Bölüm

Bir kadına ihtiyacı vardı. Kötü.

Wolf Mackenzie, parlak dolunayın gümüş ışığını yanındaki boş yastığa yansıttığı huzursuz bir gece geçirdi. Vücudu ihtiyaçtan ağrıyordu, sağlıklı bir erkeğin cinsel ihtiyacını karşılayamıyordu ve geçen saatler hayal kırıklığını daha da artırıyordu. Sonunda yataktan kalktı ve çıplak bir şekilde pencereye doğru yürüdü, iri vücudu akıcı bir güçle hareket ediyordu. Ahşap zemin onun altında buz gibiydi.

Çıplak ayaklıydı ama bu rahatsızlığı hoş karşıladı, çünkü kanını ısıtan yönlendirilmemiş arzuyu soğutuyordu.

Renksiz ay ışığı yüzünün açılarını ve düzlemlerini keskin bir şekilde kazımış, mirasının canlı bir kanıtı olmuştu. Omuzlarına değecek kadar uzun siyah saçlarından ve iri siyah gözlerinden bile daha fazla, yüzü Kızılderili rahibe olduğunu ilan ediyordu. Yüksek, belirgin elmacık kemiklerinde ve geniş alnında, ince dudaklarında ve yüksek köprülü burnundaydı. Daha az belirgin, ama sadece İskoç Dağlık Bölgesi'nden sadece bir nesil sonra gelen babasının Kelt mirası da en az onun kadar vahşiydi. Annesinden miras kalan Kızılderili yüz hatlarını, güçlü olduğu kadar temiz ve keskin bir bıçak gibi bir yüze dönüştürmüştü. Damarlarında en savaşçı iki Kelt'in kanı akıyordu. Komançi ve Kelt halkları. Doğuştan savaşçıydı, bu gerçek askere yazıldığında ordu tarafından kısa sürede keşfedilmişti.

Aynı zamanda şehvet düşkünüydü. Kendi doğasını iyi tanıyordu ve onu kontrol etse de bir kadına ihtiyaç duyduğu zamanlar oluyordu. Böyle zamanlarda genellikle Julie Oakes'u ziyaret ederdi. Kendisinden birkaç yaş büyük, elli mil uzaktaki küçük bir kasabada yaşayan, boşanmış bir kadındı. Anlaşmaları beş yıl sürmüştü; ne Wolf ne de Julie evlilikle ilgileniyordu ama ikisinin de ihtiyaçları vardı ve birbirlerinden hoşlanıyorlardı. Wolf Julie'yi çok sık ziyaret etmemeye çalışıyordu.

Onun evine girerken görülmemeye özen gösterdi; komşularının bir Kızılderili ile yattığını öğrenmeleri halinde öfkelenecekleri gerçeğini duygusuzca kabul etti. Hem de herhangi bir Kızılderili değil; tecavüz suçlaması bir erkeğin yakasına sonsuza dek yapıştırdı.

Ertesi gün cumartesiydi. Her zamanki işler yapılacaktı ve Ruth'tan bir yük çit malzemesi alması gerekiyordu. ama Cumartesi geceleri geleneksel olarak ulumak içindi. Ulumayacaktı ama Julie'yi ziyaret edecek ve cinsel gerginliğini onun yatağında atacaktı.

Gece soğumaya başlamıştı ve alçak, ağır bulutlar yaklaşıyordu. Yeni kar anlamına geldiğini bildiği bu bulutlar ayı örtene kadar onları izledi. Boş yatağına dönmek istemiyordu. Yüzü ifadesizdi ama beli ağrıyordu. Bir kadına ihtiyacı vardı.

Mary Elizabeth Potter'ın o Cumartesi sabahı vaktini meşgul edecek pek çok küçük işi vardı ama vicdanı Joe Mackenzie ile konuşmadan rahat etmesine izin vermiyordu. Çocuk iki ay önce, Mary'nin aniden okulu bırakan bir öğretmenin yerine gelmesinden bir ay önce okulu bırakmıştı. Kimse Mary'ye çocuktan bahsetmemişti ama o okul kaydına rastlamış ve merakı onu okumaya yöneltmişti. Wyoming'ın küçük Ruth kasabasında okulda çok fazla öğrenci yoktu ve hepsiyle tanıştığını düşünmüştü. Aslında altmıştan az öğrenci vardı ama mezuniyet oranı neredeyse yüzde yüzdü, bu yüzden okulu bırakan olması olağandışı bir durumdu. Joe Mackenzie'nin kaydını okuduğunda hayrete düşmüştü. Çocuk tüm derslerden A alarak sınıfının en iyisi olmuştu. Kötü not alan öğrencilerin cesareti kırılır ve okulu bırakırlardı, ancak sahip olduğu her öğretmenlik içgüdüğü, böylesine seçkin bir öğrencinin okulu bırakmasına öfke duyuyordu. Onunla konuşmak zorundaydı, nasıl olduğunu anlamasını sağlamaya çalışmalıydı.

Eğitimine devam etmesi geleceği için çok önemliydi. On altı yaş, hayatının geri kalanında peşini bırakmayacak bir hata yapmak için çok gençti. Onu geri dönmeye ikna etmek için elinden geleni yapana kadar geceleri uyuyamayacaktı.

Gece yine kar yağmış ve hava iyice soğumuştur. Kedi, sanki havadan şikayet ediyormuş gibi, ayak bileklerine dolanırken ağlamaklı bir şekilde miyavlıyordu. "Biliyorum Woodrow," diye teselli etti hayvanı. "Zemin ayaklarına soğuk geliyor olmalı." Ona hak veriyordu. Wyoming'e taşındığından beri ayaklarının sıcak olduğunu hiç sanmıyordu.

Bir kış daha gelmeden, kendi kendine bir çift sıcak, sağlam, kürk astarlı ve su geçirmez çizme alacağına ve sanki hayatı boyunca bunu yapmış gibi, bir yerli gibi karda tepineceğine söz verdi. Aslında botlara şimdi ihtiyacı vardı ama taşınma masrafları nakit rezervlerini tüketmişti ve tutumlu teyzesinin öğretileri botları veresiye almasını engelliyordu.

Mary sahip olduğu en sıcak tutan, en mantıklı ayakkabıları giyerken Woodrow yine miyavladı; Mary bunlara özel olarak "yaşlı hizmetçi öğretmen ayakkabıları" diyordu. Mary kulaklarının arkasını kaşımak için durakladı ve Woodrow'un sırtı coşkuyla kamburlaştı. Okul yönetiminin oturması için ayarladığı evle birlikte kedi de ona miras kalmıştı; ev gibi kedi de fazla bir şey değildi. Kaç yaşında olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Woodrow öyleydi ama hem o hem de ev biraz köhne görünüyordu. Mary bir kedi sahibi olmaya her zaman direnmişti - yaşlı bir kızın hayatını taçlandıran bir dokunuş gibi görünüyordu - ama sonunda kaderi onu yakalamıştı.

Yaşlı bir hizmetçiydi. Şimdi bir kedisi vardı. Ve yaşlı hizmetçi ayakkabıları giyiyordu. Resim tamamlanmıştı.

"Su kendi seviyesini arar," dedi kediye, o da ilgisiz Mısırlı bakışlarıyla ona baktı. "Ama sana ne ki? Benim kişisel su seviyemin mantıklı ayakkabılar ve kedilerde durması seni incitmiyor."

Ama saçlarının düzgün olduğundan emin olmak için aynaya baktığında iç geçirdi. Mantıklı ayakkabılar ve kediler, solgun, hafif ve sıradan olmanın yanı sıra tam da onun tarzıydı. "Mousy" iyi bir kelimeydi. Mary Elizabeth Potter yaşlı bir hizmetçi olmak için doğmuştu.

Mantıklı ayakkabılarıyla birlikte giymek için çorap giymediği sürece giyinebileceği kadar kalın giyinmişti, ama bu konuda sınırı vardı. Zarif beyaz

Uzun fırfırlı eteklerle halhallar bir şeydi, ama yün bir elbiseyle diz çorapları tamamen başka bir şeydi. Bir kadın için rüküş olmaya razıydı. Sıcaklık uğruna; rüküş olmak istemiyordu.

Bunu ertelemenin bir anlamı yoktu; bahara kadar hava daha da ısınmayacaktı. Mary, hâlâ Savannah'nın sıcaklığını bekleyen bir sistemde soğuk hava şokuna karşı kendini hazırladı. Georgia'daki derli toplu yuvasını Wyoming'deki küçük bir okulun zorluğu, farklı bir yaşam tarzının heyecanı için terk etmişti; hatta maceraya duyduğu küçük bir özlemi bile itiraf etmişti ama elbette bunun su yüzüne çıkmasına asla izin vermemişti. Ama her nasılsa, hava durumunu hesaba katmamıştı. Hava koşullarına karşı hazırlıklıydı.

Kar yağıyordu ama hava çok soğuk değildi. Bu kadar az öğrenci olmasına şaşmamalı, diye düşündü kapıyı açarken ve rüzgâr onu savururken nefesi kesildi. Hava, yetişkinlerin çocuklarla sonuçlanabilecek herhangi bir şey yapacak kadar soyunamayacakları kadar soğuktu!

Wyoming'e taşındığında mantıklı bir şekilde yeni bir kar lastiği takımı taktırdığı iki kapılı, orta boy Chevrolet sedan arabasına doğru yürürken mantıklı ayakkabılarının içine kar girdi. O sabah radyodaki hava durumu raporuna göre, hava sıcaklığı en düşük yedi derece olacaktı.

Sıfır. Mary Savannah'da geride bıraktığı hava için bir kez daha iç geçirdi; şimdi Mart ayıydı ve bahar tüm hızıyla sürüyor, çiçekler renk cümbüşü içinde açıyor olmalıydı.

Ama Wyoming güzeldi, vahşi ve görkemli bir şekilde. Yükselen Dağlar insan yapımı cılız evleri gölgede bırakıyordu ve ona bahar geldiğinde çayırların kır çiçekleriyle kaplanacağı ve kristal berraklığındaki derelerin kendi özel şarkılarını söyleyeceği söylenmişti. Wyoming, Savannah'dan farklı bir dünyaydı ve o sadece alışmakta güçlük çeken nakledilmiş bir manolyaydı.

Mackenzie'lerin evine nasıl gideceğine dair talimatlar almıştı ama bu bilgi isteksizce verilmişti. Kimsenin çocukla ilgilenmiyor gibi görünmesi onu şaşırtmıştı, çünkü küçük kasabadaki insanlar ona dostça ve yardımsever davranmışlardı. Aldığı en doğrudan yorum, bakkal dükkânı sahibi Bay Hearst'ten gelmişti.

"Mackenzie'ler senin zahmetine değmez." Ama Mary her çocuğun kendi zahmetine değeceğini düşünüyordu. O bir öğretmendi ve öğretmek istiyordu.

Mantıklı arabasına bindiğinde, dağın adını görebiliyordu.

Mackenzie Dağı ve onun yanından geçen dar yol bir kurdele gibi, ve o içinde korktu. Yeni kar lastiklerine rağmen, bu garip ortamda kendine güvenen bir sürücü değildi. Kar... şeydi, Kar yabancıydı, ama bunun onu yapmayı kafasına koyduğu şeyi yapmaktan alıkoymasına izin vermedi.

Zaten o kadar titriyordu ki anahtarı kontağa zar zor sokabilirdi. Hava çok soğuktu! Nefes almak bile burnunu ve ciğerlerini acıtırıyordu.

Belki de yola çıkmadan önce havanın düzelmesini beklemeliydi. Tekrar dağa baktı. Belki Haziran'da tüm karlar erimiş olurdu... ama Joe Mackenzie zaten iki aydır okula gitmiyordu. Belki de Haziran'da aradaki fark ona aşılamaz görünecek ve bu çabayı göstermeyecekti. Çok geç olabilirdi. Denemek zorundaydı ve bir hafta daha geçmesine izin vermeye cesaret edemedi.

Zor bulduğu bir şeyi yapmak için kendini zorladığında kendi kendine moral konuşmaları yapmak onun alışkanlığıydı, bu yüzden yola çıkarken nefesinin altında mırıldandı. "Gerçekten yola çıktığımda o kadar da dik görünmeyecek. Her şey

yokuş yukarı yollar uzaktan dikey görünür. Bu mükemmel bir pazarlık yolu, aksi takdirde Mackenzie'ler inip çıkamazlardı ve onlar yapabiliyorsa ben de yapabilirim." Belki de yapabilirdi. Karda araba kullanmak sonradan kazanılan bir beceriydi, henüz ustalaşmamıştı.

Kararlılığı devam etmesini sağladı. Sonunda dağa ulaştığında ve yol yukarı doğru eğildiğinde, elleri direksiyon simidinde kenetlendi ve vadi tabanına doğru artan mesafeye bakmaktan kasıtlı olarak kaçındı. Düşerse ne kadar uzağa düşebileceğini bildiği için Mary'ye göre bu, zaten yeterince sahip olduğu gereksiz bilgi kategorisine girerdi.

"Kaymayacağım," diye mırıldandı. "Kontrolü kaybedecek kadar hızlı gitmeyeceğim. Bu dönme dolap gibi. Düşeceğimden emindim ama düşmedim." Dokuz yaşındayken bir kez dönme dolaba binmişti ve kimse onu tekrar denemeye ikna edememişti. Atlıkarıncalar daha çok onun tarzıydı.

"Mackenzie'ler Joe'yla konuşmama aldırılmazlar," diyerek kendini rahatlatmaya çalıştı. "Belki bir kız arkadaşıyla sorun yaşamıştır ve bu yüzden okula gitmek istemiyordur. Onun yaşında biri için muhtemelen her şey geride kalmıştır."

Aslında yolculuk korktuğu kadar kötü değildi. Biraz daha rahat nefes almaya başladı. Yokuş görüldüğünden daha kademeliydi ve daha gidecek çok fazla yolu olduğunu düşünmüyordu. Dağ vadiden görüldüğü kadar devasa değildi.

Araba sürmeye o kadar odaklanmıştı ki gösterge panelinde beliren kırmızı ışığı fark etmedi. Kaputun altından aniden buhar püskürene kadar aşırı ısınma konusunda hiçbir uyarı almadı, soğuk hava buğuyu anında ön camda buz kristallerine dönüştürdü. Mary içgüdüsel olarak frene bastı, ardından tekerlekler kaymaya başlayınca gizli bir yemin etti. Ayağını fren pedalından hızla kaldırdı ve lastikler yeniden çekiş gücü buldu ama göremiyordu. Gözlerini kapatarak hâlâ doğru yönde gittiğine dua etti ve arabanın ağırlığının onu yavaşlatarak durdurmasına izin verdi.

Motor bir ejderha gibi tıslıyor ve böğürüyordu. Tepki olarak titriyordu, Kontağı kapattı ve arabadan çıktı, rüzgâr buz gibi bir kırbaç gibi üzerine inerken nefesi kesildi. Kaputun açma mekanizması soğuktan kaskatı kesilmişti ama sonunda boyun eğdi ve ne olduğunu görmek için kaputu kaldırdı, tamir edemese bile arabanın sorununun ne olduğunu bilmenin iyi olacağı düşüncesiyle. Sorunu görmek için bir tamirci olmak gerekmiyordu: su hortumlarından biri kopmuştu ve kopan yerden sıcak su fişkırıyordu.

Durumunun ne kadar tehlikeli olduğunu hemen fark etti. Arabada kalamazdı, çünkü motorun kendisini sıcak tutması için çalışmasına izin veremezdi. Yol özel bir yoldu ve Mackenzie'ler o gün ya da tüm hafta sonu boyunca çiftliklerinden hiç ayrılmayabilirlerdi. Kendi evine yürüyerek dönmek için hem çok uzak hem de çok soğuktu. Tek seçeneği Mackenzie çiftliğine kadar yürümek ve çok uzak olmaması için dua etmektir. Ayakları zaten uyuşmuştu.

Mackenzie çiftliğine varamayabileceği düşüncesi üzerinde durmasına da izin vermedi. Bunun yerine, her adımda ayakkabılarının içine giren karı görmezden gelmeye çalışarak yolda istikrarlı bir şekilde yürümeye başladı.

Bir virajı döndü ve arabasını gözden kaybetti, ama ileriye baktığında hala bir ev, hatta bir ahır izi bile yoktu. Kendini yalnız hissetti, sanki vahşi bir doğanın ortasına düşmüş gibiydi. Orada sadece dağ ve kar, uçsuz bucaksız gökyüzü ve kendisi. Sessizlik mutlak. Yürümek canını acıtırıyor ve ayaklarını toplamak yerine kaydırıldığını fark etti. İki yüz metreden daha az yol almıştı.

Vücudunun ısını korumak için kendine sarılırken dudakları titredi. Acı versin ya da vermesin, yürümeye devam etmek zorundaydı.

Sonra güçlü bir motorun homurtusunu duydu ve durdu, içinde öyle bir rahatlama oldu ki gözleri yaşardı. İnsanların içinde ağlamaktan korkuyordu ve gözlerini kırptırdı. Ağlamanın bir anlamı yoktu; on beş dakikadan daha az bir süredir yürüyordu ve gerçek bir tehlike içinde değildi. Her zamanki gibi sadece aşırı aktif hayal gücüydü. Yoldan çekilmek için karda ayaklarını sürüyerek yolun kenarına geldi ve yaklaşan aracı bekledi.

Devasa lastikleri olan büyük siyah bir pikap göründü. Hissedebiliyordu Şoförün gözleri ona kilitlendi ve kendine rağmen utanç içinde başını eğdi. Eski hizmetçi öğretmenler ilgi odağı olmaya alışık değillerdi ve üstüne üstlük kendini tam bir aptal gibi hissediyordu. Sanki karda gezintiye çıkmış gibi görünüyormuş olmalıydı.

Kamyon onun karşısında yavaşlayarak durdu ve içinden bir adam indi. Adam iriydi ve kadın içgüdüsel olarak bundan hoşlanmamıştı. İri adamların kendisine tepeden bakmasından hoşlanmazdı ve fiziksel büyüklükleri yüzünden onlara bakmaya zorlanmaktan da hoşlanmazdı. Büyük ya da değil, o onun kurtarıcısıydı. Eldivenli parmaklarını birbirine doladı ve ne söylemesi gerektiğini düşündü. Bir insan kurtarılmayı nasıl isterdi? Daha önce hiç otostop çekmemişti; yerleşik, saygın bir öğretmen için uygun görünmüyordu.

Kurt kadına baktı, bir insanın bu kadar aptalca giyinmişken soğukta dışarıda olmasına hayret etti. Onun dağında ne işi vardı? Her neyse? Buraya nasıl gelmişti?

Birden onun kim olduğunu anladı; yem dükkanında, Güney'de bir yerden gelen yeni öğretmen hakkında konuşulduğunu duymuştu. Daha önce hiç görmemişti.

Bu kadından daha fazla öğretmene benzeyen kimse yoktu ve Wyoming kışı için kesinlikle yanlış giyinmişti. Mavi elbisesi ve kahverengi paltosu o kadar rüküştü ki neredeyse bir klişeye dönüşmüştü; açık kahverengi saçlarının atkısının altından dağıldığını görebiliyordu ve büyük boy boynuz çerçeveli gözlükleri küçük yüzünü cüceleştiriyordu. Makyaj yoktu, dudaklarını korumak için dudak parlaticısı bile yoktu.

Ve botları yoktu. Neredeyse dizlerine kadar karla kaplanmıştı.

İki saniye içinde onu tamamen inceledi ve eğer bir şey söylemeye niyetliyse, dağında bulunmasına dair nasıl bir açıklaması olduğunu duymak için beklemedi. Şimdiye kadar tek kelime etmemişti ama yüzünde belli belirsiz bir öfke ifadesiyle ona bakmaya devam etti. Bir Kızılderili'yle konuşmayı, hatta yardım istemeyi bile kendisine yakıştırıp yakıştırmadığını merak etti. Zihinsel olarak omuz silkti. Her neyse, onu burada bırakamazdı.

Kız konuşmadığı için o da konuşmadı. Sadece eğildi ve bir kolunu dizlerinin arkasından, diğerini de sırtının arkasından geçirerek onu kaldırdı.

bir çocuk gibi, onun nefesini duymazdan gelerek. Onu kamyonu taşıırken, ağırlığının bir çocuktan fazla olmadığını düşündü. Bir an için irkildiğini gördü.

Gözlük camlarının arkasındaki mavi gözleri; sonra kolu boynuna dolandı ve sanki onu düşürmesinden korkuyormuş gibi sarsıcı bir şekilde tutuyordu.

Yolcu kapısını açabilmek için kadının ağırlığını kaydırđı ve onu koltuğa yatırdı, ardından hızlıca ayaklarındaki ve bacaklarındaki karı elinden geldiğince iyi bir şekilde sildi. Kadının tekrar soluduğunu duydu ama başını kaldırıp bakmadı. İşini bitirdiğinde eldivenlerindeki karın tozunu aldı ve direksiyonun arkasına geçti.

"Ne zamandır yürüyorsun?" diye mırıldandı isteksizce.

Mary başladı. Adamın sesinin neredeyse yankılanacak kadar derin olmasını beklemiyordu. Gözlükleri kamyonun ısıcağından buğulanmıştı ve kan hücum ederken soğuk yanaklarının karıncalandığını hissederek gözlüklerini çıkardı. "Ben... değil uzun," diye kekeledi. "Yaklaşık on beş dakika. Bir su hortumunu patlattım. Yani arabam patladı."

Wolf ona bakınca gözlerini aceleyle tekrar indirdiğini gördü ve pembeleşmiş yanaklarını fark etti. Güzel, ısınmaya başlamıştı. Telaşlıydı; bunu parmaklarını birbirine geçirişinden anlayabiliyordu. Adamın onu koltuğa atıp tecavüz edeceğini mi sanıyordu?

Ne de olsa o kaçak bir Kızılderiliydi ve her şeyi yapabiliirdi. Yine de, görünüşüne bakılırsa, belki de bu şimdiye kadar yaşadığı en büyük heyecandı.

Çiftlik evinden çok uzaklaşmamışlardı ve birkaç dakika içinde oraya varmışlardı. Wolf arabayı mutfak kapısına yakın bir yere park etti ve indi; kamyonetin etrafında döndü ve tam kadın kapıyı açıp aşağı kaymaya başlarken yolcu kapısına ulaştı. "Unut gitsin," dedi ve onu tekrar kaldırdı. Kayma hareketi eteğinin kalçalarının yarısına kadar inmesine neden olmuştu. Kumaşı aceleyle aşağı itti, ama adamın siyah gözleri ince bacaklarını incelemeyen ve yanaklarındaki renk derinleşmeden önce değil.

Evin sıcaklığı onu sarmaladı ve rahat bir nefes aldı, adamın ahşap bir sandalyeyi masadan çevirip onu üzerine yerleştirdiğini fark etmedi.

onu. Konuşmadan sıcak su musluğunu açtı ve akıttı, sonra bir bulaşık kabını doldurdu, sık sık suyu kontrol etti ve sıcaklığı ayarladı.

Varış noktasına ulaşmıştı ve her ne kadar varışını tam olarak istediği şekilde gerçekleştirememiş olsa da ziyaretinin amacını açıkladı. "Ben Mary Potter, yeni öğretmenim."

"Biliyorum," dedi kısaca.

Adamın geniş sırtına bakarken gözleri büyüdü. "Biliyor musun?"

"Etrafta pek yabancı yok."

Adamın kendisini tanıtmadığını fark etti ve birden emin olamadı. Doğru yerde miydi acaba? "Siz... siz Bay Mackenzie misiniz?"

Adam omzunun üzerinden ona baktı ve kadın adamın gözlerinin gece kadar siyah olduğunu fark etti. "Ben Wolf Mackenzie."

Anında dikkati dağıldı. "Sanırım adınızın alışılmadık olduğunu biliyorsunuz. Eski İngilizce-"

"Hayır," dedi ve elinde bulaşık kabıyla arkasını döndü. Ayaklarının yanında yere koydu. "Bu Hint yemeği."

Gözlerini kırptırdı. "Hintli mi?" Kendini inanılmaz derecede aptal hissetti. Adamın saçlarının ve gözlerinin siyahlığına ve teninin bronzluğuna bakarak tahmin etmesi gerekirdi ama yapmamıştı. Ruth'taki erkeklerin çoğu yıpranmış bir tene sahipti ve o sadece onu diğerlerinden daha esmer sanmıştı. Sonra rahibeye kaşlarını çattı ve olumlu bir tonda, "Mackenzie bir Kızılderili ismi değil," dedi.

Adam kaşlarını çatarak ona baktı.

"İskoç." "Oh. Sen melez misin?"

Soruyu sanki yol tarif ediyormuş gibi bilinçsizce sormuştu, ipeksi kaşları mavi gözlerinin üzerinde sorgulayıcı bir şekilde kalkmıştı. Adamın dişleri kenetlendi. "Evet," diye homurdandı. Kadında çok sinir bozucu bir şey vardı. yüz ifadesinin ilkelliği onu şok edip kendine getirmek istemesine neden oldu.

Prissiness. Sonra kızın vücudunun titrediğini fark etti ve en azından onu ısıtana kadar kızgınlığını bir kenara itti. Onu ilk gördüğünde sakar sakar yürümesi hipotermisinin ilk aşamalarında olduğunu gösteriyordu. Üzerindeki ağır paltoyu silkip bir kenara attı, sonra da bir fincan kahve koydu.

Adam kahve yaparken Mary sessizce oturdu; pek konuşkan biri değildi ama bu onu pes ettirmeyecekti. Gerçekten üşüyordu; bir fincan kahve içene kadar bekleyecek, sonra yeniden başlayacaktı. Adam kendisine döndüğünde ona baktı ama yüz ifadesi okunamıyordu.

Tek kelime etmeden başındaki eşarbzı aldı ve ceketinin düğmelerini açmaya başladı. Kadın irkilerek, "Bunu yapabilirim," dedi ama parmakları o kadar soğuktu ki en ufak bir hareket bile acı veriyordu. Geri çekildi ve bir süre denemesine izin verdi, sonra ellerini kenara itti ve işi kendisi bitirdi.

"Bu kadar üşümüşken neden paltomu çıkarıyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla, adam paltoyu kollarından aşağı sıyrırken.

"Böylece kollarını ve bacaklarını ovabilirim." Sonra ayakkabılarını çıkarmaya başladı.

Bu fikir ona kar kadar yabancıydı. Kimsenin kendisine dokunmasına alışkın değildi ve alışmaya da niyeti yoktu. Ona bunu söylemeye başladı, ama adam ellerini aniden eteğinin altından beline kadar soktuğunda kelimeler söylenmeden kayboldu. Mary irkilerek bir çığlık attı ve neredeyse sandalyeyi devirecek şekilde geriye doğru sarsıldı. Adam ona dik dik baktı, gözleri siyah buz gibiydi.

"Endişelenmene gerek yok," diye tersledi. "Bugün Cumartesi. Ben sadece Salı ve Perşembe günleri tecavüz ederim." Onu tekrar karların içine atmaya düşündü ama bir kadının donarak ölmesine izin veremezdi, dokunuşunun onu kirleteceğini düşündüğü belli olan beyaz bir kadının bile.

Mary'nin gözleri o kadar büyüdü ki yüzünün geri kalanını gölgede bıraktı. "Cumartesilerin nesi var?" diye ağzından kaçırıldı, sonra neredeyse ona bir davetiye verdiğini fark etti, Tanrı aşkına! Yanaklarına kırmızı bir dalga yayılırken eldivenli ellerini yüzüne kapattı. Beyni donmuş olmalıydı; mümkün olan tek açıklama buydu.

Wolf başını kaldırdı, kadının gerçekten bunu söylediğine inanamamıştı. Geniş, dehşete düşmüş mavi gözler, yüzünün geri kalanını örten ama sıcak rengi tam olarak gizleyemeyen siyah deri eldivenlerin üzerinden ona bakıyordu. Birinin kızardığını görmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, bunu anlaması bir dakikasını aldı. çok utandığını fark etti. Neden, o bir iffet abidesiydi! Sunduğu kılıksız, yaşlı hizmetçi öğretmen imajına eklenecek son klişeydi bu. Eğlence kızgınlığını yumuşattı. Bu muhtemelen hayatının en önemli anıydı. "Külotlu çorabını çıkaracağım, böylece ayaklarını suya sokabilirsin," diye açıkladı sert bir sesle.

"Oh." Elleri hâlâ ağzının üzerinde olduğu için kelime boğuk çıkmıştı.

Kolları hâlâ eteğinin altındaydı, elleri kalçalarında kenetlenmişti. Neredeyse bilinçsizce onun darlığını ve yumuşaklığını hissetti. Duvaklı ya da değil, hâlâ bir kadının yumuşaklığına, bir kadının tatlı kokusuna sahipti ve vücudu onun yakınlığına tepki vermeye başladığında kalp atışları arttı. Kahretsin, bu küçük, rüküş öğretmen onu tahrik edebiliyorsa bir kadına sandığından daha çok ihtiyacı vardı.

Güçlü bir kol Mary'nin etrafını sarıp onu kaldırarak külotlu çorabını kalçalarından ve bacaklarından aşağı sıyırırken Mary kıpırdamadan oturuyordu; bu pozisyon adamın başını göğüslerine ve karnına yaklaştırıyordu ve Mary adamın kalın, parlak siyah saçlarına bakıyordu. Başını çevirmesi yeterliydi ve ağzı göğüslerine degecekti. Kitaplarda, bir erkeğin bir kadının göğüslerini Meme uçlarını ağzına alıp emziren bir bebek gibi emiyordu ve bunun nedenini hep merak etmişti. Şimdi bu düşünce onu nefessiz bırakıyor ve göğüs uçları karıncalanıyordu. Adamın kabaca nasırlaşmış elleri çıplak bacaklarına sürtünüyordu; göğüslerinde nasıl hissedeceklerdi? Garip bir şekilde sıcak hissetmeye başladı ve biraz başı döndü.

Wolf dayanıksız külot hortumunu yere atarken ona bakmadı. Kadının ayaklarını kalçasının üzerine kaldırdı ve bulaşık tasını yerine yerleştirdikten sonra ayaklarını yavaşça suyun içine indirdi. Suyun sadece ılık olduğundan emin olmuştu ama ayaklarının çok soğuk olduğunu ve bunun bile acı vereceğini biliyordu. Nefesini içine çekti ama itiraz etmedi, yine de ona baktığında gözlerindeki yaşların parıltısını gördü.

"Uzun süre acımayacak," diye mırıldandı güven verici bir şekilde, bacakları onunkilerin her iki yanında olacak şekilde hareket etti ve onları sıcak bir şekilde kavradı. Sonra eldivenlerini dikkatlice çıkardı, beyaz, soğuk ellerinin inceliğine hayran kaldı. Onları bir süre sıcak avuçlarının arasında tuttu, sonra bir karar verdi ve ona yaklaşıırken kapalı düğmelerini açtı.

"Bu onları ısıtır," dedi ve ellerini koltuk altlarının oyuklarına soktu.

Mary şaşkına dönmüştü. Ellerinin onun koltuk altlarına kuşlar gibi sokulduğuna inanamıyordu. Adamın sıcaklığı soğuk parmaklarını yakıyordu. Aslında tene dokunmuyordu; adamın üzerinde bir tişört vardı ama bu yine de en üst seviyeydi.

hiç başka biriyle birlikte olmamıştı. Koltuk altları... herkesin vardı ama o kesinlikle onlara dokunmaya alışık değildi. Daha önce hiç kimse tarafından, hele de bir erkek tarafından bu kadar kuşatılmamıştı. Adamın sert bacakları kızın bacaklarının iki yanında durmuş, onları kavıyordu; kız biraz öne eğilmişti, elleri adamın kollarının altında düzgünce sıkışmıştı, adam ise ellerini hızlıca kızın kollarına ve omuzlarına, sonra da kalçalarına sürüyordu. Küçük bir şaşkınlık sesi çıkardı; bunun Mary Elizabeth Potter'a, yaşlı hizmetçi öğretmen ordinaire'e olduğuna inanamıyordu.

Kurt işine konsantre olmuştu ama kızın çıkardığı sesle başını kaldırıp onun masmavi gözlerine baktı. Garip bir maviydi, diye düşündü, peygamber çiçeği ya da o saf koyu mavi değillerdi. Gölgede sadece bir parça gri vardı. Kayrak mavisi, işte buydu. Uzaktan, kızın saçlarının düğümlendiği yerden aşağıya sarktığını ve yüzünü ipeksi, soluk kahverengi tutamlarla çevrelediğini fark etti. Çok yakındaydı, yüzü onunkinden sadece birkaç santim ötedeydi. Hayatında gördüğü en narin tene sahipti, bir bebeğinki kadar ince taneliydi, o kadar

soluk ve yarı saydamdı, şakaklarındaki mavi damarların kırılğan izlerini görebiliyordu. Sadece çok genç olanlar böyle bir tene sahip olabilirdi. O izlerken, bir başka kızarıklık yanaklarını lekelemeye başladı ve istemeyerek de olsa kendini

bu manzara karşısında büyülenmişti. Kadının teninin her yerinde - göğüslerinde, karnında, kalçalarında, bacaklarının arasında- bu kadar ipeksi ve narin olup olmadığını merak etti.

Bu düşünce, sinirlerine aşırı yüklenen elektriksel bir sarsıntı gibiydi. Kahretsin, çok güzel kokuyordu! Ve eğer adam eteğini istediği gibi kaldırıp yüzünü ipeksi kalçalarına gömerse muhtemelen sandalyeden fırlayacaktı.

Mary dudaklarını yaladı, gözlerinin adamın hareketlerini takip ettiğinden habersizdi. Bir şey söylemesi gerekiyordu ama ne söyleyeceğini bilmiyordu. Adamın fiziksel yakınlığı düşünce süreçlerini felç etmiş gibiydi. Tanrım, adam sıcacıktı! Ve yakındı. Çok yakışıklı, kaba bir şekilde çok erkeksi bir insan ona çok yakın olduğu için aptal gibi davranmak yerine, buraya neden geldiğini hatırlamalıydı. Tekrar dudaklarını yaladı, boğazını temizledi ve "Ah... Joe ile konuşmaya geldim, izin verirsiniz." dedi.

Adamın yüz ifadesi çok az değişti, ama yine de kız onun anında soğuklaştığı izlenimine kapıldı. "Joe burada değil. Ev işleriyle uğraşıyor."

"Anlıyorum. Ne zaman

dönecek?" "Bir, belki iki saat

içinde."

Kadın ona biraz inanmaz gözlerle baktı. "Siz Joe'nun babası

mısınız?" "Evet."

"Annesi...?" "Öldü."

Bu düz, yalnız kelime onu sarstı ama aynı zamanda belli belirsiz, şok edici bir rahatlama duygusunun da farkındaydı. Gözlerini tekrar ondan kaçırdı. "Joe'nun okulu bırakması hakkında ne hissettin?"

"Bu onun kararıydı."

"Ama o sadece on altı yaşında! O sadece bir çocuk-"

"O bir Kızılderili," diye araya girdi Wolf. "O bir erkek."

Öfke, bıkkınlıkla karışarak teşvik edici bir rol oynadı. Ellerini adamın koltuk altlarından çekip kalçalarının üzerine koydu. "Bunun konuyla ne ilgisi var? O daha on altı yaşında ve eğitim alması gerekiyor!"

"Okuyabiliyor, yazabiliyor ve matematik yapabiliyor. Ayrıca atları eğitmek ve bir çiftliği işletmek hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyor. Okulu bırakıp çalışmayı seçti.

tam zamanlı olarak burada. Burası benim çiftliğim ve benim dağım. Bir gün onun olacak. Hayatında ne yapacağına karar verdi ve o da at yetiştirmek." Kendisinin ve Joe'nun kişisel işlerini kimseye açıklamaktan hoşlanmıyordu ama bu huysuz, küçük öğretmende onu cevap vermeye iten bir şey vardı. Onun Kızılderili olduğunun farkında değil gibiydi; entelektüel olarak bunu biliyordu ama belli ki Kızılderili olmanın ve Kurt olmanın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Özellikle de Mackenzie, insanların onunla konuşmamak için kenara

çekilmesini istiyordu. Mary inatla, "Yine de onunla konuşmak istiyorum," dedi.

"Bu ona bağlı. Sizinle konuşmak istemeyebilir."

"Onu hiç etkilemeye çalışmayacak mısınız?"

"Hayır."

"Neden? En azından onu okulda tutmaya çalışmalıydınız!"

Wolf çok yakınına eğildi, o kadar yakındı ki burnu neredeyse onunkine değiyordu. Kadın onun siyah gözlerine baktı, kendi gözleri de büyüdü. "O bir Kızılderili, hanımefendi.

Belki de bunun ne anlama geldiğini bilmiyorsunuz. Nasıl bilebilirsin ki? Sen bir Anglo'sun. Kızılderililer hoş karşılanmaz. Anglo öğretmenlerden yardım almadan kendi başına eğitim almış. Görmezden gelinmediği zamanlarda, hakarete uğruyordu. Neden geri dönmek istesin ki?"

Yutkundu, adamın saldırganlığı onu telaşlandırmıştı. Erkeklerin yüzüne doğru gelip ona küfretmesine alışık değildi. Doğrusu Mary erkeklere hiç alışık olmadığını itiraf etti. Küçükken oğlanlar bu ürkek, kitap kurdu kızını görmezden gelmiş, büyüdüğünde de erkekler aynı şeyi yapmıştı. Biraz solgunlaşmıştı ama bu konuda çok güçlü hisleri vardı.

İyi bir eğitimin faydalarından dolayı onun gözünü korkutmasına izin vermeyi reddetti. Büyük insanlar küçük insanlara bunu sık sık yaparlardı, muhtemelen bunu hiç düşünmeden yaparlardı ama sırf kendisinden büyük olduğu için boyun eğmeyecekti. "Sınıfının birincisiydi," dedi hızlıca. "Bunu kendi başına başardıysa, yardımla neler başarabileceğini bir düşünün!"

Tam boyuna doğru doğruldu, onun üzerinde yükseldi. "Dediğim gibi, bu ona bağlı." Kahvenin demlenmesi çoktan bitmişti, o da bir kahve doldurmak için

döndü.

ve ona uzattı. Aralarına sessizlik çöktü. Dolaplara yaslandı ve onun bir kedi gibi zarıfçe yudumlamasını izledi. Zarıf, evet, bu bir onun için iyi bir kelime. Ufak tefek değildi, belki beş-üç yaşlarındaydı ama hafıf yapılydı. Gözleri mavi elbisesinin altındaki göğüslerine takıldı; büyük değillerdi ama güzel ve yuvarlak görünüyorlardı. Meme uçlarının narın bir kabuk pembesi mi yoksa pembe bej mi olduğunu merak etti. Onu rahatça taşıyıp taşıyamayacağını, çok sıkı olup olmayacağını merak etti.

Keskin bir şekilde erotik düşüncelerini durdurdu. Lanet olsun, bu özel ders ruhuna kazınmış olmalıydı! Anglo kadınlar onunla flört edebilir ve etrafında seğırtibilirdi ama çok azı bir Kızılderili'yle gerçekten kirlenmek isterdi. Bu titiz küçük budala flört bile etmiyordu, o zaman neden bu kadar tahrik oluyordu? Belki de kız kibirli olduğu içindi. O berbat elbisenin altındaki narın bedeninin, çırılçıplak soyunup çarşafın üzerine uzandığında nasıl görüneceğini hayal edip duruyordu.

Mary fincanı bir kenara koydu. "Şimdi çok daha ısındım. Teşekkür ederim, kahve iyi geldi." Bir de adamın ellerini üzerinde gezdirmesi vardı ama bunu ona söyleyecek değildi. Ona baktı ve tereddüt etti, onun siyah gözlerindeki bakışı görünce birden kararsız kaldı. Ne olduğunu bilmiyordu ama onda nabzını hızlandıran, hafıfçe huzursuz hissetmesine neden olan bir şey vardı. Gerçekten de onun göğüslerine mi bakıyordu?

"Sanırım Joe'nun eski giysilerinden bazıları sana uyar," dedi, yüzü ve sesi ifadesizdi.

"Oh, kıyafete ihtiyacım yok. Yani, üzerimdekiler mükemmel-"

"Aptalca," diye araya girdi. "Burası Wyoming hanımefendi, New Orleans ya da her nereliyseniz orası değil."

"Savannah," diye ekledi.

Homurdandı, bu onun temel iletişim araçlarından biri gibi görünüyordu ve çekmecedan bir havlu aldı. Tek dizinin üzerine çökerek kadının ayaklarını sudan çıkardı ve havluya sararak, tavrındaki üstü örtülü düşmanlıkla çelişecek kadar nazık bir dokunuşla kuruladı. Sonra ayağa kalkarak, "Benimle gel." dedi.

"Nereye gidiyoruz?"

"Yatak odasına."

Mary durdu, ona göz kırptı ve acı bir gülümseme ağzını büktü. "Merak etme," dedi sertçe. "Vahşi iştahımı kontrol edeceğim ve sen giyindikten sonra dağımdan defolup gidebilirsin."

İkinci Bölüm

Mary kendini tam boyuna çekti ve çenesini kaldırdı, ağzı asil bir çizgiye yerleşti. "Benimle dalga geçmenize gerek yok, Mr. Mackenzie," dedi sakince ama ses tonundaki eşitlik zor kazanılmıştı. Gel buraya bölümünde yetersiz kaldığını biliyordu; alaycılığa ihtiyacı yoktu. ona hatırlatırdı. Genellikle fare gibi olmasından rahatsız olmazdı, bunu güneşin doğudan doğması gibi değişmez bir gerçek olarak kabul etmişti. Ama Bay Mackenzie onu garip bir şekilde savunmasız hissettiriyordu ve onun ne kadar itici olduğuna dikkat çekmesi garip bir şekilde acı vericiydi.

Wolf'un düz siyah kaşları yüksek köprülü burnunun üzerinde birbirine yaklaştı. "Seninle dalga geçmiyordum," diye tersledi. "Çok ciddi dim hanımefendi. Dağımdan gitmeni istiyorum."

"O zaman giderim tabii ki," diye cevap verdi kararlı bir şekilde. "Ama yine de benimle dalga geçmeniz gereksizdi."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Seninle dalga geçmek mi? Nasıl?"

Zarif tenini bir kızarıklık kapladı ama gri-mavi gözleri hiç dalgalanmadı. "Çekici bir kadın olmadığımı biliyorum, kesinlikle bir erkeğin-er, vahşi iştahını uyandıracak türden değilim."

Kadın ciddiye. On dakika önce onun sade olduğu konusunda onunla hemfikir ve Tanrı biliyordu ki o bir moda tabağı değildi, ama onu hayrete düşüren şey, dürüstçe onun Hintli olmasının ne anlama geldiğini ya da iğnelemesiyle ne demek istediğini, hatta onun yakınlığı tarafından güçlü bir şekilde tahrik edildiğini fark etmemiş gibi görünmesiydi. Belinde devam eden bir zonklama ona tepkisinin tamamen yatışmadığını hatırlattı. Sert bir kahkaha attı, ses

Eğlenceden yoksun. Neden hayatına biraz daha heyecan katmasındı ki? Gerçeği duyduğunda, onun dağından yeterince hızlı inemeyecekti.

"Şaka yapmıyordum ya da dalga geçmiyordum," dedi. Siyah gözleri ona bakarken parlıyordu. "Sana bu şekilde dokunmak, tatlılığının kokusunu alabilecek kadar sana yakın olmak beni tahrik etti."

Şaşkınlıkla ona baktı. "Seni tahrik mi etti?" diye sordu boş boş.

"Evet." Kadın hâlâ farklı bir dil konuşuyormuş gibi adama bakıyordu ve adam sabırsızca ekledi: "Beni tahrik etti, nasıl tanımlamak istersen."

Saç tokalarından kaçan ipeksi bir tutamı itti. "Yine benimle dalga geçiyorsun," diye suçladı. Bu imkânsızdı. Hayatında hiç bir erkeği tahrik etmemişti... bir erkeği tahrik etmemişti.

Çoktan sinirlenmiş, çoktan tahrik olmuştu. Anglolarla uğraşırken kendini kontrol etmeyi öğrenmişti, ama bu küçük kadınla ilgili bir şey onu çok etkilemişti. Hayal kırıklığı onu patlayacağını düşünene kadar doldurdu. Ona dokunmak gibi bir niyeti yoktu ama birden ellerini kadının beline koydu ve onu kendine doğru çekti. "Belki de bir gösteriye ihtiyacın vardır," dedi sert bir ses tonuyla ve eğilerek ağzını kendi ağzıyla kapattı.

Mary derin bir şok içinde titredi, adam dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirirken gözleri kocaman oldu. Adamın gözleri kapalıydı. Kirpiklerini tek tek görebiliyordu ve bir an için ne kadar kalın olduklarına hayret etti. Sonra adamın elleri hâlâ kızın belindeydi, onu kaslı vücuduna doğru çekti ve kızın nefesi kesildi. Adam onun açık ağzından anında faydalanarak diliyle içini yokladı. Kadın tekrar titredi ve garip bir sıcaklık içini ısıtmaya başladığında gözleri yavaşça kapandı. Bu zevk alışılmadıktı ve o kadar yoğundu ki onu korkutmuştu. Bir dizi yeni his ona saldırdı ve başını döndürdü.

Dudaklarının sertliği, baş döndürücü tadı, dilinin sanki oynamaya teşvik edercesine onunkini okşamasının şaşırtıcı samimiyeti vardı. Adamın vücudunun sıcaklığını hissediyor, teninin ılık kokusunu alıyordu. Yumuşak göğüsleri onun göğsünün kaslı düzlemlerine bastırıldı ve meme uçları yine o garip, utanç verici şekilde karıncalanıyor.

Aniden ağzını onunkinden ayırdı ve keskin hayal kırıklığı gözlerinin açılmasına neden oldu. Siyah bakışları onu yakıyordu. "Beni geri öp," diye mırıldandı.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum," diye ağzından kaçırdı Mary, hâlâ bunun olduğuna inanamıyordu.

Sesi neredeyse gırtlaktan geliyordu. "Bunun gibi." Ağzını tekrar aldı ve Bu kez hemen dudaklarını ayırdı, onun dilini kabul etmek ve o tuhaf, kabaran zevki bir kez daha hissetmek için sabırsızlanıyordu. Ağzını onunkinin üzerinde gezdirdi, dudaklarını şiddetli bir zevkle şekillendirdi ve ona baskıya nasıl karşılık vereceğini öğretti. Dili tekrar onunkine dokundu ve bu sefer utangaç bir şekilde karşılık verdi, onun küçük istilasını kendi nazik dokunuşlarıyla karşıladı. Kabullenişinin sembolizmini fark edemeyecek kadar deneyimsizdi ama adam daha sert ve daha hızlı nefes almaya başladı ve öpücüğü derinleşerek ondan daha fazlasını talep etti.

Korkutucu bir heyecan vücudunda patladı, sadece zevkin ötesine geçti ve aç bir ihtiyaca dönüştü. Artık hiç üşümüyordu, ama Kalbi kaburgalarına çarpana kadar kalp atışları arttıkça içi yanıyordu. Demek onu ateşlendirdiğini söylerken kastettiği şey buydu. Onu da ateşlemişti ve aynı huzursuz özlemi, bu inanılmaz isteği onun da hissettiğini düşünmek onu hayrete düşürmüştü. Yumuşak, bilinçsiz bir ses çıkardı ve deneyimli öpücüklerinin uyandırdığı hisleri nasıl kontrol edeceğini bilemeyerek ona yaklaştı.

Elleri kızın belinde acı verici bir şekilde sıkılaştı ve boğazından alçak, sert bir ses yükseldi. Sonra onu kaldırdı, daha yakına çekti, kalçalarını kendi kalçalarına göre ayarladı ve ona verdiği tepkiyi grafiksel olarak gösterdi.

Böyle olabileceğini bilmiyordu. Arzunun bu kadar yakıcı olabileceğini, Ardith Teyze'nin erkekler hakkındaki uyarılarını unutturabileceğini ve kadınlara yapmaktan hoşlandıkları iğrenç şeyler. Mary oldukça mantıklı bir şekilde bu şeylerin çok iğrenç olamayacağına, yoksa kadınların bunlara katlanmayacağına karar vermişti, ama aynı zamanda asla flört etmemiş ya da bir erkek arkadaş edinmeye çalışmamıştı. Üniversitede ve iş yerinde tanıştığı erkekler normal görünüyordu, seks düşkünü değillerdi; erkeklerle rahattı ve hatta bazılarını arkadaş olarak görüyordu. Sadece kendisi seksi değildi; hiçbir erkek onunla çıkmak için kapıları aşındırmamış, hatta

Telefon numarasını çevirmeyi başarmıştı, bu yüzden erkeklere maruz kalması onu Wolf Mackenzie'nin kollarının sıkılığına, öpücüklerinin açlığına ya da erkekliğin uyluklarının birleştiği yere bastıran sertliğine hazırlamamıştı. Daha fazlasını isteyebileceğini de bilmiyordu.

Bilinçsizce kollarını onun boynuna doladı ve artan hayal kırıklığıyla ona karşı kıvrınmaya başladı. Vücudu yanıyordu, boştu, ağrıyordu ve aynı anda istiyordu ve bunu kontrol edecek deneyimi yoktu. Yeni hisler, sinir uçlarından gelen aşırı yükün altında zihnini batıran bir gelgit dalgasıydı.

Kurt başını geriye attı, kendini acımasızca tekrar kontrol altına alırken dişleri kilitlendi. Ona bakarken gözlerinde kara bir ateş yanıyordu. Öpücükleri kızın yumuşak dudaklarını kıpkırmızı yapmış, porselen gibi saydam tenini narin bir pembeye boyamıştı. Gözlerini açıp yavaşça onun bakışlarıyla buluştuğunda gözleri ağır ağır kapanıyordu. Soluk kahverengi saçları düğümünden tamamen kurtulmuş, yüzünün etrafında ve omuzlarının üzerinde ipek gibi dalgalanıyordu. Arzu yüzüne yansımıştı; şimdiden karmakarışık görünüyordu, sanki Onu öpmekten daha fazlasını yapmıştı, ama zihninde yapmıştı. Kollarında hafif ve narindi, ama kendisinininkiyle eşleşen bir açlıkla ona doğru bükülmüştü.

Onu şimdi yatağa götürebilirdi; o kadar ileri gitmişti ve bunu biliyordu. Ama bunu yaptığında, bu kararı bilinçli olarak verdiği için olacaktı, ne yaptığını bilmeyecek kadar ateşli olduğu için değil. Onun Tecrübesizliği ortadaydı; hatta ona nasıl öpüşüleceğini bile öğretmek zorunda kalmıştı - kızın tecrübesizliğinin tüm boyutlarını fark ettiğinde, sanki zihinsel bir duvara çarpmış gibi düşüncesi aniden durdu. Kahretsin, o bir bakireydi!

Bu düşünce onu şaşırttı. Kız şimdi ona o grimsi mavi gözleriyle hem masum hem de sorgulayıcı bir şekilde bakıyor, bir sonraki hamleyi yapmasını beklerken arzuyla durgunlaşıyordu. Ne yapacağını bilmiyordu. Kolları adamın boynuna dolanmış, vücudu adama sıkıca yapışmış, bacakları hafifçe açılarak adamın kendisine sokulmasına izin vermiş ve onu bekliyordu Çünkü nasıl devam edeceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Daha önce hiç öpülmemişti bile. Hiçbir erkek o yumuşak göğüslere dokunmamış ya da meme uçlarını ağzına almamıştı. Daha önce hiçbir erkek onu sevmemişti.

Kendisini boğmakla tehdit eden yumruyu yuttu, gözleri hâlâ onunkilere kilitlenmişti. "Yüce Tanrım, hanımefendi, neredeyse kontrolden çıkıyordu."

Gözlerini kırıpıştırdı. "Öyle mi?" Sesi ilkeldi, kelimeler anlaşıldı ama gözlerindeki şaşkın ve uykulu ifade hâlâ duruyordu,

Yavaşça, çünkü onu bırakmak istemiyordu ve nazıkçe, çünkü yapması gerektiğini biliyordu, tekrar ayakları üzerinde durana kadar vücudunun onunkinden aşağı kaymasına izin verdi. Kız bunun sonuçları konusunda masumdu ama o değildi. O Wolf Mackenzie'ydi, melezdi ve o da bir öğretmendi. Ruth'un iyi vatandaşları onunla ilişki kurmasını istemezdi; gençlerinden sorumluydu ve onların ahlaki değerleri üzerinde sayısız etkisi vardı. Hiçbir anne-baba, etkilenmeye açık kızlarının böyle bir kadın tarafından eğitilmesini istemez.

Hintli eski bir mahkumla çılgın bir kaçamak yapıyordu. Oğullarını bile ayartabilirdi! Hapishane kaydı kabul edilebilirdi ama Kızılderili kanı asla yok olmayacaktı.

Bu yüzden, onu yatak odasına götürmeyi ve bir erkekle bir kadın arasında olup biten her şeyi öğretmeyi ne kadar istese de, gitmesine izin vermek zorunda kaldı.

Kolları hâlâ adamın boynundaydı, parmakları ensesindeki saçlara gömülmüştü. Hareket edemiyor gibi görünüyordu. Adam uzanıp kadının bileklerini tuttu ve ellerini kendisinden uzaklaştırdı.

"Sanırım daha sonra geleceğim."

Mary'nin yeni keşfettiği şehvet dolu hayal dünyasına yeni bir ses girdi ve Mary irkildi, yeni gelenle yüzleşmek için dönerken yanaklarına renk geldi. Uzun boylu, kara nefretli bir çocuk, şapkası elinde, mutfak kapısının hemen önünde duruyordu. "Özür dilerim baba. İçeri dalmak istememiştim."

Kurt ondan uzaklaştı. "Kal. Zaten seni görmeye geldi." Çocuk ona

şaşkınlıkla baktı. "Beni kandırabilirdin."

Wolf sadece omuz silkti. "Bu Bayan Mary Potter, yeni okul öğretmeni. Bayan Potter, oğlum Joe."

Utancı içinde olsa bile Mary, az önce paylaştıkları samimiyetten sonra onun kendisine "Bayan Potter" diye hitap etmesinden dolayı sarsılmıştı. Ama sanki bu olay onu hiç etkilememiş gibi çok sakin ve kontrollü görünüyordu.

vücudu hâlâ titriyordu. Kendini ona doğru fırlatmak ve kendini o kuşatıcı ateşe bırakmak istiyordu.

Bunun yerine orada durdu, yüzü yanarken kolları iki yanında kaskatı kesilmişti ve kendini Joe Mackenzie'ye bakmaya zorladı. Burada olmasının nedeni oydu ve bunu bir daha unutmamasına izin vermeyecekti. Utancı azalırken, onun babasına çok benzediğini gördü. Henüz on altı yaşında olmasına rağmen boyu şimdiden iki metreye ulaşmıştı ve muhtemelen babasıyla boy ölçüşecekti.

Babasının boyundaydı, genç ve geniş omuzları da onun kadar güçlü olacağının işaretlerini veriyordu. Yüzü Wolf'un daha genç bir versiyonuydu, onun kadar güçlü kemikli ve gururluydu, yüz hatları kusursuz bir şekilde yontulmuştu. Sakin ve kontrollüydü, on altı yaşında biri için fazla kontrollüydü ve gözleri tuhaf bir şekilde soluk, ışıltılı maviydi. Bu gözlerde bir şey vardı, evcilleşmemiş bir şey, aynı zamanda onu yaşının ötesinde yaşlı yapan bir tür acı kabullenme ve bilgi. O babasının oğluydu.

Ondan vazgeçmesinin imkânı yoktu.

Ona elini uzattı. "Seninle gerçekten konuşmak istiyorum, Joe."

İfadesi soğuktu ama elini sıkmak için mutfağa geçti. "Nedenini bilmiyorum."

"Okulu bırakmışsın."

Bu ifadenin doğrulanmaya ihtiyacı yoktu ama başını salladı. Mary derin bir nefes aldı. "Nedenini sorabilir miyim?"

"Orada benim için hiçbir şey yoktu."

Bu sakin ve düz ifadeden dolayı hayal kırıklığına uğradığını hissetti, çünkü bu sıra dışı çocukta herhangi bir belirsizlik sezmemişti. Wolf'un da söylediği gibi, Joe kendi kararını vermişti ve bunu değiştirmeye niyeti yoktu. Mırıldanmak için başka bir yol düşünmeye çalıştı, ama Wolf'un sessiz, derin sesi araya girdi.

"Bayan Potter, mantıklı kıyafetler giydikten sonra konuşmanızı bitirebilirsiniz. Joe, sende ona küçük gelebilecek eski bir kot pantolon yok mu?"

Çocuk onu hayretler içinde bırakarak deneyimli bir gözle ona baktı. "Sanırım öyle. Belki on yaşındayken giydiklerimden." Mavi elmas gözlerinde bir an için eğlence parladı ve Mary ağzını hazırladı. Bu Mackenzie erkekleri, gereksiz yere onun kıyafet eksikliğine dikkat çekerek ne elde ediyorlardı? çekicilik?

"Çoraplar, gömlek, botlar ve palto," diye ekledi Wolf listeye. "Botlar çok büyük olacak ama iki çift çorap onları tutacaktır."

"Bay Mackenzie, gerçekten fazladan kıyafete ihtiyacım yok. Eve gidene kadar üzerimdekiler işimi görür."

"Hayır, olmayacak. Bugün hava sıcaklığı sıfırın altında on derece. Bu evden çıplak bacaklarla ve o aptal ayakkabılarla çıkamazsın."

Mantıklı ayakkabıları birden aptal mı olmuştu? Onları savunmak için uçmak istedi ama birden içine giren ve ayak parmaklarını donduran karı hatırladı. Savannah'da mantıklı olan şey bir Wyoming beyazında yetersiz.

"Pekâlâ," diye onayladı, ama ne de olsa yapılacak en mantıklı şey bu olduğu için. Geçici bir süre için bile olsa Joe'nun giysilerini almaktan hâlâ rahatsızlık duyuyordu. Daha önce hiç başkasının giysilerini giymemiş, ergenlik çağındaki Ardith Teyze gibi arkadaşlarıyla kazak ya da bluz değiş tokuşu yapmamıştı.

"Sen üstünü değiştirirken ben de arabana bakayım." Ona bir daha bakmadan paltosunu ve şapkasını giydi ve kapıdan çıktı.

"Bu taraftan," dedi Joe, onu takip etmesini işaret ederek. Kadın öyle yaptı ve Joe omzunun üzerinden baktı. "Arabana ne oldu?"

"Bir su hortumu

patladı." "Nerede o?"

Durdu. "Yolun üzerinde. Arabayla gelirken görmedin mi?" Aklına korkunç bir düşünce geldi. Arabası bir şekilde dağdan aşağı mı kaymıştı?

"Dağın ön tarafından yukarı çıktım. O kadar dik değil." Yine eğlenmiş görünüyordu. "Karda araba sürmeye alışık olmadığın halde arka yoldan araba sürmeyi mi denedin?"

"Bunun arka yol olduğunu bilmiyordum. Tek yol orası sanıyordum. Yapamaz mıydım? Kar lastiklerim var."

"Belki."

Adamın onun yeteneklerine pek güvenmediğini fark etti ama itiraz etmedi çünkü kendisi de pek güvenmiyordu. Rustik ama rahat bir oturma odasından geçerek kısa bir koridorda açık bir kapıya doğru ilerledi. "Eski kıyafetlerim depoda kutulanmış durumda ama onları çıkarmam uzun sürmez. Burada üstünü değiştirebilirsin. Burası benim yatak odam."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, odanın içine adım atarken. Oturma odası gibi burası da rustikti, açıkta bırakılmış kirişleri ve kalın ahşap duvarları vardı. İçinde genç bir çocuğun yaşadığını gösteren hiçbir şey yoktu: spor yoktu. Her türlü aparat, yerde giysi yoktu. Tam boy yatak özenle yapılmış, üzerine ev yapımı bir yorgan örtülmüştü. Bir köşede düz bir sandalye duruyordu. Yatağının yanında yerden tavana kadar uzanan kitap rafları vardı. Rafların el yapımı olduğu belliydi ama kaba değillerdi. Bitirilmiş, zımparalanmış ve verniklenmişlerdi. Kitaplarla tıka basa doluydular ve merakı onu başlıkları incelemeye yöneltti.

Da Vinci'nin deneylerinden Kitty Hawk'a ve uzay araştırmalarına kadar her kitabın uçuşla ilgili olduğunu fark etmesi bir anını aldı. Bombardıman uçakları, avcı uçakları, helikopterler, radar uçakları, jetler ve pervaneler hakkında kitaplar vardı.

Dünya Savaşı'nda pilotların birbirlerine tabancayla ateş etmelerinden bu yana her savaşta yapılan hava muharebeleri hakkında kitaplar. Deneysel uçaklar, avcı taktikleri, kanat tasarımı ve motor kapasitesi hakkında kitaplar vardı.

"İşte giysiler." Joe sessizce içeri girdi ve giysileri yatağın üzerine koydu. Mary ona baktı, ama yüzü kayıtsızdı.

"Uçakları seviyorsun," dedi ve sonra kendi bayağılığından
irkildi. "Uçakları severim," diye itiraf etti sözünü eğip
bükmeden.

"Uçuş dersleri almayı düşündün mü?"

"Evet." Ancak bu keskin cevaba hiçbir şey eklemedi; sadece odadan çıktı
ve kapıyı arkasından kapattı.

Elbisesini yavaşça çıkarırken ve elbisesini çekerken düşünceliydi.
Joe'nun getirdiği şeyler. Kitap koleksiyonu sadece uçmaya olan ilgiyi değil,
bir saplantıyı da gösteriyordu. Takıntılar tuhaf şeylerdi; sağlıksız olanlar
hayatları mahvedebilirdi, ama bazı takıntılar insanları yaşamın daha yüksek
düzlemlerine çıkarır, daha parlak bir ışıkla parlamalarını, daha sıcak bir
ateşle yanmalarını sağlardı ve eğer bu takıntılar beslenmezse, o zaman kişi
solardı, ruhun açlığı yüzünden hayatı mahvolurdu. Eğer haklıysa, Joe'ya
ulaşmanın ve onu okula geri döndürmenin bir yolunu bulmuştu.

Kot pantolon üzerine oturmuştu. On yaşında bir çocuğun vücuduna sahip
olduğunun bir başka kanıtı olan bu durumdan iğrenerek, çok büyük flanel
gömleğini çekti ve düğmelerini ilikledi, ardından kollarını ellerinin üzerine
sardı. Wolf'un tahmin ettiği gibi, yıpranmış botlar çok büyüktü ama iki çift
kalın çorap ayaklarını yeterince dolduruyordu.
Botlar topuklarının üzerinde çok fazla inip kalkmıyordu. Sıcaklığı cennet
gibiydi ve bir çift çizme alabilecek parayı bulana kadar ne pahasına olursa
olsun üç kuruşa talim etmeye karar verdi.

O içeri girdiğinde Joe devasa taş şöminedeki ateşe odun atıyordu ve onu
görünce küçük bir sırtış ağzını kapadı. "Bayan Langdale'e ya da
gördüğüm diğer öğretmenlere hiç benzemiyorsun."

Ellerini kavuşturdu. "Görünüşün yetenekle hiçbir ilgisi yok. On yaşında bir
çocuk gibi görünsem de çok iyi bir öğretmenim."

"On iki. O kotu on iki yaşındayken giymiştim."

"Ne teselli ama."

Adam yüksek sesle güldü ve kız memnun oldu, çünkü ne onun ne de babasının pek gülmediğini hissediyordu. "Okulu neden bıraktın?"

Aynı soruyu sormaya devam ederseniz, genellikle farklı cevaplar alacağınızı ve sonunda kaçamakların sona erip gerçek cevabın ortaya çıkacağını öğrenmişti. Ama Joe ona sabit bir şekilde baktı ve daha önce verdiği cevabı verdi. "Orada benim için hiçbir şey yoktu."

"Öğrenecek başka bir şeyiniz yok mu?"

"Ben Kızılderiliyim, Bayan Potter. Melezim. Ne öğrendiysem kendi kendime öğrendim."

Mary durakladı. "Bayan Langdale-" Sorusunu nasıl ifade edeceğini bilemediği için durdu.

"Ben görünmezdim." Genç sesi sertti. "Okula başladığımdan beri. Kimse bana bir şey açıklamak, soru sormak ya da beni herhangi bir şeye dahil etmek için zaman ayırmadı. Ödevlerime not verilmesine bile şaşırdım."

"Ama sen sınıfında bir numaraydın." Omuz

silkti. "Kitapları severim."

"Okulu özlemiyor musun, öğrenmeyi özlemiyor musun?"

"Okula gitmeden okuyabilirim ve bütün gün burada olursam babama daha çok yardım edebilirim. Atları tanıyorum hanımefendi, belki de etraftaki herkesten daha iyi.

Burada babamdan başka kimse yok ve ben onları okulda öğrenmedim. Bu çiftlik bir gün benim olacak. Bu benim hayatım. Neden okulda zaman kaybedeyim ki?"

Mary derin bir nefes aldı ve asını oynadı. "Uçmayı öğrenmek için."

Gözlerinde kısa süreliğine parlayan hırslı ışıltıya engel olamadı ama çabucak söndü. "Ruth Lisesi'nde nasıl uçulacağını öğrenemem. Belki bir gün ders alırım."

"Uçuş derslerinden bahsetmiyordum. Hava Kuvvetleri Akademisi'nden bahsediyordum."

Bronz teni beyazlaştı. Bu kez bir heves parıltısı değil, onu sarsacak kadar güçlü, derin, ıstıraplı bir ihtiyaç gördü.

Cennetin bir anlık görüntüsü. Sonra başını çevirdi ve aniden daha yaşlı göründü. "Beni aptal yerine koymaya çalışma. Hiçbir yolu yok."

"Neden bir yolu yok? Okul kayıtlarınızda gördüğüm kadarıyla not ortalamanız yeterince yüksek."

"Okulu bıraktım."

"Geri dönebilirsin."

"Benim kadar geride mi? Sınıf tekrarı yapmam gerekecek ve o salaklar bana aptal Kızılderili derken yerimde oturmayacağım."

"O kadar da geride değilsin. Sana özel ders verebilirim, seni sonbaharda son sınıfına başlayabileceğin kadar hızlı yetiştirebilirim. Ben lisanslı bir öğretmenim Joe ve bilgin olsun, referanslarım çok iyi. İhtiyacın olan derslerde sana özel ders verebilecek nitelikteyim."

Bir demir çubuk aldı ve bir kütüğe saplayarak kıvılcımlar saçtı. "Ya ben yaparsam?" diye mırıldandı. "Akademi, giriş sınavına girip paranı ödediğin ve içeri girdiğin bir üniversite değil."

"Hayır. Olağan yol, kongre üyeniz tarafından tavsiye edilmektir."

"Evet, kongre üyemin bir Kızılderili tavsiye edeceğini sanmıyorum. Yardım etmenin moda olduğu insanlar listesinde çok aşağılardayız. Aslına bakarsanız sonuncuyuz."

"Bence mirasını çok abartıyorsun," dedi Mary sakince. "Her şeyi Hintli olmakla suçlamaya devam edebilirsin ya da hayatına devam edebilirsin. Başkalarının sana karşı tepkileri konusunda bir şey yapamazsın ama kendininkiler konusunda bir şeyler yapabilirsin. Kongre üyenizin ne yapacağını bilmiyorsunuz, o halde henüz denemediğiniz halde neden pes ediyorsunuz? Sen bir döne mi?"

Doğruldu, solgun gözleri hiddetliydi. "Sanmıyorum."

"O zaman öğrenme vakti geldi, değil mi? Uçmayı, bu ayrıcalık için savaşıp kadar çok mu istiyorsun? Yoksa Mach 1 yapan bir jetin kokpitinde oturmanın nasıl bir şey olduğunu hiç bilmeden ölmek mi istiyorsun?"

"Sert vurdunuz hanımefendi," diye fısıldadı.

"Bazen birinin dikkatini çekmek için kafasına vurmak gerekir. Deneyecek cesaretiniz var mı?"

"Peki ya sen? Benimle bu kadar çok vakit geçirmen Ruth'takilerin hoşuna gitmeyecek. Yalnız olsaydım yeterince kötü olurdu ama babamla iki kat daha kötü."

"Size ders vermeme itiraz eden olursa, onu kesinlikle yola getiririm," dedi kararlı bir şekilde. "Akademiye kabul edilmek bir onurdur ve bizim amacımız da budur. Eğer özel ders almayı kabul edersen, hemen kongre üyene yazacağım. Sanırım bu kez mirasınız sizin lehinize çalışacak."

O güçlü genç yüzün bu kadar gururlu olabilmesi inanılmazdı. "Sırf Hintli olduğum için bana verirlerse istemiyorum."

"Saçmalama," diye alay etti. "Tabii ki sırf yarı Hintli olduğun için Akademi'ye kabul edilmeyeceksin. Ama eğer bu gerçek Kongre üyesinin ilgisini çekerse, iyi olur derim. Bu sadece senin adını hatırlamasını sağlar. Başarılı olmak sizin elinizde."

Elini siyah saçlarında gezdirdi, sonra huzursuzca pencereye doğru yürüyüp beyaz manzaraya baktı. "Sence bu gerçekten mümkün mü?"

"Elbette bu mümkün. Garanti değil ama mümkün. Eğer denemezseniz kendinizle yaşayabilir misiniz? Eğer denemezsek?" Akademi'ye tavsiye edilmek üzere bir kongre üyesinin dikkatini çekmek için nasıl bir yol izleyeceğini bilmiyordu ama Wyoming'in Kongre'de oturduğu her senatör ve temsilciye, öğrenene kadar haftada bir mektup yazmaya kesinlikle hazırды.

"Eğer kabul edersem, gece olmak zorunda. Burada yapılması gereken ev işlerim var."

"Gece benim için sorun değil. Seni okula geri götürecekse gece yarısı da benim için sorun olmaz."

Ona hızlıca bir bakış attı. "Gerçekten ciddisin, değil mi? Okulu bırakmış olmamı gerçekten önemsiyorsun."

"Tabii ki umurumda."

"Bu konuda 'tabii ki' diye bir şey yok. Sana söyledim, sınıfa gelip gelmemem başka hiçbir öğretmenin umurunda değildi. Muhtemelen gelmemiş olmamı dilemişlerdir."

"Şey," dedi en canlı sesiyle, "önemsiyorum. Benim işim öğretmek, bu yüzden öğretemezsem ve iyi bir şey yaptığımı hissedemezsem, o zaman kendimin bir parçasını kaybederim. Siz de uçarken böyle hissetmiyor musunuz? Uçmak zorundasın, yoksa ölürsün?"

"O kadar çok istiyorum ki canım acıyor," diye itiraf etti, sesi çığdı.

"Bir yerde uçmanın ruhunuzu gökyüzüne fırlatmak ve düşerken onu yakalamak için yarışmak gibi olduğunu okumuştum."

"Benimkinin düşeceğini hiç sanmıyorum," diye mırıldandı, berrak ve soğuk gökyüzüne bakarak. Sanki cennet onu çağırıyormuş gibi, sanki sonsuza dek görebilecekmiş gibi büyülenmiş bir halde bakıyordu. Muhtemelen kendini yukarıda, özgür ve vahşi, altında çığlık atan ve onu daha yükseğe çıkaran güçlü bir makine ile hayal ediyordu. Sonra gözle görülür bir şekilde rüyayla savaşıyor kendini silkeledi ve ona döndü.

"Tamam,
Öğretmen Hanım, ne zaman başlıyoruz?"

"Bu gece. Zaten yeterince zaman kaybettin."

"Benim yetişmem ne kadar sürer?"

Ona alaycı bir bakış attı. "Yetişmek mi? Onları toz içinde bırakacaksın. Bunun ne kadar süreceği ne kadar çalışabileceğinize bağlı."

"Evet, hanımefendi," dedi biraz sırtarak.

Onun şimdiden eskisinden daha genç, daha bir çocuk gibi göründüğünü düşündü. Her yönden, sınıfındaki yaşıtı diğer çocuklardan çok daha olgundu ama sanki üzerinden bir yük kalkmış gibi görünüyordu. Eğer uçmak onun için bu kadar önemliyse, en çok istediği şeyden mahrum kalacağı bir rota çizmek nasıl bir duyguydu?

"Saat altıda evimde olabilir misin? Yoksa buraya gelmemi mi tercih edersin?" Karanlıkta ve karda yaptığı yolculuğu düşündü ve buraya gelmesini isterse bunu yapıp yapamayacağını merak etti.

"Karda araba kullanmaya alışık olmadığınız için evinize geleceğim. Nerede yaşıyorsun?"

"Arka yoldan aşağı inin ve sola dönün. Soldaki ilk ev." Bir dakika düşündü. "Sanırım ilk ev, nokta."

"Evet, öyle. Beş mil boyunca başka bir ev yok. Bu eski Witcher evi."

"Bana öyle söylendi. Okul yönetiminin benim için bir yaşam alanı ayarlaması çok nazik bir davranıştı."

Joe kuşkulu görünüyordu. "Daha çok yıl ortasında başka bir öğretmen bulmanın tek yolu buydu."

"Yine de takdir ettim," dedi kararlı bir şekilde. Pencereden dışarı baktı. "Babanın şimdiye kadar dönmüş olması gerekmiyor muydu?"

"Ne bulduğuna bağlı. Eğer o anda düzeltebileceği bir şeyse, yapardı. Bak, işte geliyor."

Siyah pikap kükreyerek evin önünde durdu ve Wolf araçtan indi. Verandaya çıkıp ayaklarını yere vurarak botlarının üzerindeki kardan kurtuldu ve kapıyı açtı. Soğuk siyah bakışları önce oğlunun, sonra da Mary'nin üzerinde gezindi. Joe'nun eski kot pantolonunun sergilediği her ince kıvrımı incelerken gözleri biraz genişledi ama yorum yapmadı.

"Eşyalarını topla," diye talimat verdi. "Arabanıza uyacak yedek bir hortumum var. Onu takarız, sonra da seni eve götürürüz."

"Ben sürebilirim," diye cevap verdi. "Ama zahmetiniz için teşekkür ederim. Hortum ne kadar? Bunun için size ödeme yapacağım."

"Bunu bir acemiye komşu yardımı olarak düşünün. Yine de seni eve bırakacağız. Karda araba kullanmayı bu dağdan başka bir yerde öğrenmeni tercih ederim."

Karanlık yüzü her zamanki gibi ifadesizdi, ama kararını verdiğini ve yerinden kıpırdamayacağını hissetti. Joe'nun odasından elbisesini, mutfaktan da geri kalan eşyalarını aldı. Oturma odasına döndüğünde Wolf giymesi için kalın bir palto uzattı. Neredeyse dizlerine kadar uzandığından ve kolları ellerini tamamen gizlediğinden, içine girmesi gerektiğini biliyordu.
onun olsun.

Joe yine paltosunu ve şapkasını giymişti. "Hazır."

Wolf oğluna baktı. "İkiniz konuşmanızı yaptınız mı?"

Çocuk başını salladı. "Evet." Babasının gözlerinin içine baktı. "Bana özel ders verecek. Hava Kuvvetleri Akademisi'ne girmeye çalışacağım."

"Bu sizin kararınız. Sadece neye bulaştığınızı bildiğinizden emin olun." "Denemek zorundayım."

Wolf bir kez başını salladı ve tartışma sona erdi. Mary'yi de aralarına alarak evin sıcaklığından ayrıldılar ve Mary bir kez daha acımasız soğuğa çarpıldı. Çalışır durumda bırakılmış olan kamyonete minnetle bindi ve kalorifer peteklerinden gelen sıcak hava patlaması ona cennet gibi geldi.

Wolf direksiyona geçti, Joe da onun yanına binerek onu kendilerinden çok daha iri iki beden arasına hapsetti. Her iki yanından kollar gibi uzanan uzun ahırları olan devasa bir ahıra doğru giderlerken, ellerini düzgünce kavuşturmuş ve çizme giymiş ayaklarını yan yana düzgünce yerleştirmiş bir şekilde oturuyordu. Kurt dışarı çıktı

ahıra girdi ve otuz saniye sonra elinde kalın siyah bir hortumla geri döndü.

Arabasına vardıklarında her iki Mackenzie de inip kafalarını kaldırılmış kaputun altına soktular ama Wolf, iş anlamına geldiğini çoktan anladığı o ses tonuyla ona kamyonunda kalmasını söyledi. Kesinlikle otokratik biriydi ama Joe ile olan ilişkisi hoşuna gitmişti. Aralarında güçlü bir saygı duygusu vardı.

Mackenzie'ler yarı Kızılderili olduğu için kasaba halkının gerçekten bu kadar düşmanca davranıp davranmadığını merak etti. Joe'nun söylediği bir şey hafızasını kurcaladı, sadece o işin içinde olsa yeterince kötü olurdu ama Wolf yüzünden iki kat daha kötü olurdu. Ne olmuş Wolf'a? Onu tatsız, hatta tehlikeli bir durumdan kurtarmış, rahatını sağlamıştı ve şimdi de arabasını tamir ediyordu.

Ayrıca onu aptalca öpmüştü.

O şiddetli öpücükleri hatırladıkça yanaklarının ısındığını hissedebiliyordu. Hayır, öpücükler ve onları hatırlamak farklı türde bir sıcaklık yaratıyordu. Onun

Yanakları yanıyordu çünkü kendi davranışları o kadar korkunçtu ki bunu düşünmeye bile cesaret edemiyordu. Bir erkeğe karşı hiç bu kadar açık sözlü olmamıştı. Bu onun karakterine tamamen aykırıydı.

Ardith Teyze, ürkek ve sakin yeğeninin yabancı bir adamın dilini ağzına sokmasına izin verdiğini düşünse sinir krizi geçirirdi. Sağlıksız bir şey olmalıydı ama dürüst olmak gerekirse ilkel bir şekilde heyecan vericiydi de.

Wolf kamyonu geri döndüğünde yüzü hâlâ sıcaktı ama ona bakmadı bile. "Tamir edildi. Joe bizi takip edecek."

"Ama daha fazla su ve antifriz gerekmiyor mu?"

Adam ona inanmayan bir bakış attı. "Kamyonun arkasında bir kutu antifriz vardı. Onu çıkardığımda dikkat etmedin mi?"

Tekrar kızardı. Dikkatini vermiyordu; ona verdiği öpücükleri yeniden yaşarken kaybolmuştu, kalbi gümbür gümbür atıyor ve kanı

yarışıyordu. Bu olağanüstü bir tepkiydi ve nasıl tepki vereceğinden emin değildi.

baş çıkamak. Görmezden gelmek en akıllıca yol gibi görünüyordu ama böyle bir şeyi görmezden gelmek mümkün müydü?

Vites değiştirirken güçlü bacağı onunkine değdi ve aniden hâlâ koltuğun ortasında oturduğunu fark etti. "Yolundan çekileceğim," dedi aceleyle ve pencerenin yanına kayd.

Wolf onun yanında, her vites değiştirdiğinde kolunun ve bacağının ona değeceği kadar yakınında oturmasından hoşlanmıştı ama bunu ona söylememişti.

Evde işler çığırından çıkmıştı ama daha fazla ileri gitmelerine izin vermek zorunda değildi. Joe ile yaptığı bu anlaşma onu endişelendiriyordu ve Joe onun için yumuşak bir kadının kollarında hissettiklerinden daha önemliydi.

"Senin iyiliksever içgüdülerin peşini bırakmadığı için Joe'nun zarar görmesini istemiyorum." Alçak, ipeksi bir ses tonuyla konuşması kızın sıçramasına neden oldu ve kızın bu sesteki tehdidi hissettiğini biliyordu. "Hava Kuvvetleri Akademisi! Bu, parmaklarına basmak için bekleyen bir sürü insanla birlikte, Hintli bir çocuk için yükseklerle tırmanmak demek."

Eğer onu korkutmayı düşündüyse, başarısız olmuştu. Kadın ona doğru döndü.

Gözlerinde ateş parlıyordu, çenesi dikti. "Bay Mackenzie, Joe'ya Akademi'ye kabul edileceğine dair söz vermedim. O bunu anlıyor. Notları tavsiye edilmesine yetecek kadar yüksekti ama okulu bıraktı. Okula geri dönüp ihtiyacı olan kredileri almadığı sürece hiç şansı yok. Ben de ona bunu önerdim: bir şans."

"Ya başaramazsa?"

"Denemek istiyor. Kabul edilmese bile en azından denediğini bilecek ve en azından bir diploması olacak."

"Yani diploma olmasaydı ne yapacaksa aynısını yapabilir." "Belki de. Ama

ben prosedürü incelemeye başlayacağım ve Pazartesi günü yeterlilikler ve insanlarla yazışmalar. Akademiye girmek için rekabet gerçekten çok çetin."

"Kasabadaki insanlar ona özel ders vermenden hoşlanmayacak."

"Joe öyle dedi." Yüzü o ilkel, inatçı ifadesini aldı. "Ama bu konuyu açan herkese söyleyecek bir şeyim var. Bırakın onları ben halledeyim, Bay Mackenzie."

Mary'nin çıkmasının çok uzun sürdüğü dağdan çoktan inmişlerdi. Yolun geri kalanında Wolf sessizdi, Mary de öyle. Ama Mary'nin yaşadığı eski evin önüne geldiklerinde, eldivenli ellerini direksiyona dayayıp, "Sadece Joe değil. Kendi iyiliğin için, bunu yaptığını belli etme. Benimle konuştuğunu kimsenin bilmemesi senin için daha iyi olur."

"Neden olmasın?"

Gülümsemesi buz gibiydi. "Ben eski bir mahkûmum. Tecavüzden hapis yattım."

Üçüncü Bölüm

Daha sonra Mary, onun bu aptalca ifadesine karşılık tek kelime etmeden kamyonundan indiği için kendini tekmeledi ama o anda şoktan ne yapacağını bilememişti. Tecavüz! Bu suç iğrençti. İnanılır gibi değildi. Onu gerçekten öpmüştü! O kadar sersemlemişti ki, ona sadece başıyla veda etmiş ve Joe'ya o gece görüşeceklerini söylemiş, sonra da yardımları ve zahmetleri için onlara teşekkür etmeden eve girmişti.

Şimdi gerçekler ortaya çıkmıştı. Eski moda mutfakta tek başına durmuş, Woodrow'un tabağındaki sütü iştahla yalamasını izlerken bir yandan da adamı ve söylediklerini düşünüyordu. Aniden homurdandı. "Saçmalık! Eğer o adam bir tecavüzcüyse, akşam yemeği için seni haşlarım, Woodrow."

Woodrow son derece ilgisiz görünüyordu, bu da Mary'ye şunu gösteriyordu Kedi onun yargısına katılıyordu ve Woodrow'un kendisi için neyin en iyi olduğunu bilme yeteneği hakkında yüksek bir fikre sahipti.

Ne de olsa Wolf tecavüz ettiğini söylememişti. Tecavüz suçundan hapiste yattığını söylemişti. Mary her ikisinin de nasıl

Mackenzie'ler Kızılderili kanlarından dolayı dışlanacaklarını otomatik olarak ve acı bir şekilde kabul etmişlerdi.

Kızılderililerin bir kısmı onun mahkumiyetinde rol oynamıştı. Ama o yapmamıştı. Bunu kendi yüzünü tanıdığı kadar iyi biliyordu. Ona kötü bir durumdan kurtulması için yardım eden, soğuk ellerini kendi bedeninde ısıtan ve onu yakıcı bir erkek açlığıyla öpen adam, bir kadını böyle incitebilecek türden bir adam değildi. Öpücükler bitmeden önce durmuş olan oydu.

Çok ileri gitmişti; zaten onun elinde oyuncak olmuştu.

Bu çok saçmaydı. Tecavüzcü olmasına imkân yoktu. Ah, belki de onu öpmeyi bırakması çok zor olmamıştı; ne de olsa kız ürkek ve deneyimsizdi ve asla şehvetli olmayacaktı, ama... Hatırladığı hisler araya girince düşünceleri dağıldı. Deneyimsizdi ama

aptal değildi. Çok sertti. Bunu açıkça hissetmişti.

Belki de son zamanlarda fiziksel iştahını tatmin edecek bir şey bulamamıştı ve kız da işine yaramıştı ama yine de ondan faydalanmamıştı. Ona, fırtınada herhangi bir limanın yeterli olacağını düşünen bir denizci tavrıyla davranmamıştı. Bir keresinde öğrencilerinden birinin kullandığını duyduğu o korkunç terim neydi? Oh, evet-horny.

Wolf Mackenzie'nin o durumda olduğunu ve hâlâ gizemini koruyan bir şekilde kazara onun ateşini körüklediğini kabul edebilirdi ama asıl mesele, onun avantajını zorlamamış olmasıydı. Ya zorlasaydı?

Kalbi güçlü ve ağır bir şekilde atmaya başladı ve içine bir sıcaklık yayıldı, aynı zamanda ağırlı, huzursuz bir his içine yerleşti. Göğüsleri gerildi ve zonklamaya başladı ve ne yaptığını fark edip ellerini aşağı çekmeden önce otomatik olarak avuçlarını üzerlerine bastırdı. Ama ya onlara dokunmuş olsaydı? Ya ağzını onun üzerine koysaydı? Sadece onu düşünürken bile eriyekmiş gibi hissediyordu. Hayal kuruyordu. Ellerini bastırdı.

Uyluklarını birbirine vurarak boş ağrıyı hafifletmeye çalıştı ve dudaklarından bir inilti kaçtı. Ses alçaktı, ama sessiz evde aşırı derecede yüksek görünüyordu ve kedi tabağından başını kaldırdı, sorgulayıcı bir miyavlama verdi, sonra süte geri döndü.

Onu durdurabilir miydi? Durdurmayı dener miydi?

O mu? Yoksa şimdi burada durmuş sevişmeyi hatırlıyor muydu?

Nasıl olacağını hayal etmeye çalışmaktan? Vücudu karıncalandı ama gerçek bilgidен ziyade zar zor uyanan içgüdüleri ve ihtiyaçları yüzünden.

Daha önce bilgi ve öğretim tutkusu dışında hiçbir tutkuyu tanımamıştı. Bedeninin böylesine güçlü hislere sahip olduğunu görmek korkutucuydu çünkü kendini iyi tanıdığını sanıyordu. Birdenbire kendi bedeni ona yabancılaşmış, düşünceleri ve duyguları aniden kontrolden çıkmıştı. Bu neredeyse bir ihanet gibiydi.

Neden, bu şehvetti! O, Mary Elizabeth Potter, gerçekten bir erkeği arzuluyordu! Sıradan bir adam da değildi. Wolf Mackenzie.

Hem şaşırtıcı hem de utanç vericiydi.

Joe, Mary'nin de bildiği gibi hızlı ve yetenekli bir öğrenci olduğunu kanıtladı. Çok hızlıydı, tam zamanında gelmişti ve neyse ki yalnızdı. Bütün öğleden sonra boyunca sabahki olayları düşündükten sonra, bir daha asla Wolf Mackenzie ile tekrar yüzleşmek. Onun hakkında ne düşünecekti? Aklınca, adama resmen saldırmıştı.

Ama Joe yalnızdı ve bunu izleyen üç saat içinde Mary ondan giderek daha fazla hoşlandığını fark etti. Bilgiye açtı ve onu özömsüyordu. kuru bir sünger gibi. O, kızının kendisi için hazırladığı ödevler üzerinde çalışırken, kız da her ders için harcadığı zamanı, işlediği konuları ve test sonuçlarını tutacağı bir dizi kayıt hazırladı. Kendileri için belirledikleri hedef, bir lise diplomasından çok daha yüksekti. Her ne kadar söz vermemiş olsa da, Joe başarılı olmadıkça tatmin olmayacağını biliyordu. Hava Kuvvetleri Akademisi'ne kabul edildi. Gözlerinde, uçamadığı sürece asla tamamlanamayacağını söyleyen bir şey vardı; yere inmiş bir kartal gibiydi, ruhu gökyüzünü özlüyordu.

Saat dokuzda durdu ve saati kayıtlarına geçirdi. Joe sandalyeyi arka ayakları üzerinde sallarken esnedi. "Bunu ne kadar sık yapıyoruz?"

"Mümkünse her gece," diye yanıtladı. "En azından sınıfın geri kalanına yetişene kadar."

Adamın soluk, mavi elmas gözleri ona doğru parıldıyordu ve kadın bir kez daha

O gözlerin ne kadar yaşlı olduğunu. "Gelecek yıl normal sınıflara geri dönmek zorunda mıyım?"

"Bunu yaparsan yardımcı olur. Çok daha fazla iş yapabilirsin ve ileri çalışmalarını burada yapabiliriz."

"Bunu düşüneceğim. Babamı zor durumda bırakmak istemiyorum. Çiftliği genişletiyoruz ve bu çok daha fazla iş demek. Daha önce hiç olmadığı kadar çok atımız var."

"At yetiştiriyor musunuz?"

"Çeyrek atlar. Sığırları idare etmek için eğitilmiş iyi çiftlik atları. Sadece onları yetiştirmekle kalmıyoruz, insanlar babamın eğitmesi için kendi atlarını da çiftliğe getiriyor. O sadece iyi değil, en iyisi. İnsanlar atlarını eğitirken onun bir Kızılderili olmasına aldırmaz etmiyorlar."

Acı yine kendini belli ediyordu. Mary dirseklerini masaya dayadı ve çenesini havaya kaldırdığı katlanmış ellerine dayadı. "Peki ya sen?"

"Ben de Kızılderiliyim, Bayan Potter. Yarı Kızılderiliyim ve bu çoğu insan için fazlasıyla yeterli. Ben küçükken bu kadar kötü değildi, ama Kızılderili bir çocuk kimse için büyük bir tehdit değildir. O çocuk büyüyüp beyaz Anglo kızlarına bakmaya başladığında kıyamet kopuyor."

Demek Joe'nun okulu bırakmasının nedenlerinden biri de bir kızdı. Mary ona kaşlarını kaldırdı. "Beyaz Anglo kızlarının da dönüp baktığını tahmin ediyorum," dedi hafifçe. "Çok yakışıklısın."

Neredeyse ona sırtıyordu. "Evet. Bu ve iki bit bana bir fincan kahve getirir."

"Yani arkalarına mı baktılar?"

"Ve flört etti. Bir tanesi beni gerçekten önemsiyormuş gibi davrandı. Ama onu dansa davet ettiğimde, kapı hemen yüzüme kapandı. I Sanırım benimle flört etmende bir sorun yok, bir boğaya kırmızı bayrak sallamak gibi bir şey."

ama bir Kızılderili ile çıkmasına imkan yoktu."

"Özür dilerim." Mary hiç düşünmeden uzanıp onun genç ve güçlü elini kendi eliyle kapattı. "Okulu o zaman mı bıraktın?"

"Gitmenin bir anlamı yok gibi görünüyordu. Onun hakkında ciddi olduğumu falan düşünmeyin, çünkü o kadar ileri gitmemiştik. Sadece onunla ilgileniyordum. Ama bütün bunlar hiçbir zaman ortama uyum sağlayamayacağımı, o kızların hiçbirinin benimle çıkmayacağını açıkça ortaya koydu."

"Peki ne yapmayı planlıyordun? Hayatının geri kalanında çiftlikte çalışmayı ve hiç kimseyle çıkmamayı, hiç evlenmemeyi mi?"

"Evlenmeyi düşünmediğimden eminim!" dedi sertçe. "Geri kalanına gelince, başka kasabalar var, daha büyük kasabalar. Çiftlik oldukça iyi gidiyor.

Şimdi biraz fazladan paramız var." Bekâretini iki yıl önce, o büyük kasabalardan birine yaptığı bir gezide kaybettiğini eklemedi. Onu şoke etmek istemiyordu ve eğer tecrübeleri hakkında bir fikri olsaydı onun da şoke olacağından emindi. Yeni öğretmen sadece ilkel değildi, masumdu da. Bu ona garip bir şekilde korumacı hissettiriyordu. Bu ve tanıdığı diğer öğretmenlerden farklı olduğu gerçeği. Ona baktığında onu görüyordu, Joe Mackenzie, bronz tenli ve siyah saçlı bir melez değildi. Onun gözlerinin içine bakmış ve hayalini görmüştü, her zaman uçaklara ve uçmaya olan takıntısını.

Joe gittikten sonra Mary evi kilitledi ve yatmak için hazırlandı. Onun için çalkantılı bir gün olmuştu, ama uyumadan önce uzun bir süre geçti ve sonra Ertesi sabah uyuyakaldı. O gün kendini kasıtlı olarak meşgul tutmuş, Wolf Mackenzie'ye hayranlık duyacak ya da onunla ilgili hayaller kuracak zaman bulamamıştı.

Olmamış şeyleri. Eski evi pırıl pırıl olana kadar paspasladı ve cilaladı, sonra Savannah'dan getirdiği kitap kutularını çıkardı. Kitaplar bir eve her zaman yaşanmış bir görünüm verirdi. Ancak hayal kırıklığına uğramıştı, onları koyacak bir yer yoktu. İhtiyacı olan şey şu portatif raflardan biriydi; montaj için gereken tek şey bir tornavidaysa kendisi koyabilecekti. Her zamanki kararlılığıyla, ertesi gün öğleden sonra bakkala uğramak için plan yaptı. Eğer istediği şey ellerinde yoksa

İhtiyacı olduğunda biraz kereste alıp raf yapması için birini tutacaktı.

Pazartesi günü öğle yemeğinde, Joe'nun eğitiminin diplomasına sayılması için ne yapması gerektiğini öğrenmek üzere eyalet eğitim kurulunu aradı. Joe'nun gerekli niteliklere sahip olduğunu biliyordu ama gerekli diplomayı alabilmesi için yapılması gereken bir sürü evrak işi de vardı.

özel dersle krediler. Aramayı, her biri dört sınıfa ders veren sadece üç öğretmen olduğu için hiç kullanılmayan ve teneffüs için hiç zaman bulunmayan küçük öğretmenler odasındaki ankesörlü telefonda yaptı. Yine de üç sandalye ve bir masa, küçük, ezik bir buzdolabı, otomatik bir kahve makinesi ve ankesörlü telefon vardı. Öğretmenlerden herhangi birinin dinlenme odasını kullanması o kadar alışılmadık bir durumdu ki Mary buna şaşırmıştı

Kapı açıldığında, birinci sınıftan dördüncü sınıfa kadar öğretmenlik yapan Sharon Wycliffe başını içeri uzattı.

"Mary, kendini hasta falan mı hissediyorsun?"

"Hayır, ben iyiyim." Mary ayağa kalktı ve ellerinin tozunu aldı. Ahize, ne kadar sık kullanıldığının kanıtı olan gri bir kaplama taşıyordu. "Bir telefon görüşmesi yapıyordum."

"Oh. Sadece merak ettim. Uzun süredir buradaydın ve kendini iyi hissetmiyor olabileceğini düşündüm. Kimi arıyordun?"

Soru hiç tereddüt etmeden soruldu. Sharon Ruth'ta doğmuş, burada okula gitmiş ve buralı bir çocukla evlenmişti. Ruth'taki herkes diğer yüz seksen sakinin her birini tanıyordu; hepsi birbirinin işini biliyor ve bunda olağandışı bir şey görmüyordu. Küçük kasabalar sadece geniş ailelerdi. Mary, Sharon'ın bu açık merakı karşısında şaşırmadı, çünkü bunu zaten yaşamıştı.

"Eyalet kurulu. Öğretmenlik gereklilikleri hakkında bazı bilgilere ihtiyacım vardı."

Sharon telaşlanmış görünüyordu. "Uygun şekilde sertifikalandırılmadığınızı mı düşünüyorsunuz? Eğer herhangi bir sorun çıkarsa, okul yönetimi muhtemelen toplu intihar edecektir. Ruth gibi küçük bir kasabaya gelmek isteyen uygun niteliklere sahip bir öğretmen bulmanın ne kadar zor olduğunu bilemezsiniz. Neredeyse panik halindeydiler.

aşamasına gelmişti. Çocuklar 60 mil ötedeki okula gitmeye başlamak zorunda kalacaklardı."

"Hayır, ondan değil. Çocuklardan herhangi birinin ihtiyacı olursa özel ders vermeye başlayabilirim diye düşündüm." Joe Mackenzie'den bahsetmedi, çünkü hem onun hem de babasının kendisine yaptığı uyarıları unutamıyordu.

"Tanrıya şükür kötü haber değil," diye haykırdı Sharon. "Başları belaya girmeden çocukların yanına dönsem iyi olacak." Bir el sallama ve gülümsemeyle Merakı tatmin olmuş bir şekilde başını geri çekti.

Mary, Sharon'ın beşinci sınıftan sekizinci sınıfa kadar ders veren öğretmen Dottie Lancaster'a bundan bahsetmemesini umuyordu ama bunun boş bir umut olduğunu biliyordu.

Sonunda Ruth'taki her şey herkes tarafından bilinir hale geldi. Sharon genç öğrencilerine karşı sıcak ve güler yüzlüydü ve Mary'nin öğretim tarzı da oldukça rahattı, ancak Dottie öğrencilere karşı katı ve sertti. Bu durum Mary'yi rahatsız ediyordu, çünkü Dottie'nin işini sadece bir iş olarak gördüğünü, gerekli olan ama zevk alınmayan bir şey olarak gördüğünü hissediyordu. Hatta elli beş yaşındaki Dottie'nin erken emekliliği düşündüğünü bile duymuştu. Dottie'nin tüm eksikliklerine rağmen, bu kesinlikle yerel okul yönetim kurulunu üzecekti, çünkü Sharon'ın da belirttiği gibi, neredeyse Ruth'a taşınacak bir öğretmen bulmak imkansızdı. Kasaba çok küçük ve her şeyden çok uzaktı.

Günün son derslerini verirken Mary kendini genç kızları incelerken buldu ve hangisinin Joe Mackenzie'yle cüretkâr bir şekilde flört ettiğini, sonra da ona çıkma teklif ettiğinde geri çekildiğini merak etti. Kızlardan birkaçı çok çekici ve çapkındı.

Gençlere özgü sıklıklarıyla hepsi de sevimli görünüyordu. Ama sığ olmayan, gözleri on altı yaşındaki bir çocuk için fazla yaşlı olan Joe'yu hangisi çekerdi? Uzun boylu ve zarif Natalie Ulrich mi?

Pamela Hearst, sarışın yakışıklı bir kadındı.

Kaliforniya sahili mi? Ya da belki de karanlık, boğucu gözleriyle Jackie Baugh'du. Sınıfındaki sekiz kızdan herhangi biri de olabilirdi, diye fark etti. Peşlerinden koşulmasına alışkındılar, sayıca erkeklerden dokuz sekize üstün olmak gibi muazzam bir şansa sahiptiler. Hepsi de flörtçüydü. Peki hangisiydi?

Bunun neden önemli olduğunu merak ediyordu ama önemliydi. Bu kızlardan biri, Joe'nun kalbini kırmamış olsa da, yine de ona hayatını mahvedebilecek bir darbe indirmişti. Joe bunu, asla bir erkekle birlikte olamayacağının son kanıtı olarak kabul etmişti.

Beyaz adamın dünyasında bir yeri vardı ve geri çekilmişti. Bu okula bir daha asla giremeyebilirdi ama en azından özel ders almayı kabul etmişti. Keşke umudunu kaybetmeseydi.

Okul bittiğinde, o gece ihtiyaç duyacağı tüm malzemeleri ve not vermesi gereken kağıtları hızla topladı ve aceleyle arabasına gitti. Hearst'ün mağazasına kısa bir yol vardı ve sorduğunda Bay Hearst onu nazikçe bir köşedeki raf yığınlarına yönlendirdi.

Birkaç dakika sonra kapı başka bir müşteriyi içeri almak için açıldı. Mary Wolf'u dükkâna girer girmez gördü; rafları inceliyordu ama sanki teni bir alarm sistemiydi ve Wolf'un yakınlığını haber veriyordu. Sinirleri karıncalandı, ensesindeki tüyler diken diken oldu, başını kaldırdı ve işte oradaydı. Anında ürperdi ve göğüs uçları gerildi. Kontrol edemediği bu tepkiden duyduğu sıkıntı yüzüne kan hücum etmesine neden oldu.

Çevresel görüşüyle Bay Hearst'ün sertleştiğini gördü ve ilk kez Wolf'un ona kasabada nasıl görüldüğü hakkında söylediklerine gerçekten inandı. Hiçbir şey yapmamış, hiçbir şey söylememişti ama Bay Hearst'ün onun dükkânda olmasından memnun olmadığı belliydi.

Çabucak raflara geri döndü. Onun gözlerinin içine bakamıyordu. Kendini seks düşkünü yaşlı bir hizmetçi kız gibi ona doğru atarak nasıl davrandığını düşününce yüzü daha da ısındı. Bu ona yardımcı olmadı. Muhtemelen onun seks düşkünü yaşlı bir hizmetçi olduğunu düşündüğünü hissediyordu; yaşlı hizmetçi kısmına itiraz edemezdi ama Wolf onu kollarına alana kadar diğer kısmına pek dikkat etmemişti. Wolf'u düşündüğünde
Yaptığı şeyler...

Yüzü yanıyordu. Vücudu yanıyordu. Onunla konuşabilmesinin hiçbir yolu yoktu. Onun hakkında ne düşünüyor olmalıydı? Şiddetli bir konsantrasyonla raf kutusunun üzerindeki talimatları okudu ve onun mağazaya girdiğini görmemiş gibi davrandı.

Talimatları üç kez okuduktan sonra tıpkı adamın tarif ettiği insanlar gibi davrandığını fark etti: Onunla konuşamayacak kadar iyi, onu tanıdığını kabul etmekten çekiniyordu. Mary normalde sakin biriydi ama birden içini öfke kapladı ve bu öfke kendisine yönelikti. Ne tür bir insandı bu?

Raflardaki kutuyu kendine doğru çekti ve beklenmedik ağırlığın altında neredeyse sendeleyecekti. Tam döndüğü sırada Wolf kasanın üzerine bir kutu çivi bıraktı ve elini cebine atarak cüzdanını aldı.

Bay Hearst kısa bir süre Wolf'a baktı; sonra gözleri Mary'nin kutuyla boğuştuğu yere kaydı. "Buyurun Bayan Potter, ben alayım," dedi ve tezgâhın arkasından koşarak kutuyu kapı. Kutuyu kollarının arasına alırken homurdandı. "Bu kadar ağır bir şeyle boğuşmana izin veremem. Kendini yaralayabilirsin."

Mary onu arabasından alıp evine nasıl götüreceğini merak ediyordu. kendisi halletmediyse, ama bunu belirtmekten kaçındı. Onu tezgâha kadar takip etti, omuzlarını dikleştirdi, derin bir nefes aldı, Wolf'a baktı ve net bir şekilde, "Merhaba Bay Mackenzie. Nasılsınız?"

Gece karası gözleri belki de uyarmak için parlıyordu. "Bayan Potter," dedi kısaca, şapkasının kenarına parmaklarıyla dokunarak, ama onun kibar sorusuna yanıt vermeyi reddetti.

Bay Hearst sertçe Mary'ye baktı. "Onu tanıyor musunuz, Bayan Potter?"

"Gerçekten de öyle. Cumartesi günü arabam bozulduğunda ve karda mahsur kaldığımda beni kurtardı." Sesini net ve güçlü tuttu.

Bay Hearst Wolf'a şüpheli bir bakış fırlattı. "Hımm," dedi ve raflardaki kutuya uzanarak onu çaldı.

"Affedersiniz," dedi Mary. "Bay Mackenzie önce geldi."

Wolf'un nefesinin altından bir küfür mırıldandığını duydu ya da en azından bunun bir küfür olduğunu düşündü. Bay Hearst kıpkırmızı oldu.

"Beklemek benim için sorun değil," dedi Wolf sıkıntıyla.

"Senin önünde kesmeyi aklımdan bile geçirmem." Ellerini belinde kavuşturdu ve dudaklarını büzdü. "O kadar kaba olamam."

Bay Hearst gülümsemeye çalışarak, "Önce bayanlar," dedi.

Mary ona sert bir bakış attı. "Bayanlar cinsiyetlerinden faydalanmamalı, Bay Hearst. Bu çağ eşit muamele ve adalet çağıdır. Bay Mackenzie buraya ilk geldi ve ilk önce onunla ilgilenilmeli."

Wolf başını salladı ve ona inanmayan bir bakış attı. "Sen de şu kadın özgürlükçülerinden misin?"

Bay Hearst ona ters ters baktı. "Ona karşı bu tonda konuşma, Kızılderili."

"Şimdi, bir dakika." Öfkesini kontrol ederek parmağını ona doğru salladı. "Bu çok kaba ve tamamen yersizdi. Anneniz sizden utanırdı, Bay Hearst. Size bundan daha iyisini öğretmedi mi?"

Daha da kızardı. "Bana gayet iyi öğretti," diye mırıldandı parmağına bakarak.

Bir öğretmenin parmağında bir şey vardı; inanılmaz, mistik bir gücü vardı. Yetişkin erkekleri bile korkuturdu. Bu etkiyi daha önce fark etmiş ve bir öğretmenin parmağının annesinin parmağının bir uzantısı olduğuna ve bu nedenle bilinmeyen bir otoriteye sahip olduğuna karar vermişti. Kadınlar bu suçlayıcı parmağın getirdiği suçluluk ve çaresizlik duygusundan kurtulmuşlardı, belki de çoğu anne olduğu ve kendi güçlü parmaklarını geliştirdiği için, ama erkekler asla kurtulamamıştı. Bay Hearst de bir istisna değildi. Sanki kendi tezgahının altına girmek istiyormuş gibi görünüyordu.

"O zaman eminim ki onun seninle gurur duymasını isteyeceksin," dedi en sert sesiyle. "Önden buyurun, Bay Mackenzie."

Wolf hırlamaya yakın bir ses çıkardı ama Mary, Wolf cüzdanından parayı çıkarıp tezgâha atana kadar ona baktı. Hiçbir şey yapmadan

Bay Hearst başka bir şey söylemeden çivileri saydı ve para üstünü verdi. Wolf da aynı şekilde sessiz kalarak çivi kutusunu aldı, topuklarının üzerinde döndü ve dükkânı terk etti.

"Teşekkür ederim," dedi Mary, sonunda yumuşadı ve Bay Hearst'e bağışlayıcı bir gülümseme verdi. "Bana adil davranılmasının benim için ne kadar önemli olduğunu anlayacağınızı biliyordum. Burada bir öğretmen olarak konumumdan faydalanmak istemiyorum." Sanki öğretmen olmak da en az kraliçe olmak kadar önemliymiş gibi konuşmuştu ama Bay Hearst konuyu uzatmayacak kadar rahatlamış bir halde başını sallamakla yetindi. Parasını aldı ve raf kutusunu itinayla arabasına kadar taşıyıp onun için bagaja yerleştirdi.

"Teşekkür ederim," dedi tekrar. "Bu arada, Pamela - o sizin kızınız, değil mi?"

Bay Hearst endişeli görünüyordu. "Evet, öyle." Pam onun en küçüğüydü ve gözbebeği idi.

"Çok tatlı bir kız ve iyi bir öğrenci. Sadece okulda başarılı olduğunu bilmenizi istedim."

Araba uzaklaşırken yüzü gülümsemelerle doluydu.

Wolf köşede durdu ve dikiz aynasına bakarak Mary'nin dükkândan çıkmasını bekledi. O kadar öfkeliydi ki dişleri kırılana kadar onu sarsmak istedi ve bu onu daha da öfkeliyordu çünkü bunu yapamayacağını biliyordu.

Lanet olsun ona! Onu uyarmıştı ama o dinlememişti. Sadece tanıştıklarını açıkça belirtmekle kalmamış, tanışmalarının koşullarını özetlemiş ve sonra da fark edilmeyecek bir şekilde onu savunmuştu.

Ona eski bir mahkûm olduğunu ve nedenini söylediğinde anlamamış mıydı? Şaka yaptığını mı düşünmüştü?

Elleri direksiyonun etrafında kenetlendi. Saçlarını yine düğümlemişti ve büyük gözlükleri burnunun üzerine tünemiş, yumuşak gözlerini gizliyordu. Gözleri kayrak mavisiydi ama saçları açıkken, Joe'nun ince bacaklarını sıkıca saran eski kot pantolonunu giyerken nasıl görüldüğünü hatırladı ve

Kalçalar. Onu öptüğünde gözlerindeki tutkunun nasıl parladığını hatırladı. Dudaklarının yumuşaklığını hatırladı, her ne kadar dudaklarını gülünç derecede ilkel bir ifadeyle birbirine bastırmış olsa da.

Eğer biraz akli varsa, hemen uzaklaştırdı. Eğer ondan tamamen uzak durursa, insanların onun Joe'ya özel ders verdiği gerçeğinden başka konuşacakları bir şey kalmazdı ve bu da onların gözünde yeterince kötü olurdu.

Ama eve döndüğünde o kutuyu arabadan çıkarıp eve nasıl sokacaktı? Muhtemelen onun kadar ağırdı. Adam kutuyu onun için taşıyacak ve aynı zamanda onu dinlemediği için derisinden bir şerit soyacaktı.

Kimi kandırıyordu ki? Onun tadına bakmıştı ve daha fazlasını istiyordu. Rüküş, yaşlı bir hizmetçiydi ama teni bir bebeğinki kadar soluk ve yarı saydamdı ve ince vücudu ellerinin altında yumuşak, nazıkçe kıvrılıyordu. Ona dokunmak istiyordu. Onu öptükten, ona sarıldıktan sonra Julie Oakes'u görmeye gitmemişti çünkü Bayan Mary Potter'ı aklından, bedeninden çıkaramamıştı. Hâlâ acıyordu. Fiziksel hayal kırıklığı acı vericiydi ve daha da kötüleşecekti çünkü bildiği bir şey varsa o da Bayan Mary Potter'ın ona göre olmadığıydı.

Arabası dükkânın önünden çekildi ve onu geçti. Bir küfür daha savurarak kamyoneti vitesine taktı ve yavaşça onu takip etti. Kadın sakın adımlarla kasabanın dışındaki iki şeritli otoyolu takip etti, sonra da evine giden dar tali yola saptı. Evine gitmek zorundaydı.

Kamyonetini arkasında gördü ama takip edildiğini bildiğine dair herhangi bir işaret vermedi. Bunun yerine doğruca evine gitti, karla dolu garaj yolundan dikkatlice döndü ve arabayı evin arkasındaki alışılmış park yerine yönlendirdi.

Wolf onun arkasına yanaşıp kamyonetten inerken başını iki yana salladı. Kadın çoktan arabadan inmişti ve çantasından evin anahtarını çıkarırken ona gülümsedi. Ona ne söylediğini hatırlamıyor muydu? O yapamazdı Ona tecavüz suçundan hapis yattığını söylediğine ve kilometrelerce ötede sadece iki kişi olmalarına rağmen onu bir rahipmiş gibi sakince karşıladığına inanıyordu.

"Lanet olsun, hanımefendi!" diye bağırdı ona, uzun bacakları onu birkaç adımda ona taşıdı. "Cumartesi söylediğim hiçbir şeyi dinlemedin mi?"

"Evet, elbette dinledim. Ama bu kabul ettiğim anlamına gelmiyor." Bagajın kilidini açtı ve ona gülümsedi. "Hazır buradayken, şu kutuyu benim için taşıy mısın lütfen? Gerçekten minnettar olurum."

"Bu yüzden bıraktım," diye tersledi. "Bununla başa çıkamayacağını biliyordum."

Öfkesi onu korkutmuşa benzemiyordu. Adam kutuyu omzuna alıp arka kapıya doğru ilerlerken ve kapıyı açarken ona gülümsemekle yetindi.

İlk fark ettiği şey, evin uzun süredir boş duran eski bir evin küf kokusu yerine taze, tatlı bir kokuya sahip olduğuydu. Başını kaldırdı ve iradesi dışında hafif kokuyu içine çekti. "Bu koku da ne?"

Durdu ve nazikçe kokladı. "Ne kokusu?" "Şu tatlı

kokusu. Çiçekler gibi."

"Çiçek mi? Oh, bu bütün çekmeceleri ferahlatmak için koyduğum leylak poşeti olmalı. Pek çok poşet aşırı güçlü ama leylaklar tam kıvamında, sence de öyle değil mi?"

Poşetler hakkında hiçbir şey bilmiyordu, her ne iseler, ama eğer onları bütün çekmecelere koyduysa, iç çamaşırları da leylak gibi kokuyor olmalıydı. Çarşafaları leylak ve vücudunun sıcak kokusu gibi kokuyor olmalıydı. Vücudu bu düşünceye güçlü bir tepki verdi ve küfrederek kutuyu güm diye yere bıraktı. Ev serin olmasına rağmen alnında ter oluştuğunu hissetti.

"Kaloriferi açayım," dedi onun küfredmesine aldırmadan. "Fırın eski ve gürültülü ama şömine için odunum yok, o yüzden idare eder." Konuşurken mutfaktan çıkıp bir koridora saptı, sesi gittikçe azalıyordu. Sonra geri döndü ve ona tekrar gülümsedi. "Bir dakika içinde ısınacak. Bir fincan çay ister misin?" Ona bir fincan çay verdikten sonra

"Kahve yapsana. ay içen bir adama benzemiyorsun."

Zaten sıcaktı. Yanıyordu. Eldivenlerini çıkardı ve mutfak masasının üzerine fırlattı. "O kasabadaki herkesin şimdi senin hakkında konuşacağını bilmiyor musun? Bayan, ben Hintliyim ve eski bir mahkumum."

"Mary," diye hızlıca araya girdi. "Ne?"

"Benim adım Mary, 'hanımefendi' değil. Mary Elizabeth." İkinci ismi alışkanlıktan eklemişti çünkü Ardith Teyze onu her zaman iki ismiyle de çağırırdı. "Kahve istemediğine emin misin? İimi ısıtacak bir şeye ihtiyacım var. içeride."

şapkası eldivenlerine katıldı ve sabırsız bir elini saçlarında gezdirdi. "Pekâlâ. Kahve."

Mary suyu akıtmak ve kahveyi ölçmek için döndü. Yüzündeki ani rengi gizlemek için. Saçları. Kendini aptal gibi hissediyordu ama daha önce saçlarını hiç fark etmemişti. Belki çok üzgündü, belki çok şaşkındı, belki de sadece gece yarısı siyahı gözleri dikkatini çekmişti ama saçlarının ne kadar uzun olduğunu daha önce fark etmemişti. Kalın ve siyahtı ve parlaktı ve geniş omuzlarına dokundu. Muhteşem bir pagan gibi görünüyordu; onu hemen güçlü göğsü ve bacakları çıplak, vücudu sadece bir makat ya da peştamalla örtülü olarak hayal etti ve nabzı vahşileşti.

Oturmadı ama uzun gövdesini Mary'nin yanındaki dolaba yasladı. Mary kızarıklığının geçmesini umarak başını öne eğdi. Bu adamın sadece görüntüsünün bile erotik fantezileri tetiklemesinin sebebi neydi? Daha önce erotik ya da başka türlü hiçbir fantezisi olmamıştı. Daha önce hiç bir erkeğe bakıp onun çıplak halini merak etmemişti ama Wolf'u çıplak düşünmek içini sızlattı, ellerini ona dokunmak için kaşındırdı.

"Beni kahve içmeye davet etmeyi bırak, evine gelmeme bile izin vererek ne halt ediyorsun?" diye sordu alçak ve sert bir sesle.

Ona göz kırptı, yüz ifadesi irkilmişti. "Neden yapmayayım?"

Hayal kırıklığından patlayacağını düşündü. "Hanımefendi-"

"Mary."

İri yumruklarını sıktı. "Mary. Eski bir mahkûmun evine girmesine izin vermeyecek kadar aklın yok mu senin?"

"Ah, şu." Elini sallayarak bunu geçiştirdi. "Gerçekten bir suçlu olsaydınız tavsiyenize uymak akıllıca olurdu, ama yapmadığınıza göre, ben bunun bu durumda geçerli olduğunu sanmıyorum. Ayrıca, eğer bir suçlu olsaydınız, bana böyle bir tavsiyede bulunmazdınız."

Kadının, onun suçlu olma ihtimalini göz ardı eden rahat tavrına inanamıyordu. "Benim yapmadığımı nereden biliyorsun?"

"Sadece yapmadın."

"Bu çıkarımın için bir nedenin var mı Sherlock, yoksa eski kadınsı sezgilerine mi güveniyorsun?"

Sarsılarak döndü ve adama ters ters baktı. "Bir tecavüzcünün bir kadına senin kadar şefkatli davranacağını sanmıyorum, senin bana davrandığın gibi," dedi.

Sesi bir fısıltıya dönüştü ve yüzüne yeniden renk geldi. Yüzünün aptalca bir şekilde kızarmaya devam etmesinden utanarak, ihanet eden rengi gizlemek için avuçlarını yüzüne vurdu.

Wolf dişlerini sıktı, kısmen kız beyaz olduğu ve bu yüzden ona göre olmadığı için, kısmen kız çok masum olduğu için, kısmen de ona dokunmayı o kadar şiddetle istiyordu ki tüm vücudu ağrıyordu. "Cumartesi günü seni öptüm diye hayal kurma," dedi sertçe. "Çok uzun zamandır kadınsızım ve ben-"

"Azgın mı?" diye sordu.

Onun ilkel ağızından çıkan bu kelimenin uyumsuzluğu karşısında afallamıştı. "Ne?"

"Azgın," dedi yine. "Öğrencilerimden bazılarının bunu söylediğini duydum.

Anlamı-" "Ne anlama geldiğini biliyorum!"

"Öyle miydin? Hala öyleyim, bildiğim kadarıyla."

Gölmek istedi. Dürtü neredeyse onu alt edecekti ama sesi öksürüğe dönüştürdü. "Evet, hâlâ öyleyim."

Sempatik görünüyordu. "Anladığım kadarıyla bu büyük bir sorun olabiliyor." "Bir erkek için çok zor."

Bir an sürdü ama sonra gözleri büyüdü ve kendini durduramadan bakışları adamın vücuduna kayd. Anında başını geri kaldırdı. "Ah. Anlıyorum. Yani anlıyorum."

Ona dokunma ihtiyacı aniden o kadar güçlendi ki, buna boyun eğmek, ona en küçük şekilde bile dokunmak zorunda kaldı. Ellerini onun omuzlarına koydu, yumuşaklığının, avuçlarının altındaki eklemlerinin inceliğinin tadını çıkardı. "Anladığımı sanmıyorum. Hem benimle ilişki kurup hem de bu kasabada çalışamazsın. En iyi ihtimalle cüzzamlı ya da sürtük muamelesi görürsün. Muhtemelen işini kaybedersin."

Bunun üzerine dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerine militan bir ışık geldi. "Yasalara uyan, vergisini ödeyen bir vatandaşla ilişki kurduğum için birinin beni kovmaya çalıştığını görmek isterdim. Sizi tanıımıyormuş gibi davranmayı reddediyorum."

"Bilmek var, bilmek var. Benimle arkadaş olmak senin için yeterince kötü olurdu. Benimle yatmak buradaki hayatını imkansız."

Ellerinin altında onun sertleştiğini hissetti. "Seninle yatmak istediğimi sanmıyorum," dedi ama yüzündeki renk yeniden yükseldi. Aslında bu sözleri söylememişti ama bunun nasıl bir şey olacağını kesinlikle düşündüğünü biliyordu.

"İstedin, tamam, ama o kadar masumsun ki ne yaptığının farkında değilsin," diye mırıldandı. "Şu anda üstüne çıkabilirim tatlım ve ne istediğin hakkında gerçek bir fikrin olsaydı bunu yapardım. Ama en son istediğim şey, küçük bir Anglo'nun bana 'tecavüz' diye bağırması. İnan bana, bir Kızılderili şüpheden faydalanamaz."

"Ben böyle bir şey yapmam!"

Acımasızca gülümsedi. "Evet, bunu daha önce de duymuştum. Muhtemelen seni öpen tek erkek benim ve daha fazlasını istediğini düşünüyorsun, değil mi? Ama seks güzel ve romantik değildir, sıcak ve terlidir ve muhtemelen ilk seferden hiç hoşlanmazsın. O yüzden bana bir iyilik yap ve başka bir kobay bul. I

Listeye seni eklemeyi de yeterince sorunumuz var."

Mary ondan uzaklaştı, dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı ve gözyaşlarının akmasını engellemek için gözlerini olabildiğince hızlı kırptırdı. Hiçbir şey için onun kendisini ağlatmasına izin vermezdi.

"Size böyle bir izlenim verdiğim için özür dilerim," dedi, sesi boğuk ama düzgündü. "Daha önce hiç öpülmediğim doğru, ama eminim ki Miss America'ya uygun olmadığım için buna şaşırmadınız. Eğer verdiğim tepki haddimi aştıysa özür dilerim. Bir daha olmayacak." Hızla dolaba doğru döndü. "Kahve hazır. Siz nasıl alırsınız?"

Çenesinde bir kas kasıldı ve şapkasını kaptı. Şapkayı kafasına geçirip eldivenlerine uzanırken, "Kahveyi unut," diye mırıldandı.

Ona bakmadı. "Pekâlâ. Hoşça kalın, Bay Mackenzie."

Wolf kapıyı çarparak çıktı ve Mary elinde boş bir kahve fincanıyla orada öylece durdu. Eğer bu gerçekten bir vedaysa, nasıl veda edeceğini bilmiyordu.
dayanabilir

Dördüncü Bölüm

Mary zayıf iradeli değildi ve o korkunç günü her düşündüğünde içini dolduran ıssızlığa teslim olmayı reddetti. Gündüzleri öğrencilerini dürttü, kandırdı ve bilgi edinmeye teşvik etti; geceleri ise

Joe'nun önüne serdiği gerçekleri yutuşunu izledi. Onun susuzluğu Bilgi doyumsuzdu ve sadece normal sınıflarındaki öğrencileri yakalamakla kalmadı, onları geçti.

Wyoming Kongre üyelerine mektuplarını yazmış ve ayrıca bir arkadaşından Hava Kuvvetleri hakkında bulabildiği tüm bilgileri istemişti.

Kuvvet Akademisi. Paket geldiğinde onu Joe'ya verdi ve onun gözlerinin, uçmayı her düşündüğünde takındığı o şiddetle dolu, büyülenmiş bakışa bürünmesini izledi. Joe ile çalışmak çok keyifliydi; tek sorunu Joe'nun ona babasını çok güçlü bir şekilde hatırlatmasıydı.

Wolf'u özlediğinden değildi; sadece iki kez gördüğü birini nasıl özleyebilirdi ki? Kendisini günlük rutinine öyle bir yerleştirmemişti ki, hayatı onsuz bomboş görünüyordu. Ama onunla birlikteyken kendini daha önce hiç olmadığı kadar canlı hissetmişti. Wolf'un yanında hizmetçi Mary Potter değil, kadın Mary Potter olmuştu. Onun yoğun erkekliği, varlığından haberdar olmadığı yanlarına ulaşmış, uyuyan özlemlerini ve duygularını canlandırmıştı. Kendi kendisiyle tartıştı.

Hissettiği şey sıradan bir şehvetti ama bu onu her düşündüğünde hissettiği acıyı durdurmuyordu. Daha da kötüsü, deneyimsizliği çok açık olduğu için aşağılanmasıydı ve şimdi onun kendisini seks düşkünü yaşlı bir hizmetçi olarak gördüğünü biliyordu.

Kaçınılmaz olan gerçekleşmeden önce Nisan ayıydı ve Joe'nun Mackenzie yeni öğretmenin evinde çok zaman geçiriyordu. Mary ilk başta kasabada dolaşan dedikoduların farkında değildi, ancak sınıftaki çocuklar onu garip bir şekilde izliyordu ve aralarında bir sürü fısıltı dolaşıyordu.

Diğer iki öğretmen Sharon Wycliffe ve Dottie Lancaster da ona tuhaf tuhaf bakmaya ve birbirlerine fısıldamaya başlamışlardı. Mary'nin sırrın artık sır olmadığına karar vermesi uzun sürmedi ama sakın bir gülümsemeyle işine devam etti. Bir senatörden Joe'ya olan ilgisini belirten olumlu bir mektup almıştı bile.

ihtiyat için argümanlar, morali yüksekti.

Okul yönetim kurulunun olağan toplantısı Nisan ayının üçüncü haftasında yapılacaktı. Toplantının yapılacağı gün öğleden sonra Sharon, özenle hazırlanmış bir rahatlıkla Mary'ye katılıp katılmayacağını sordu. Mary şaşkınlıkla ona baktı. "Elbette. Hepimizin düzenli olarak katılması bekleniyor sanıyordum."

"Şey, evet. Sadece düşündüm ki-"

"Herkes Joe Mackenzie'ye ders verdiğimi öğrendiğine göre toplantıdan kaçacağımı mı düşündün?" Mary doğrudan sordu.

Sharon'ın ağzı açık kaldı. "Ne?" Sesi zayıftı.

"Bilmiyor muydunuz? Dünyayı sarsacak bir sır değil." Omuz silkti. "Joe ona özel ders verirsem insanların üzüleceğini düşündü, ben de söylemedim.

herhangi bir şey. Herkesin davranışlarına bakılırsa, olayın açığa çıktığını düşünmüştüm."

Sharon utangaç bir tavırla, "Sanırım yanlış kediye," diye itiraf etti.

"Kamyonu gece sizin evde görülmüş ve insanlar yanlış bir fikre kapılmışlar."

Mary kendini boşlukta hissetti. "Ne

yanlış fikri?" "Şey, yaşına göre büyük

falan."

Sharon kızarana kadar Mary hâlâ anlamamıştı. Sonra idrak beyinde bir şimşek gibi çaktı ve içini dehşet kapladı, onu hızla öfke izledi. "On altı yaşında bir çocukla ilişkim olduğunu mu düşünüyorlar?" Sesi her kelimeyle birlikte yükseldi.

Sharon perişan bir halde, "Kamyonu görüldüğünde gece geç saatlerdi," diye ekledi.

"Joe saat tam dokuzda çıkıyor. Birilerinin 'geç' anlayışı benimkinden farklı." Mary ayağa kalktı ve kâğıtları çantasına tıktırmaya başladı, burun delikleri şişmiş, yanakları bembeyaz olmuştu. İşin kötüsü, o gece saat yediye kadar kaynaması gerekiyordu ama beklemenin öfkesini yatıştıracağını sanmıyordu. Aksine, baskı daha da artacaktı. Sadece itibarı zedelendiği için değil, Joe da saldırıya uğradığı için kendini vahşi hissediyordu. Hayallerini gerçekleştirmek için umutsuzca çabalıyordu ve insanlar onu yıkmaya çalışıyordu. O bir civcivle uğraşan bir tavuk değildi; o bir yavrusu olan bir dişi kaplandı ve o yavru tehdit edilmişti. Yavrunun ondan yedi santim daha uzun ve neredeyse seksen kilo daha ağır olması önemli değildi; Joe, tüm olağandışı olgunluğuna rağmen hala gençti ve

savunmasız. Baba onun korumasını küçümsemişti ama yeryüzünde onu oğlunu savunmaktan alıkoyabilecek hiçbir güç yoktu.

Belli ki haber yayılmıştı, çünkü o gece okul yönetim kurulu toplantısı alışılmadık derecede kalabalıktı. Kurulun altı üyesi vardı: Bakkalın sahibi Bay Hearst; seksen bir yaşındaki eski öğretmen Francie Beecham; banka müdürü Walton Isby; eczane/hamburgerci kombinasyonunun sahibi Harlon Keschel; Eli

Kızı Jackie Mary'nin sınıfında olan yerel bir çiftçi olan Baugh ve servis istasyonunun sahibi Cicely Karr. Yönetim kurulu üyelerinin hepsi küçük topluluğun sağlam üyeleri, hepsi mülk sahibiydi ve Francie Beecham hariç hepsinin yüzü asıktı.

Kurul toplantısı Dottie'nin sınıfında yapıldı ve Mary'nin sınıfından fazladan sıralar getirildi, böylece herkese yetecek kadar koltuk olacaktı, bu da kaç kişinin katılma ihtiyacı hissettiğinin bir göstergesiydi. Mary, her öğrencisinin en az bir velisinin hazır bulunduğundan emindi. Odaya girdiğinde bütün gözler ona çevrildi. Kadınlar öfkeli görünüyordu; erkekler hem düşmanca hem de spekülatif görünüyordu ve bu Meryem'i daha da öfkeliyordu. Bir yandan ayrıntıları merak ederken, bir yandan da sözde günahları yüzünden ona tepeden bakmaya ne hakları vardı?

Haki şerif yardımcısı üniforması giymiş uzun boylu bir adam duvara yaslanmış, kısık gözlerle onu izliyordu ve onu cinsel tacizden tutuklatmak isteyip istemediklerini merak etti. Bu çok saçmaydı! Eğer olduğu gibi, hafif, ürkek, yaşlı bir hizmetçiden başka bir şey gibi görünseydi, onların şüpheleri en azından daha mantıklı olurdu. Bir tutam saçını başının arkasındaki düğüme geri soktu, oturdu ve ilk hamleyi onların yapmasına izin vermek niyetiyle kollarını kavuşturdu.

Walton Isby boğazını temizledi ve toplantıyı başlatmak için çağrıda bulundu, şüphesiz ki bu kadar çok insan toplantıyı izlerken kendi pozisyonunun ne kadar önemli olduğunu hissediyordu. Mary parmaklarını koluna vuruyordu. Kurul normal işlerinin rutinine devam ediyordu ve birden beklemeyeceğine karar verdi. En iyi savunmanın saldırı olduğunu okumuştı.

Normal işler bittiğinde Bay Isby tekrar boğazını temizledi ve Mary bunu asıl konuya geçmek üzere olduklarının bir işareti olarak algıladı Toplantının amacı. Ayağa kalktı ve net bir şekilde, "Bay Isby, siz devam etmeden önce bir duyuru yapmak istiyorum," dedi.

Şaşırmış görünüyordu ve çiçekli yüzü daha da kızardı. "Bu-ah, şey, düzensiz, Bayan Potter."

"Bu da önemli." Sesini ders verirken kullandığı seviyede tuttu ve tüm odayı görebilecek şekilde döndü. Herkesin dikkati çelik bir çubuğa kilitlenmiş bir mıknatıs gibi ona kilitlenince yardımcısı duvara yaslandığı yerden doğruldu. "Öğrencilere özel ders vermek için sertifikam var ve özel derslerde kazandıkları krediler, devlet sınıfında kazanılanlar kadar yasalır. Geçtiğimiz ay boyunca Joe Mackenzie'ye özel ders verdim. ev-"

"Bahse girerim öyledir," diye mırıldandı biri ve Mary'nin gözleri

parladı. "Kim söyledi bunu?" diye sertçe sordu. "İnanılmaz derecede bayağıydı." Oda sessizliğe gömüldü.

"Joe Mackenzie'nin okul kayıtlarını gördüğümde, onun zekâsında bir öğrencinin okulu bırakmış olması beni öfkелendirdi. Belki hiçbiriniz bilmiyorsunuz ama o sınıfının en iyisiydi. Onunla temasa geçtim ve sınıf arkadaşlarına yetişmesi için ders almaya ikna ettim ve bir ay içinde sadece onları yakalamakla kalmadı, onları aştı. Joe ile ilgilendiğini ifade eden Senatör Allard ile de temas halindeyim. Joe'nun güçlü akademik durumu onu Hava Kuvvetleri Akademisi'ne tavsiye edilebilecek bir aday haline getirdi. O toplum için bir onurdur ve hepinizin ona destek vereceğinizi biliyorum. destek."

Odadaki şaşkın bakışları görünce çok memnun oldu ve Ardith Teyze'nin ona yorulmadan aşıladığı soğukkanlılık. Ardith Teyze, sadece ayaktakımı kavgaya karışır, demişti; bir hanımefendi meramını başka yollarla da anlatabilirdi.

İnsanlar kafalarını bir araya getirdikçe odada fısıltılar yükseldi ve Bay Isby söyleyecek bir şeyler ararken önündeki üç kâğıdı karıştırdı. Kurulun diğer üyeleri de kafalarını bir araya getirdi.

Odanın etrafına bakındı ve açık kapının ardındaki koridorda bir gölge dikkatini çekti. Sadece hafif bir hareketti; tam o anda bakmasaydı gözden kaçırabilirdi. Hal böyleyken, uzun boylu bir adamın dış hatlarını seçmesi bir anını aldı ve teni karıncalandı. Kurt.

Koridordaydı ve onu dinliyordu. Evine geldiği günden beri onu ilk kez görüyordu ve tek görebildiği gölgeler arasında daha koyu bir hat olsa da kalbi çarpmaya başladı.

Bay Isby boğazını temizledi ve odadaki mırıltılar yatıştı. "Bu iyi bir haber Bayan Potter," diye söze başladı. "Ancak, biz gençlerimize örnek olarak en iyi görünümü verdiniz-"

"Kendi adına konuş Walton," dedi Francie Beecham, sesi yaşlılıktan çatlayarak.

Mary tekrar ayağa kalktı. "Tam olarak ne şekilde yanlış bir görüntü verdim?"

"O çocuğun gecenin her saati evinizde olması doğru görünmüyor!" Bay Hearst tersledi.

"Joe üç saatlik dersin ardından saat tam dokuzda evimden ayrılıyor. 'Gecenin her saati' tanımınız nedir? Bununla birlikte, kurul yeri onaylamazsa, okul binasının gece dersleri için kullanılacağı konusunda herkesin hemfikir olduğunu varsayıyorum? Derslerin gece okuluna taşınmasına itirazım yok. burada."

Özünde iyi huylu bir insan olan Bay Isby rahatsız olmuş görünüyordu. Yönetim kurulu üyeleri tekrar bir araya geldi.

Bir dakika süren hararetli bir görüşmeden sonra tekrar başlarını kaldırdılar. Harlon Keschel terleyen yüzünü bir mendille sildi. Francie Beecham öfkeli görünüyordu. Bu kez konuşan Cicely Karr oldu. "Bayan Potter, bu bir

zor bir durum. Kabul edersiniz ki Joe Mackenzie'nin Hava Kuvvetleri Akademisi'ne kabul edilme ihtimali çok yüksek ve gerçek şu ki onunla bu kadar çok yalnız vakit geçirmenizi onaylamıyoruz."

Mary'nin çenesi kalktı. "Nedenmiş o?"

"Bu bölgeye yeni geldiğiniz için buralarda işlerin nasıl yürüdüğünü anlamadığınıza eminim. Mackenzie'lerin kötü bir şöhreti var ve çocukla ilişki kurmaya devam ederseniz güvenliğinizden endişe ediyoruz."

"Bayan Karr, bu saçmalık," diye cevap verdi Mary, beceriksiz bir samimiyetle. Ardith Teyze bunu onaylamazdı. Wolf'un koridorda durup bu insanların hem kendisine hem de oğluna attıkları iftiraları dinlediğini düşündü ve neredeyse onun öfkesinin sıcaklığını hissedebiliyordu. Bunun onu incitmesine izin vermezdi ama bunları duyduğunu bilmek onu incitiyordu.

"Wolf Mackenzie arabamla tehlikeli bir durumdan kurtulmama yardım etti. bozuldu ve karda mahsur kaldım. Nazik ve düşünceli davrandı ve arabamı tamir etmek için ödeme yapmayı reddetti. Joe Mackenzie çiftliklerinde çok çalışan, içki içmeyen ya da ayyaşlık yapmayan -" bunun doğru olduğunu umuyordu "- ve saygılı olmaktan başka bir şey yapmayan seçkin bir öğrenci. Her ikisini de arkadaşım olarak görüyorum."

Koridorda, gölgelerin arasında duran adam yumruklarını düğümledi. Lanet olası küçük aptal, bunun muhtemelen işine mal olacağını bilmiyor muydu? O odaya adım atarsa tüm düşmanlığın anında kendisine odaklanacağını biliyordu ve onun tekrar konuştuğunu duyduğunda dikkatlerini ondan uzaklaştırmak için hareket etmeye başladı. Ne zaman susması gerektiğini bilmiyor muydu?

"Çocuklarınızdan herhangi biri okulu bıraksa ben de aynı endişeyi duyardım. Genç bir insanın geleceğinden vazgeçtiğini görmeye dayanamam. Bayanlar ve baylar, ben öğretmenlik yapmak için işe alındım. Bunu elimden geldiğince en iyi şekilde yapmaya niyetliyim. Hepiniz iyi insanlarsınız. Sizin çocuğunuz olsa vazgeçmemi ister miydiniz?"

Birkaç kişi gözlerini kaçırdı ve boğazlarını temizledi. Cicely Karr sadece çenesini kaldırdı. "Konuyu saptırıyorsunuz Bayan Potter. Bu bizim çocuklarımızdan biri değil. Bu Joe Mackenzie. O... o-"

"Yarı Kızılderili mi?" Mary kaşlarını soru sorar gibi

kaldırarak ekledi. "Şey, evet. Bu onun bir parçası. Diğer

kısmı ise babası-" "Peki ya babası?"

Wolf bir laneti bastırmak zorunda kaldı ve Mary küçümseyerek, "Hapis cezası yüzünden mi endişeleniyorsun?" diye sorduğunda tekrar öne doğru adım atmaya başladı.

"Bu yeterli bir sebep, sanırım!" "Öyle

mi? Neden?"

Francie Beecham, "Cicely, otur ve sus," diye tersledi. "Kız haklı ve ben de aynı fikirdeyim. Hayatının bu aşamasında düşünmeye başlarsan, ateş basması yaşayabilirsin."

Odada bir an için şaşkın bir sessizlik oldu; sonra gürültülü kahkahalar patladı. Kaba çiftlik sahipleri ve onların çalışkan eşleri iki büklüm olmuş, gözyaşları yüzlerinden akarken karınlarını tutuyorlardı. Bay Isby o kadar kızardı ki yüzü neredeyse moraracaktı; sonra histerik bir turnanın yumurtlamasına benzeyen büyük bir kahkaha patlattı, ya da Cicely Karr ona öyle söyledi. Onun da yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. Koca Eli Baugh o kadar çok gülüyordu ki sandalyesinden yuvarlandı. Cicely sandalyesinin arkasından şapkasını kaptı ve onunla kafasına vurdu. Başını kollarıyla korurken kahkahalarla inlemeye devam etti.

"Bundan sonra motor yağını başka bir yerden alabilirsin!" Cicely, Bay Baugh'ya kükreyerek şapkasıyla vurmaya devam etti. "Ve gazınızı da! Sen ve senin gibiler bir daha benim mülküne ayak basmayın!"

Eli şapkasından kurtulmaya çalışırken, "Şimdi, Cicely," diye boğuldu.

Harlon Keschel, "Millet, burada biraz düzen sağlayalım," diye yalvardı, ama Cicely'nin Eli'ye kendi şapkasıyla vurmasından zevk alıyormuş gibi görünüyordu. Kesinlikle odadaki diğer herkes öyleydi. Neredeyse herkes, diye düşündü Mary, Dottie Lancaster'ın soğuk yüzünü gördüğünde. Birden diğer öğretmenin onun kovulduğunu görmekten memnun olacağını fark etti ve

nedenini merak ediyordu. Dottie'yle her zaman dost olmaya çalışmıştı ama yaşlı kadın tüm tekliflerini geri çevirmişti. Dottie, Joe'nun kamyonunu Mary'nin evinde görmüş müydü?

ve dedikoduyu başlatmış olabilir mi? Dottie gece vakti arabayla dolaşıyor olabilir miydi? Mary'nin yolu üzerinde başka ev yoktu, dolayısıyla kimse komşusunu ziyaret etmek için oradan geçmezdi.

Odanın içinde ara sıra kıkırdamalar duyulsa da kargaşa yatışmıştı. Bayan Karr Eli Baugh'a ters ters bakmaya devam ediyordu; her nedense utanç verici öfkesini her şeyi başlatan Francie Beecham'a yöneltmek yerine onu odak noktası haline getirmişti.

Bay Isby bile sesini yükseltirken hâlâ sırtıyordu. "Bakalım işimize geri dönebilecek miyiz, millet?"

Francie Beecham tekrar sesini yükseltti. "Sanırım bu gece için yeterince iş hallettik. Bayan Potter, Mackenzie'nin oğlunu özel okula verecek.

Hava Kuvvetleri Akademisi'ne gidebilmesi için dersler ve hepsi bu. Hâlâ öğretmenlik yapıyor olsaydım ben de aynı şeyi yapardım."

Bay Hearst dedi ki, "Hala doğru görünmüyor-"

"O zaman sınıfı kullanabilir. Herkes hemfikir mi?" Francie diğer kurul üyelerine baktı, buruşuk yüzü zafer kazanmıştı. Mary'ye göz kırptı.

Eli Baugh şapkasını yeniden şekillendirmeye çalışırken, "Benim için sorun değil," dedi. "Hava Kuvvetleri Akademisi, bu da bir şeydir. Bu kasabadan hiç kimsenin akademilerden birine gittiğini sanmıyorum."

Bay Hearst ve Bayan Karr aynı fikirde değildi ama Bay Isby ve Harlon Keschel, Francie ve Eli'nin tarafındaydı. Mary gölgeli koridora dikkatle baktı ama artık hiçbir şey göremiyordu. Adam gitmiş miydi? Şerif yardımcısı onun neye baktığını görmek için başını çevirdi, ama o da bir şey göremedi, çünkü hafifçe omuz silkip ona baktı, sonra da göz kırptı. Mary irkildi. O gece, hayatının geri kalanında olduğundan daha fazla insan ona göz kırpmıştı. Ne

bir göz kırpmayı ele almanın doğru yolu muydu? Görmezden mi gelinirdi? O da göz kırpmalı mıydı? Ardith Teyze'nin doğru davranışlar üzerine verdiği dersler göz kırpmayı kapsamıyordu.

Toplantı şakalaşmalar ve kahkahalarla sona erdi ve birkaç ebeveyn Mary'nin elini sıkmak ve ona şunları söylemek için zaman ayırdı iyi bir iş çıkarıyordu. Paltosunu alıp kapıya ulaşması yarım saat sürmüştü ve kapıya ulaştığında yardımcısının kendisini beklediğini gördü.

"Arabanıza kadar size eşlik edeyim," dedi rahat bir ses tonuyla. "Ben Clay Armstrong, yerel şerif yardımcısıyım."

"Nasılsınız? Mary Potter," diye yanıtladı elini uzatarak.

şapkayı aldı ve küçük eli büyük elinin içinde kayboldu. şapkasını koyu kahverengi kıvrıcık saçlarının üzerine yerleştirdi, ama mavi gözleri hala parlıyordu. gölgesi. Onu görür görmez sevmişti. Güçlü, sessiz, kaya gibi sağlam ama iyi bir espri anlayışı olan adamlardan biriydi. Çıkan kargaşadan çok memnun olmuştu.

"Kasabadaki herkes sizin kim olduğunuzu biliyor. Buraya sık sık yabancı biri taşınmaz, özellikle de Güney'den gelen genç ve bekar bir kadın. Buraya geldiğin ilk gün bütün kasaba aksanını duydu. Okuldaki tüm kızların aksanını düzeltmeye çalıştığını fark etmedin mi?"

"Öyle mi?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Kesinlikle öyleler." Arabasına doğru yürürlerken ona ayak uydurmak için yürüyüşünü yavaşlattı. Soğuk hava üzerine hücum ederek bacaklarını üşütüyordu ama gece gökyüzü kristal berraklığındaydı ve binlerce yıldız telafi için göz kırpıyordu.

Arabasına ulaştılar. "Bana bir şey söyleyebilir misiniz, Bay Armstrong?"

"Ne olursa. Ve bana Clay deyin."

"Bayan Karr neden Bayan Beecham'a değil de Bay Baugh'ya bu kadar kızdı? Her şeyi başlatan Bayan Beecham'dı."

"Cicely ve Eli birinci dereceden kuzenler. Cicely'nin ailesi o küçükken öldü ve Eli'nin ailesi onu büyötmek için yanlarına aldı. Cicely ve Eli aynı yaştalar, yani

Birlikte büyüdüler ve her zaman vahşi kediler gibi kavga ettiler. Hâlâ da öyle sanırım ama bazı aileler böyledir. Hala birbirlerine çok yakınlar."

Bu tür bir aile Mary'ye garip geliyordu ama biriyle kavga edebilmek ve onun seni hâlâ sevdiğini bilmek de kulağa sıcak ve güvenli geliyordu.

"Yani ona güldüğü için mi vurdu?"

"Ve uygun olduğu için. Kimse ona çok kızmayacak.

Bayan Beecham. Bu ilçedeki tüm yetişkinlere o öğretti ve hepimiz hala o yaşlı kadını çok düşünüyoruz."

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi Mary gülümseyerek. "Umarım o yaşa geldiğimde hâlâ burada olurum."

"Cain'i okul yönetim kurulu toplantılarında da gündeme

getirmeyi düşünüyor musunuz?" "Umarım," diye tekrarladı.

Arabanın kapısını açmak için eğildi. "Ben de öyle umuyorum. Eve dönerken dikkatli ol." Kadın arabaya bindikten sonra kapıyı kapattı ve parmaklarını şapkasının kenarına dokundurduktan sonra uzaklaştı.

İyi bir adamdı. Ruth'taki insanların çoğu iyiydi. Wolf Mackenzie söz konusu olduğunda körleşiyorlardı ama temelde kötü niyetli insanlar değillerdi.

Kurt. Nereye gitmişti?

Joe'nun bu yüzden derslerini bırakmaya karar vermeyeceğini umuyordu. Tavuklarını erkenden saymanın aptalca olduğunu bilse de, Akademi'ye kabul edileceğine dair giderek artan bir kesinlik hissediyor ve onu oraya götürmenin bir parçası olabileceği için olağanüstü gurur duyuyordu. Ardith Teyze gururun düşüşten önce geldiğini söylerdi, ama Mary sık sık bir insanın önce ayakta durmaya çalışmazsa asla düşmeyeceğini düşünürdü. Birden fazla

Bir keresinde Ardith Teyze'nin tercih ettiği klişeye kendi "hiçbir şey riske atılmaz, hiçbir şey kazanılmaz" sözüyle karşılık vermişti. En sevdiği silahın kendisine karşı kullanılması Ardith Teyze'yi her zaman sinirlendirmişti. Mary iç çekti. O

sert teyzesini çok özlemişti. Zekâsını keskinleştireceği Ardith Teyze'si olmadan klişe stoku kullanılmamaktan kuruyabilirdi.

Araba yoluna döndüğünde yorgun, aç ve endişeliydi, Joe'nun asil davranmaya çalışıp derslerini bırakmasından korkuyordu. onun yüzünden daha fazla sorun yaşayacaktı. "Arabadan inerken yüksek sesle, "Onu at sırtında takip etmek zorunda kalırsam, ona öğretirim," diye mırıldandı.

"Kimi takip ediyorsun?" Wolf sinirli bir şekilde sordu ve o kadar şiddetli bir şekilde sıçradı ki dizini arabanın kapısına çarptı.

"Nereden çıktın sen?" diye sordu aynı sinirlilikle. "Lanet olsun, beni korkuttun!"

"Muhtemelen yeterli değildir. Gözden uzak bir yere, ahıra park ettim."

Ona baktı, gururlu, yontulmuş yüzünü ve kapalı ifadesini seyre daldı. Yıldız ışığı renksizdi, yüz hatlarını keskin açılar ve gölgeler halinde ortaya çıkarıyordu ama bu onun için yeterliydi. Fark etmemişti ki Onu görmeye, kalbini çarptıran yakınlığına nasıl da aç kalmıştı. Şimdi soğuğu bile hissetmiyordu, kanın damarlarında nasıl hızla dolaştığını. Muhtemelen "kızıışmak" bu anlama geliyordu. Nefes kesici ve biraz da korkutucuydu ama bundan hoşlandığına karar verdi.

"Hadi içeri girelim," dedi, Mary kıpırdamak için hiçbir çaba göstermeyince ve Mary sessizce arka kapıya doğru ilerledi. Karanlıkta anahtarla uğraşmak zorunda kalmamak için kapıyı kilitlemeden bırakmıştı ve Mary kapı kolunu çevirip kapıyı iterek açtığı anda Wolf'un kara kaşları birbirine çarptı.

İçeri girdiler ve Mary kapıyı arkalarından kapatıp ışığı açtı. Wolf ona, düğümünden kurtulan ipeksi kahverengi saçlarına baktı ve onu yakalamamak için yumruklarını sıkmak zorunda kaldı. "Kapını bir daha kilitlemeden bırakma," diye emretti.

"Soyulacağımı sanmıyorum," diye karşı çıktı, sonra dürüstçe itiraf etti, "Kendine saygısı olan bir hırsızın isteyeceği hiçbir şeyim yok."

Ona dokunmayacağına yemin etmişti ama ellerini kendine saklamanın zor olacağını bilse de bu kadar zor olduğunu fark etmemişti. Onu yakalamak ve aklını başına getirmek istiyordu ama ona herhangi bir şekilde dokunursa durmak istemeyeceğini de biliyordu. Kadının kokusu burun deliklerini okşuyor, onu daha yakına çağırıyordu; sıcak ve narin kokuyordu, o kadar kadınsıydı ki tüm vücudunu özlemle sızlatıyordu. Aralarına biraz mesafe koymanın her ikisi için de daha güvenli olacağını bilerek ondan uzaklaştı.

"Bir hırsız düşünmüyordum."

"Hayır mı?" Bunu düşündü, sonra ne demek istediğini ve karşılık olarak ne söylediğini fark etti. Boğazını temizledi ve kızarmış yüzünü görmemesini umarak ocağa doğru yürüdü. "Eğer bir fincan kahve yaparsam, bir fincan içer misin?"

Yoksa daha önce yaptığınız gibi, bu kez de yapılır yapılmaz fırtına gibi kaçacak mısınız?"

Kadının sesindeki alaycı sitem onu eğlendirdi ve nasıl olup da onun çekingen olduğunu düşündüğünü merak etti. Kıyafetleri rüküştü ama kişiliği hiç de çekingen değildi. Tam olarak ne düşündüğünü söyler ve birisine görev vermekten çekinmezdi. Bir saatten kısa bir süre önce onun adına tüm ilçeyi karşısına almıştı. Bunun anısı onu ayılttı.

"Kahve yapmakta ısrar edersen içerim ama oturup beni dinlemeni tercih ederim."

Mary dönerek bir sandalyeye oturdu ve ellerini masanın üzerinde birleştirdi. "Dinliyorum."

Oturmadan önce yanındaki sandalyeyi masadan uzaklaştırdı ve yüzü ona dönük olacak şekilde yana çevirdi. Kadın gülümsemeyen bakışlarını ona çevirdi. "Seni bu gece koridorda gördüm."

Acımasız görünüyordu. "Lanet olsun. Başka kimse beni fark etti mi?" Kadının onu nasıl gördüğünü merak ediyordu, çünkü çok dikkatliydi ve istemediği zaman görünmeme konusunda iyiydi.

"Hiç sanmıyorum." Durakladı. "Böyle şeyler söyledikleri için üzgünüm."

"Ruth'un iyi insanların benim hakkımda ne düşündükleri konusunda endişelenmiyorum," dedi sert bir ses tonuyla. "Onlarla başa çıkabilirim, Joe da öyle. Biz yaÇamak için onlara muhtaç değiliz, ama siz muhtaçsınız. Eğer işini çok sevmiyorsan ve kaybetmeye çalışmıyorsan bir daha bizim için mücadele etme, çünkü böyle devam edersen olacağı kesin."

"Joe'ya öğretmenlik yaptığım için işimi kaybetmeyeceğim."

"Olmayabilir. Belki Joe'ya biraz tolerans gösterirler, özellikle de Akademi'yi onlara fırlattığın için, ama ben başka bir hikayeyim."

"Sizinle arkadaş olduğum için işimi de kaybetmeyeceğim. Bir kontratım var," diye açıkladı sakın bir şekilde. "Sağlam bir sözleşme. Ruth gibi küçük ve izole bir yerde öğretmen bulmak kolay değil, özellikle de kışın ortasında. İşimi ancak beceriksiz olduğuma karar verilirse ya da yasaları çiğnersem kaybedebilirim. beceriksiz olduğumu kanıtlamak için."

Bunun yasaları çiğnemeyi göz ardı etmediği anlamına gelip gelmediğini merak etti ama ona sormadı. Mutfağın ışığı doğrudan başına vuruyor, saçlarını gümüşü bir hale haline getiriyor ve parıltısıyla dikkatini dağıtıyordu. Saçlarının kahverengi olduğunu biliyordu ama o kadar soluk, küllü bir kahverengiydi ki kızıl tonları yoktu ve ışık vurduğunda saç telleri aslında gümüş gibi görünüyordu. Yumuşak mavi gözleri, yarı saydam teni ve hapsediği düğümden kayarak yüzünün etrafında kıvrılan ipeksi saçlarıyla bir meleğe benziyordu. Adamın içi acıyla düğümlendi. Ona dokunmak istiyordu. Onun altında çıplak olmasını istiyordu. Onun içinde olmak, yumuşacık ve ıslak olana ve tırnakları sırtını tırmalayana kadar ona nazikçe binmek istiyordu.

Mary uzandı ve ince elini onun çok daha büyük olan elinin üzerine koydu ve sadece bu küçük dokunuş bile onu yaktı. "Bana neler olduğunu anlat," diye usulca davet etti. "Neden hapse gönderildin? Bunu senin yapmadığını biliyorum."

Wolf hem doğası gereği hem de zorunluluktan dolayı sert bir adamdı ama kadının ona olan basit ve sorgusuz inancı onu iliklerine kadar sarsmıştı. Her zaman yalnız kalmış, Kızılderili kanıyla Anglolardan, Anglo kanıyla da Kızılderililerden soyutlanmıştı. Anne ve babası bile onu sevmelerine ve o da onları sevmesine rağmen ona yakın olmamıştı. Sadece onu hiçbir zaman gerçekten tanımamışlar, özel düşüncelerine hiçbir zaman dahil

olmamışlardı. Ne de o

Joe'nun annesi olan karısına yakındı. Birlikte yatmışlardı, Joe ona düşkündü, ama o da Joe'yla arasına mesafe koymuştu. Sadece Joe'ya karşı mesafeli davranmıştı ve Joe onu dünyada başka hiç kimsenin tanımadığı kadar iyi tanıyordu. Onlar Birbirlerinin parçasıydılar ve çocuğu şiddetle seviyordu. Hapishanede geçirdiği yılları sadece Joe'yu düşünerek atlatabilmişti.

Bu hafif Anglo kadının, tamamen yalıtılmış olduğunu düşündüğü sinirlerine dokunma becerisine sahip olması endişe verici olmaktan da öteydi; onu duygusal olarak kendisine yakın istemiyordu. Onunla seks yapmak istiyordu ama onun kendisi için önemli olmasını istemiyordu. Öfkeyle onun kendisi için zaten önemli olduğunu ve bundan hiç hoşlanmadığını fark etti.

Adam onun üzerindeki narin ele baktı, kadının dokunuşu hafif ve yumuşaktı. Ona dokunmaktan sanki kirliymiş gibi çekinmiyordu; bazı kadınların yaptığı gibi, açgözlülükle, onu kullanmak isteyerek, vahşinin sığ, açgözlü iştahlarını tatmin edip edemeyeceğini görmek için ona sarılmıyordu. Sadece ona dokunmak için uzanmıştı çünkü onu önemsiyordu.

Yavaşça elinin dönüp kızın elini içine almasını, solgun, ince parmakları nasırlı avucunun içinde sanki onları koruyormuş gibi sarmasını izledi.

"Dokuz yıl önceydi." Sesi alçak ve sertti; onu duyabilmek için öne doğru eğilmek zorunda kaldı. "Hayır, neredeyse on yıl oldu. Bu Haziran'da on yıl oldu. Joe ve ben buraya yeni taşınmıştık. Yarım Ay Çiftliği'nde çalışıyordum. Yan kasabadan bir kız tecavüze uğrayıp öldürüldü ve cesedi Half Moon'un uzak sınırına atıldı. Yakalandım ve sorgulandım ama zaten kızın başına gelenleri duyduğum andan beri bunu bekliyordum. Bölgede yeniydim ve Kızılderiliydim. Ama bana karşı kanıt yoktu, bu yüzden gitmeme izin vermek zorunda kaldılar.

"Üç hafta sonra, başka bir kız tecavüze uğradı. Bu kız kasabanın hemen batısındaki Rocking L Çiftliği'ndendi. O da diğer kız gibi bıçaklanmıştı ama yaşıyordu. Tecavüzçüyü görmüş." Bir an durakladı, siyah gözlerindeki ifade o uzun geçmiş yıllara bakarken donuklaştı.

"Kızılderiliye benzediğini söyledi. Esmerdi, siyah saçlıydı ve uzun boyluydu. Etrafta pek uzun boylu Kızılderili yoktu. Başka bir kızın tecavüze uğradığını bile bilmeden beni tekrar aldılar. Beni altı siyah saçlı Anglos ile aynı sıraya koydular. Kız beni teşhis etti ve suçlandım. Joe ve

ben Half Moon'da yaşıyorduk ama nedense kimse o gece beni evde
gördüğünü hatırlamıyordu.

Joe dışında hiçbir kız tecavüze uğramadı ve altı yaşındaki bir Kızılderili çocuğun sözünün pek bir ağırlığı yoktu."

Onun ve henüz küçük bir çocuk olan Joe'nun başına gelenleri düşündükçe göğsü ağrıyordu. Wolf için ne kadar kötü olmuştu Joe yüzünden oğluna ne olacağından mı endişe ediyordu? Şu anda on yaşındaki öfkesini dindirmek için söyleyebileceği bir şey bilmiyordu, bu yüzden denemedi; sadece parmaklarını onunkilerin etrafında sıkarak yalnız olmadığını bilmesini sağladı.

"Mahkemeye çıkarıldım ve suçlu bulundum. Beni ilk tecavüzle, yani öldürülen kızla ilişkilendiremedikleri için şanslıyım, yoksa linç edilirdim. Zaten herkes benim yaptığımı düşünüyordu."

"Hapse girmişsin." Doğru olduğunu bilse de buna inanmak çok zordu. "Joe'ya ne oldu?"

"Devletin vesayeti altına alındı. Hapishaneden sağ çıktım. Kolay olmadı. Bir tecavüzcü adil bir oyun olarak kabul edilir. Bir geceden diğerine yaşayabilmek için oradaki en sert orospu çocuğu olmak zorundaydım."

Hapishanede erkeklerin başına gelenlerle ilgili hikâyeler duymuştu ve acısı daha da artmıştı. Güneşten, dağlardan, temiz havadan uzakta bir yere kapatılmıştı ve bunun vahşi bir hayvanı kafese koymak gibi bir şey olduğunu biliyordu. Masumdu ama özgürlüğü ve oğlu elinden alınmıştı ve İnsanlığın süprüntülerinin arasına atılmıştı. Hapishanede kaldığı süre boyunca bir kez bile mışıl mışıl uyumuş muydu, yoksa sadece uyukluyor muydu, duyuları saldırıya hazır mıydı?

Boğazı daralmış ve kurumuştur. Tek yapabildiği fısıldamaktır. "Ne kadar süre içeride kaldın?"

"İki yıl." Yüzü sertti, ona bakarken gözleri tehdit doluydu, ama tehdidin içe, acı anılarına yönelik olduğunu biliyordu. "Sonra Casper'dan Cheyenne'e kadar bir dizi tecavüz ve cinayet birbirine bağlandı ve adam yakalandı. İtiraf etti, başarılarından gurur duyuyor gibiydi ama ona tam bir ceza vermedikleri için biraz kızgındı.

kredi. Bu bölgedeki iki tecavüzü kabul etti ve tecavüzcüden başka kimsenin bilemeyeceği ayrıntıları verdi."

"Kızılderili miydi?"

Gülümsemesi sertti. "İtalyan. Zeytin tenli, kıvrıkcık saçlı."

"Yani serbest mi bırakıldınız?"

"Evet. Adım temize çıktı ve 'Bunun için üzgünüm' dediler ve beni serbest bıraktılar. Oğlumu, işimi, sahip olduğum her şeyi kaybetmişim. Joe'yu nereye koyduklarını öğrendim ve onu almak için oraya gittim. Sonra biraz para kazanmak için bir süre rodeo yaptım ve şansım yaver gitti. Oldukça iyiydim. Cebimde bir şeyle buraya dönecek kadar kazandım. Half Moon'un sahibi olan yaşlı adam varis bırakmadan ölmüştü ve arazi vergi için satılmak üzereydi. Bu beni mahvetti ama araziyi satın aldım. Joe ve ben buraya yerleştik ve atları eğitmeye ve çiftliği inşa etmeye başladım."

"Neden geri döndün?" Bunu anlayamıyordu. Neden bu kadar kötü muamele gördüğü yere geri dönmüştü?

"Çünkü sürekli yer değiştirmekten, asla kendime ait bir yerim olmamasından bıkmışım. Değersiz, vardiyasız bir Kızılderili olarak görülmekten yorulmuştum. Oğlumun bir evi olmamasından bıkmışım. Çünkü o piçlerin beni alt etmesine asla izin vermeyecektim."

İçindeki sızı daha da şiddetlendi. Öfkesini dindirebilmeyi diledi ve İçindeki burukluk, onu kollarına alıp sakinleştirmeye cesaret edebilmeyi diledi, topluluğun başına bela olmak yerine onun bir parçası olabilmeyi diledi.

"Hepsi gayri meşru değil," dedi ve adamın ağzının neden birden gülümseyecekmiş gibi seğirdiğini merak etti. "Bütün Kızılderililerin değersiz ya da kaypak olduğu gibi. İnsanlar sadece insandır, iyi ya da kötü."

"Senin bir bakıcıya ihtiyacın var," diye cevap verdi. "Bu Pollyanna tavrı başını belaya sokacak. Joe'ya öğret, onun için elinden geleni yap ama ondan uzak dur."

Kendi iyiliğiniz için benden uzak durun. Bu insanlar serbest bırakıldım diye benim hakkımdaki fikirlerini değiştirmediler."

"Fikirlerini değiştirmeye alışmadınız. Sadece suçluluklarını yüzlerine vurmaya devam ettiniz," diyerek ses tonunu sertleştirdi.

"Ne yaptıklarını unutmam mı gerekiyor?" diye sordu aynı sertlikte. "Onların 'adaletinin' beni altı Anglos ile aynı sıraya koyup o kıza 'Kızılderiliyi seç' demekten ibaret olduğunu unutmam mı gerekiyor? Cehennemde iki yıl geçirdim. Joe'ya ne olduğunu hâlâ bilmiyorum ama onu geri aldıktan sonra neredeyse üç ay boyunca tek kelime etmedi. Unuttun mu? Cehennem gibi."

"Yani onlar fikirlerini değiştirmeyecek, siz fikrinizi değiştirmeyeceksiniz ve ben de kendi fikrimi değiştirmeyeceğim. Sanırım bir çıkmaza girdik."

Kara gözleri kıza bakarken hayal kırıklığıyla parlıyordu ve aniden hâlâ kızın elini tuttuğunu fark eder gibi oldu. Onu aniden bıraktı ve ayağa kalktı. "Bak, benim arkadaşım olamazsın. Arkadaş olamayız."

Elleri serbest kaldığında Mary kendini terk edilmiş ve üşümüş hissetti. Ellerini kucağında kavuşturdu ve ona baktı. "Neden? Elbette, eğer benden hoşlanmıyorsan..." Sesi kesildi ve sanki daha önce hiç görmemiş gibi ellerini incelemek için başını eğdi.

Onun gibi değil miydi? Uyuyamıyordu, sinirleri yıpranmıştı, onu her düşündüğünde sertleşiyordu ve onu çok fazla düşünüyordu. Fiziksel olarak o kadar hüsrana uğramıştı ki delirebileceğini düşünüyordu ama artık Julie Oakes ya da başka bir kadınla bile rahat edemiyordu, çünkü tek düşünebildiği bebek gibi ince kahverengi saçları, arduvaz mavisi gözleri ve yarı saydam gül yaprakları gibi teniydi. Onu almamak için elinden gelen tek şey buydu ve onu kendi kadını yaparsa Ruth'un iyi kasaba halkının ona nasıl sırt çevireceğini bilmek onu onu yakalamaktan alıkoydu. İnatçı prensipleri onu karşılaşacağı acı ve belaya hazırlamamıştı.

Birdenbire hayal kırıklığı taştı ve delilik derecesinde istediği tek kadından uzaklaşmak zorunda kaldığı için öfkeyle doldu.

Kendini durduramadan aşağı uzandı ve kadının bileklerini kavradı,

onu ayağa kaldırdı. "Hayır, lanet olsun, arkadaş olamayız! İstiyor musun Neden biliyor musun? Çünkü nerede olursak olalım seni soyup götürmeyi düşünmeden yanında olamıyorum. Cehennem, bilmiyorum seni soymak için zaman ayırın! Göğüslerini ellerimde, meme uçlarını ağzımda istiyorum. Bacaklarını belime dolamanı, ayak bileklerini omuzlarıma koymayı ya da içine girebileceğim herhangi bir pozisyonda olmanı istiyorum." Onu o kadar yakınına çekmişti ki, alçak sesle sert sözler söylerken sıcak nefesi yanaklarına değiyordu. "Yani tatlım, arkadaş olmamızın hiçbir yolu yok."

Vücudu onun sözlerine tepki verirken Mary ürperdi. Öfkeyle söylenmiş olsalar da, onun da kendisi gibi hissettiğini söylüyorlar ve ancak hayal edebileceği eylemleri tarif ediyorlardı. Duygularını ondan saklayamayacak kadar deneyimsiz ve dürüsttü, bu yüzden denemedi bile. Gözleri acı dolu bir özlemle doluydu. "Kurt mu?"

Sadece bu kadar, ama adını söyleme şekli, sonunda acı veren küçük bir bükülme ile, bileklerindeki tutuşun sıkılaşmasına neden oldu. "Hayır."

"Seni istiyorum."

Fısıltıyla, titreyerek yaptığı itiraf onu ona karşı tamamen savunmasız bırakmıştı ve adam bunu biliyordu. İçten içe inledi. Lanet olsun, hiç mi kendini koruma duygusu yoktu? Bir erkeğin, istediği kadının kendisini bu şekilde, hiçbir yeterlilik ya da geri çekilme olmaksızın sunmasının ona ne yaptığını bilmiyor muydu? Kontrolü kılcal damarlarına kadar gerilmişti ama acımasızca tutundu Çünkü acı gerçek, gerçekten bilmediğiydi. O bir bakireydi. Eski kafalıydı, katı bir şekilde yetiştirilmişti ve neyi davet ettiğine dair sadece belli belirsiz bir fikri vardı.

"Böyle söyleme," diye mırıldandı sonunda. "Sana daha önce de söyledim-"

"Biliyorum," diye araya girdi. "İlginç olamayacak kadar deneyimsizim ve sen... kobay olarak kullanılmak istemiyorsun. Hatırlıyorum." Nadiren ağlardı ama tuzlu ıslaklığın gözlerini yaktığını hissetti ve adam orada gördüğü acı karşısında irkildi.

"Yalan söyledim. Tanrım, nasıl da yalan söyledim."

Sonra kontrolü bozuldu. Ona sarılmak, onu kısa bir süreliğine kollarında hissetmek, ağzının tadını tekrar duymak zorundaydı. Bileklerini yukarı çekti ve ellerini onun boynuna doladı, sonra kollarını onun etrafında kilitleyip onu kendine doğru çekerken bile başını eğdi. Adamın ağzı kadınıninkini kapladı ve kadının istekli tepkisi adamı yaktı. Artık ne yapacağını biliyordu; dudakları aralanarak adamın dilinin girişine izin verdi ve onu kendi dilinin yumuşak, davetkâr dokunuşlarıyla karşıladı. Ona bunu öğretmişti, tıpkı kendisine karşı erimesini öğrettiği gibi ve bu bilgi onu neredeyse göğsüne yaslanan yumuşak göğüslerinin hissi kadar çıldırtıyordu.

Mary tekrar onun kollarında olmanın katıksız coşkusunda boğuldu ve tuttuğu gözyaşları kirpiklerinin arasından döküldü. Bu sadece şehvet olamayacak kadar acı verici ve harikaydı. Eğer bu aşksa, buna katlanıp katlanamayacağını bilmiyordu.

Ağzı aç ve sertti, uzun, derin öpücükler alıyor ve kızın ona akılsızca yapışmasına neden oluyordu. Adamın eli kesinlikle karnına doğru hareket etti ve göğsünün üzerine kapandı ve yapabileceği tek şey yumuşak bir ses çıkarmaktı zevk boğazında düğümlendi. Meme uçları yanıyor ve zonkluyordu; dokunuşu hem acıyı dindiriyor hem de yoğunlaştırıyor, daha fazlasını istemesine neden oluyordu. O istedi tarif ettiği gibi, ağzı göğüslerindeydi ve kız ona karşı hararetle kıvranıyordu. Boştu ve doldurulmaya ihtiyacı vardı. Onun kadını olmaya ihtiyacı vardı.

Başını kaldırdı ve kızın yüzünü omzuna bastırdı. "Durmak zorundayım. Şimdi." Kelimeleri inleyerek söyledi. Titriyordu, babasının arabasının arka koltuğundaki herhangi bir genç aygır kadar ateşliydi.

Mary, Ardith Teyze'nin tüm uyarılarını kısa bir süre için tarttı ve aşık olduğunu kabul etti, çünkü bu zafer ve azap karışımı başka bir şey olamazdı. "Durmak istemiyorum," dedi hırıltılı bir sesle. "Beni sevmeni istiyorum."

"Hayır. Ben Hintliyim. Sen beyazsın. Bu kasabadaki insanlar seni mahveder. Bu gece sadece neler yaşayacağının bir örneği idi."

"Bunu riske atmaya hazırım!" diye umutsuzca bağırdı.

"Ben değilim. Bunu kabul edebilirim, ama sen Pollyanna prensiplerine bağlısın, tatlım. Karşılığında sana hiçbir şey teklif edemem." Burada huzur içinde yaşama şansının yüzde elli bile olduğunu düşünseydi, Wolf bu riski göze alırdı, ama böyle olmadığını biliyordu. Joe'dan başka dünyada korumak istediği tek insan oydu ve bu şimdiye kadar yaptığı en zor şeydi.

Mary başını adamın omzundan kaldırarak ıslak yanaklarını ortaya çıkardı. "Tek istediğim sensin."

"Ben senin sahip olamayacağın tek şeyim. Seni parçalara ayırırlar." Çok nazikçe kollarını indirdi ve gitmek için döndü.

Sesi arkasından geldi, gözyaşlarına karşı savaşıırken alçak ve gergindi. "Riske gireceğim."

Durdu, eli kapı kolundaydı. "Yapmayacağım."

İkinci kez onun uzaklaşmasını izledi ve bu seferki ilkinden çok daha kötüydü.

Beşinci Bölüm

Joe'nun dikkati alışılmadık derecede dağınıktı; normalde öğrencilerin en dikkatlisiydi, kendini neredeyse olağanüstü bir konsantrasyonla elindeki konuya verirdi, ama bu gece aklında başka bir şey vardı. Dersler için okula taşınmalarını yorum yapmadan kabul etmiş ve yer değişikliğine neden olan okul yönetim kurulu toplantısının konusunu öğrendiğini ima bile etmemişti. Mayıs ayının başı olduğu ve gün de mevsim normallerinin dışında sıcak geçtiği için, Mary yarı yarıya Huzursuzluk bahar ateşine dönüşmüştü. Uzun bir kış olmuştu ve kendisi de huzursuzdu.

Sonunda önündeki kitabı kapattı. "Neden bu gece eve erken gitmiyoruz?" diye önerdi. "Pek bir şey yapamıyoruz."

Joe kendi kitabını kapattı ve parmaklarını babasınıninkine benzeyen gür siyah saçlarının arasından geçirdi. Mary gözlerini kaçırmak zorunda kaldı. "Özür dilerim," dedi uzun bir sesle.

ekshalasyon. Bir açıklama yapmaması normaldi. Joe sık sık kendini haklı çıkarma ihtiyacı hissetmezdi.

Ama ona özel ders verdiği haftalar boyunca çok fazla kişisel Mary, öğrencilerinden birinin sıkıntılı olabileceğini düşündüğünde asla tereddüt etmezdi. Eğer onu kemiren sadece bahar hummasıysa, bunu söylemesini isterdi. "Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

Ona on altı yaşında bir çocuğa ait olamayacak kadar yetişkin bir gülümseme verdi. "Öyle de diyebilirsin."

"Ah." Bu gülümseme onu rahatlattı, çünkü şimdi onun huzursuzluğunun nedenini bildiğini düşünüyordu. Bu gerçekten de bir bahar hummasıydı. Ardith Teyze'nin yeğenine sık sık öğütlediği gibi, "Genç bir adamın özsuyu yükseldiğinde, bir kız dikkat etmelidir. Delirmiş gibi görünüyorlar." Belli ki Joe'nun özsuyu yükseliyordu. Mary kadınların da özsuyu olup olmadığını merak etti.

Kalemini eline aldı ve bir süre kurcaladıktan sonra fırlattı. daha fazlasını söylemeye karar verdiğiğinde bir kenara çekildi. "Pam Hearst onu sinemaya götürmemi istedi."

"Pam?" Bu bir sürpriz ve olası bir sorundu. Ralph Hearst, Mackenzie'lere en sert şekilde karşı çıkan kasaba sakinlerinden biriydi.

Joe'nun buz mavisi gözleri ona bakarken kapalıydı. "Pam sana daha önce bahsettiğim kız."

Demek Pam Hearst'tü. Güzel ve zeki bir kızdı ve ince, genç vücudunun genç bir erkeğin özsuyunu etkileyecek bir biçimi vardı. Mary, Pam'in babasının onun Joe'yla flört ettiğini bilip bilmediğini ve düşmanlığının bir nedeninin de bu olup olmadığını merak etti.

"Gidecek misin?"

"Hayır," diyerek onu şaşırttı. "Neden?"

"Ruth'ta hiç sinema salonu yok." "Yani?"

"Bütün mesele de bu zaten. Başka bir kasabaya gitmemiz gerekecek. Tanıdığımız kimsenin bizi görme ihtimali yok. Hava karardıktan sonra onu okulun arkasından almamı istedi." Sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini başının arkasında birleştirdi. "Benimle dansa gelmeye çok utanıyordu ama ben onun gizlice dolaşıp görebileceği kadar iyiyim. Belki de görülsek bile Akademi'ye gidebileceğim fikrinin başını fazla derde sokmayacağını düşündü. İnsanlar bu fikri benimsemiş görünüyor." Ses tonu alaycıydı. "Sanırım Kızılderili üniforma giydiğinde bir fark yaratıyor."

Birdenbire okul yönetim kurulu toplantısındaki düşüncesizce duyurusu o kadar da iyi bir fikir gibi görünmedi. "Keşke onlara söylemeseydim mi diyorsun?"

"Düşünmek zorundaydın," diye cevap verdi ve bu sözleriyle onun o toplantının konusundan haberdar olduğunu anladı. "Akademi'ye girmem için üzerimde ekstra baskı yaratıyor, çünkü giremezsem herkes Kızılderili'nin bunu başaramadığını söyleyecek, ama bu kötü bir şey değil. Beni daha fazlasını yapmaya itecekse, o zaman girmeye bir o kadar daha yakınım demektir."

Özel olarak, Mary Joe'nun daha fazla teşvike ihtiyacı olduğunu düşünmüyordu; şimdi bunu o kadar çok istiyordu ki, bu ihtiyaç içinde alev alev yanıyordu. Konuşmayı Pam'e döndürdü. "Şimdi sorması seni rahatsız ediyor mu?"

"Bu beni çıldırttı. Ve onu geri çevirmek zorunda kalmak beni gerçekten çıldırttı, Çünkü onu elime geçirmek istediğimden eminim." Aniden durdu ve dudaklarında küçük bir sırıtış belirmeden önce Mary'ye o fazla yetişkin bakışlarından birini daha attı. "Özür dilerim. Fazla kişiselleştirmek istememiştim. Sadece fiziksel olarak ondan etkilendiğimi söyleyebilirim ama hepsi bu ve bu tür bir durumla dalga geçmeyi göze alamam. Pam iyi bir kız ama planlarımda yer almıyor."

Mary onun ne demek istediğini anlamıştı. Joe'nun planlarında, fiziksel bir rahatlama sağlamanın dışında, uzun bir süre, hiç değilse bir kadın yer almayacaktı. Wolf'ta olduğu gibi onda da yalnızlık duygusu vardı ve ayrıca Joe'yu kaçma hayaleti öylesine ele geçirmişti ki, bir parçası çoktan gitmişti.

Pam Hearst buralı bir çocukla evlenecek, Ruth'a ya da yakınlarına yerleşecek ve

Kendi ailesini büyüdüğü aynı sakin ortamda yetiştirmek; Joe Mackenzie'nin yoluna devam etmeden önce ona verebileceği kısa süreli ilgi için yaratılmamıştı.

"Dedikoduyu kimin başlattığı hakkında bir fikrin var mı?" Joe sordu, solgun gözleri sertti. Birinin bu kadına zarar vermesi fikri hiç hoşuna gitmiyordu.

"Hayır. Öğrenmeye çalışmadım. Yoldan geçen ve kamyonunuzu evimde gören herhangi biri olabilirdi. Ama çoğu insan bunu unutmuş gibi görünüyordu, onun dışında-" Durdu, gözleri sıkıntılıydı.

"Kim?" Joe kesin bir tavırla sordu.

"Dedikoduyu onun başlattığını düşündüğümü kastetmiyorum," dedi Mary aceleyle. "Sadece onun yanında kendimi huzursuz hissediyorum. Benden hoşlanmıyor ve nedenini bilmiyorum. Belki de herkese karşı böyledir. Dottie Lancaster-"

"Dottie Lancaster!" Sert bir kahkaha attı. "İşte şimdi düşündüm. Evet, dedikoduyu o başlatmış olabilir. Zor bir hayatı oldu ve onun için biraz üzülüyorum ama ben onun yanındayken hayatımı cehenneme çevirmek için elinden geleni yaptı. sınıflar."

"Sert mi? Nasıl?"

"Kocasını bir kamyon şoförüydü ve yıllar önce oğlu henüz bebekken öldürüldü. Colorado'da kaçarken sarhoş bir sürücü onu uçurumun kenarından atmış. Sarhoş bir Kızılderiliymiş. Bunu asla atlatamadı ve Sanırım tüm Kızılderilileri

suçluyor." "Bu mantıksız."

Omuz silkti, sanki pek çok şeyin mantıksız olduğunu söyler gibiydi. "Her neyse, çocuğuyla yalnız kaldı ve zor zamanlar geçirdi. Fazla parası yoktu. Öğretmenlik yapmaya başladı ama çocuğa bakması için birine para ödemesi gerekiyordu ve çocuk okula başlayacak yaşa geldiğinde özel eğitim alması gerekiyordu, bu da daha fazla para gerektiriyordu."

Mary şaşırmış bir halde, "Dottie'nin çocuğu olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Sadece Robert-Bobby. Yirmi üç ya da dört yaşlarında,

Sanırım. Hâlâ Bayan Lancaster'la yaşıyor ama başkalarının yanına pek gitmiyor."

"Onun nesi var? Down sendromu ya da öğrenme güçlüğü mü var?"

"O geri zekalı değil. Bobby sadece farklı. İnsanları seviyor ama grup halinde değil. Bir sürü insanın bir arada olması onu sinirlendiriyor, bu yüzden hemen hemen kendi başına kalıyor. Çok okur ve müzik dinler. Ama bir keresinde inşaat malzemeleri mağazasında yazlık bir işi vardı ve Bay Watkins, Bobby'den kum dolu bir el arabası. El arabasını itmek yerine Bobby bir kürek dolusu kum alır ve el arabasına geri taşırdı. Bunun gibi şeyler işte. Giyinmekte zorlanırdı, çünkü önce ayakkabılarını giyer, sonra da kot pantolonunu giyemezdi."

Mary, Bobby gibi pratik problem çözme konusunda sorun yaşayan insanlar görmüştü. Bu bir öğrenme engeliydi ve üstesinden gelmek için çok sabırlı ve özel bir eğitim gerekiyordu. Onun için ve mutlu bir hayatı olamayan Dottie için üzülmüyordu.

Joe sandalyesini geriye itti ve kasılmış kaslarını gererek ayağa kalktı. "Ata biniyor musun?" diye sordu birden.

"Hayır. Daha önce hiç ata bile binmedim." Mary kıkırdadı. "Bu beni Wyoming'den attırır mı?"

Ses tonu ciddiye. "Olabilir. Neden dağa gelmiyorsun? Bir Cumartesi günü sana binicilik dersi vereyim mi? Yakında okullar yaz tatiline girecek ve pratik yapmak için bol bol vaktin olacak."

Bu fikrin ne kadar çekici olduğunu bilemezdi, sadece ata binmek değil, Wolf'u tekrar görmek de. Tek sorun, onu görmek de görmemek kadar acı verecekti, çünkü hâlâ ulaşamayacağı bir yerdeydi. "Bunu düşüneceğim," diye söz verdi ama onun bu teklifi kabul edeceğinden şüpheliydi.

Joe zorlamadı ama bu işin peşini bırakmaya da niyeti yoktu. Öyle ya da böyle Mary'yi dağa çıkaracaktı. Wolf'un kendini tutma sınırına ulaştığını düşündü. Onu burnunun dibinde dolaştırmak, kızgın bir kısrak gibi aygırın önüne sürmek gibi bir şey olacaktı. Güzel, sivri dilli küçük öğretmeni daha merhabayı ağzından çıkaramadan babası onu sırt üstü yatırmazsa şanslı sayılırdı. Joe gülümsemesini saklamak zorunda kaldı. Daha önce hiç Bayan Mary Elizabeth Potter gibi kimse Wolf'a ulaşamazdı. Wolf'un elini kolunu öylesine bağlamıştı ki, yaralı bir puma kadar tehlikeliydi.

Zihinsel olarak "Matchmaker "dan birkaç parça mırıldandı.

Mary ertesi Cuma öğleden sonra eve döndüğünde posta kutusunda Senatör Allard'dan bir mektup vardı ve mektubu yırtıp açarken parmakları titredi. Eğer bu Joe için kötü bir haberse, Senatör Allard onu Akademi'ye tavsiye etmeyi reddederse, ne yapacağını bilmiyordu. Senatör Allard tek ihtimalleri değildi ama en anlayışlı görünen oydu ve ondan gelecek bir geri çevirme gerçekten cesaret kırıcı olurdu.

Senatörün ona yazdığı mektup kısıydı ve Joe'nun dikkatini çekmesindeki çabaları için teşekkür ediyordu. Joe'nun liseden mezun olmasından sonra başlayacak olan birinci sınıf için Akademi'ye kabul edilmesini tavsiye etmeye karar vermişti. Bundan sonrası Joe'nun zorlu akademik ve fiziksel sınavları geçmesine bağlıydı.

Ekinde Joe'ya özel bir tebrik mektubu vardı.

Mary mektupları göğsüne bastırdı ve gözlerinden yaşlar boşandı. Başarmışlardı ve o kadar da zor olmamıştı! Joe'ya bir şans verilene kadar her hafta her kongre üyesine dilekçe vermeye hazırdı ama buna gerek kalmamıştı. Joe'nun notları ve kredileri bunu onun için yapmıştı.

Haberler beklemek için fazla iyiydi, bu yüzden arabasına geri döndü ve Mackenzie Dağı'na doğru yola çıktı. Yol artık çok daha farklıydı; karlar erimiş ve yol kenarında kır çiçekleri açmıştı. Sert geçen kıştan sonra Soğuk, bahar sıcaklığı teninde bir lütuf gibi hissediyordu ama yine de Savannah'da bildiği pınarlar kadar sıcak değildi. O kadar heyecanlı ve mutluydu ki, dağın kenarındaki dik inişi fark etmedi bile.

Ama koyu mavi göklere doğru görkemli bir şekilde uzanan dağların vahşi ihtişamını fark etti. O derin bir nefes aldı ve baharın kışı telafi ettiğini fark etti. Ev gibi hissettiriyordu, yeni bir ev, sevgili ve tanıdık bir yer.

Wolf'un tek katlı iskelet evinin mutfak kapısında durduğunda lastikler bir çakıl püskürtüp durdu ve araç yayları üzerinde geri sallanmadan önce kapıyı yumruklamak için merdivenlerden yukarı fırladı. "Wolf! Joe!" Bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde bağırdığının farkındaydı ama bunu umursamayacak kadar mutluydu. Bazı durumlar bağırmayı gerektiriyordu.

"Mary!"

Ses onun arkasından geldi ve o da döndü. Wolf ahırdan koşarak geliyordu, güçlü vücudu akıcı bir şekilde kabarıyordu. Mary heyecanla irkildi ve basamaklardan fırladı, çakıllı yoldan ahıra doğru hızla inerken eteği havalandı. "Yakaladı!" diye bağırdı mektupları sallayarak. "Yakaladı!"

Wolf kayarak durdu ve sakın öğretmenin kelimenin tam anlamıyla zıplayarak kendisine doğru gelmesini, her adımda eteğinin kalçalarının etrafında uçuşmasını izledi. Tam bir sorun olmadığını, kızın güldüğünü anlayacaktı ki, üç adım ötede kız havaya uçtu. Kendini destekledi ve kızın ağırlığını göğsünde yakaladı, iri kolları kızın etrafını sardı.

"Yakaladı!" diye tekrar çığlık attı ve kollarını onun boynuna doladı.

Wolf'un aklına tek bir şey geliyordu ve bu da ağzının kurummasına neden oluyordu. "Anladı mı?"

Harfleri onun burnunun dibinde salladı. "Almış! Senatör Allard - mektup posta kutumdaydı - bekleyemedim - Joe nerede?" Neredeyse tutarsız konuştuğunun farkındaydı ve kendini toparlamak için çaba harcıyordu ama sırtıtmaktan kendini alamıyordu.

"Kasabada bir sürü çit topluyor. Kahretsin, öyle yazdığına emin misin? Daha bir yıl okulu var-"

"Bir yıl değil, bu hızla giderse olmaz. Ama yine de on yedi yaşında olması gerekecek. Senatör onu mezun olduktan sonra başlamak üzere birinci sınıf için tavsiye etti. Bir buçuk yıldan az!"

Komançi ve Kelt'ten miras aldığı savaşçı gururu Wolf'un yüzünü doldurdu. Gözleri kara bir ateşle parlıyordu ve coşkuyla onu havaya kaldırdı, elleri koltuk altlarının altındaydı ve onunla birlikte dönmeye başladı. Kız kahkahalarla çığlık atarak başını geriye attı ve Wolf aniden tüm vücudunun arzuyla sıkıştığını hissetti. Bu, midesine inen bir darbe kadar güçlüydü ve içindeki rüzgârı dışarı atmıştı. Kollarında yumuşacık ve sıcacıktı, kahkahaları bahar kadar tazeydi ve Wolf onu giydiği o küçük gömlek belinden çıkarmak istiyordu.

Yüzü yavaş yavaş daha sert, daha ilkel bir ifadeye büründü. Adam onu indirirken hâlâ gülüyordu, elleri adamın omuzlarına dayanmıştı ama adam, göğüsleri adamın yüzüyle aynı hizaya geldiğinde durdu. Adam onu kasıtlı olarak kendine yaklaştırıp yüzünü göğüslerinin arasına gömdüğünde kahkahalar Mary'nin boğazında düğümlendi. Kavrayışı değişti, bir kolu onun etrafında kilitlendi

Bir elini kalçalarına, diğerini de sırtına koydu ve sıcak ağzıyla meme ucunu aradı. Onu buldu, ağzı elbisesinin ve sütyeninin engelleri arasından ona kenetlendi, ancak his hala o kadar enfesti ki nefesi bir inilti ile yakalandı ve sırtı kemerli, göğsünü ona doğru itti.

Bu yeterli değildi. Parmaklarını saçlarının arasına soktu, kafatasını kazarak onu kendine daha çok bastırmaya çalıştı ama bu yeterli değildi. Ani ve şiddetli bir çaresizlikle onu istiyordu. Onu kendisinden uzak tutan kumaş katmanları

Onu çılgına çevirdi ve boğazından gelen alçak iniltiyle ona karşı kıvrandı. "Lütfen," diye yalvardı. "Kurt-"

Başını kaldırdı, gözleri ihtiyaçtan vahşileşmişti. Kanı damarlarında gürliyordu ve zor nefes alıyordu. "Daha fazlasını mı istiyorsun?" Kelimeler gırtlaktan geliyordu, normal bir ses tonunun ötesindeydi.

Tekrar ona doğru kıvrıldı, elleri umutsuzca tutundu. "Evet."

Çok nazikçe vücudundan aşağı kaymasına izin verdi, kasıtlı olarak onu kot pantolonundaki sertleşmiş çıkıntıya sürttü ve ikisi de ürperdi. Wolf'un ötesindeydi

Onunla ilişkiye girmemek için, çiftleşme dürtüsü dışında her şeyin ötesinde tüm nedenlerini düşünüyordu. Kimin ne düşündüğünün canı cehenneme.

Hem evin hem de ahırın uzaklığını ölçmek için etrafına bakındı. Ahır daha yakındı. Elini onun bileğine kenetleyerek, loş iç mekânı ortaya çıkaran büyük, açık çift kapıya doğru yürüdü.

Mary onun peşinden sürüklenirken güçlükle nefes alabiliyordu. Zevkin aniden kesilmesiyle duyuları şaşkına dönmüştü, adamın hareketleri karşısında kafası karışmıştı ve ne yaptığını sormak istiyordu ama ciğerlerinde soruyu oluşturacak kadar oksijen yoktu. Sonra onlar Ahırın içine girdiğinde loş ışık, hayvan sıcaklığı ve toz, saman, deri ve atların topraksı kokularını algılamaya başladı. Yumuşak nal sesleri ve toynakların saman üzerindeki boğuk vuruşlarını duydu. Kurt onu boş bir ahıra götürdü ve taze samanların üzerine sürükledi. Kadın sırtüstü uzandı ve Kurt onun üstüne çıktı, kaslı ağırlığı onu samanın daha da derinlerine bastırdı.

"Öp beni," diye fısıldadı, parmaklarını adamın uzun saçlarına sokmak ve onu kendine doğru çekmek için uzandı.

"Seninle işim bitmeden her yerini öpeceğim," diye mırıldandı ve başını eğdi. Kızın ağzı adamın gücüyle açıldı ve adamın dili, kızın içgüdüsel olarak tanıyıp kabul ettiği ve hevesle karşılık verdiği derin bir ritimle kızın içine doğru ilerledi. Adam ağırdı, ama onun ağırlığını taşıması o kadar doğaldı ki, vücudunun baskısından keyif aldı. Kollarını adamın kalın kaslı omuzlarına doladı ve ona daha da sıkı sarıldı; ona olabildiğince yakın olmak istiyordu ve bu amaçla kalçaları hafifçe dalgalandı, adamın belinin cinsel baskısına uyum sağladı.

Kalçalarının altındaki yavaş hareketleri, vücudundaki kan hücumundan dolayı kafası patlayacakmış gibi hissetmesine neden oldu. Boğazından alçak, kaba bir ses çıkardı ve elbisesinin arkasındaki fermuara uzandı. Ellerinin altında onun ipeksi tenini hissetmezse, zonklayan etini onun içine sokmazsa öleceğini düşündü.

Bu onun için şaşırtıcı derecede yeniydi ve yanaklarına narin bir kızarıklık getirdi, ama yine de o kadar doğrudu ki itiraz etmeyi düşünmedi bile. İtiraz etmek istemedi.

Protesto. Wolf'u istiyordu. Onun erkeğine karşı dişiydi, sıcak ve seksiydi, kadın olmanın ve kendini sevdiği adama sunmanın yoğun bir şekilde farkındaydı. Onun için çıplak olmak istiyordu, bu yüzden elbisesini çekerek ona yardım etti.

Elbiseyi omuzlarından çekip beline kadar indirirken kollarını kollarından kurtardı. Önden tek kopçalı bir sütyen almaya cesaret ettiği için kendini açık saçık hissetmişti ama ince, ten rengi kumaşın zar zor örttüğü göğüslerine baktığında, bunu yaptığına çok memnun olmuştu. Henüz öğrenmediği bir numara olan tek eliyle kopçayı ustalıklarla açtı ve kenarları yumuşak kıvrımlarını ortaya çıkarmak için geri çekildi, meme uçları ortaya çıkmadan önce durdu.

Yine o sert sesi çıkardı, neredeyse bir hırıltı gibi ve sütyeni kenara çekmek için eğildi. Sıcak ve ıslak ağzı göğsüne doğru kayd ve onu sıkıca kavradı. sıkıca boncuklu meme ucu. Adam onu güçlü bir şekilde emerken Mary sıçradı, tüm vücudu acıya varacak kadar yoğun bir zevke tepki verdi. Mary'nin gözleri kapandı ve inledi. Buna dayanamıyordu; çok iyi hissettiriyordu, sıcak bir zevk-acı dürtüleri nehri göğsünden beline doğru akıyordu, burada boş bir ağrı Bacaklarını birbirine bastırdı ve onun altında eğildi, vücudunun hiç bilmediği ama kadim bir bilgelikle hissettiği serbest bırakılma için sessizce yalvardı.

Wolf onun tekrar altında hareket ettiğini hissetti ve elinde tuttuğu son kontrol kısıntısı da yok oldu. Eteğini kabaca beline kadar çekti ve kalçalarını dizleriyle ayırarak bacaklarının savunmasız V kısmının arasına yerleşti. Gözlerini açtı, aşağıda hissedebildiği şey karşısında biraz şok olmuştu ama Daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanıyordu. "Kıyafetlerini çıkar," diye fısıldadı çılgınca ve adamın gömleğinin düğmelerini kopardı.

Dizlerinin üzerinde doğruldu ve gömleğini yırtarak açtı, sonra da çıkardı. Çıplak teni ince bir ter patinasıyla parlıyordu; uçuşan toz zerrecikleriyle dolu loş ışıkta, güçlü kasların üzerindeki şık bronz tenin kaplaması ona bir ustanın elinden çıkmış canlı bir sanat eseri görünümü veriyordu. Mary'nin bakışları açlıkla, hararetle onun üzerinde gezindi. Mükemmeldi, güçlü ve erkekti, vücudunun kokusu sıcak ve hafif misk kokuluydu. Ona doğru uzandı, elleri geniş göğsünün üzerinde kayıyordu, baklava desenli hafif saçları

Meme ucundan meme ucuna. Kadın o küçük sıkı tomurcuklara dokundu ve adam dondu kaldı, kaslarında büyük bir zevk ürpertisi dalgalandı.

Yüksek sesle inledi ve ellerini kemerine götürdü. Geniş deri bandı çözdü, ardından kot pantolonunun fermuarını açtı ve metal dişlerin tıslaması sert nefeslerine karışarak fermuarı aşağı doğru çekti. Son bir irade kırıntısıyla pantolonunu indirmemek için kendini zor tuttu. Kız bakireydi; acelesi olsa bile bunu unutmamasına izin veremezdi. Kahretsin, kontrolünü yeniden kazanmalıydı, yoksa onu hem korkutacak hem de incitecekti ve ilk seferini bir kâbusa çevirmeden önce ölecekti.

Mary'nin ince parmakları göğsündeki kıllara dolandı ve hafifçe çekiştirdi. "Kurt," dedi. Sadece onun adı, sadece o tek kelime, ama sesi sıcak, alçak ve uyuşturulmuş gibiydi ve onu daha önce bildiği her şeyden daha güçlü bir şekilde çağırıyordu.

"Evet," dedi yanıt olarak. "Şimdi." Onu tekrar örtmek için öne doğru eğildi, sonra kulağına uzaklardan gelen bir sesle dondu kaldı.

Sessizce küfretti ve topuklarının üzerinde geriye doğru çöktü, vücudunu ve hayal kırıklığını kontrol etmek için umutsuzca mücadele etti.

"Kurt mu?" Şimdi sesi tereddütlüydü, şaşkınlık ve utangaçlık sesine sinmişti. Bu ses tonu ona öldürücü bir his veriyordu, çünkü daha önce hiç utangaç olmamıştı. Sıcak ve sevgi doluydu, kendini çekinmeden vermeye hazırdı.

"Joe birkaç dakika içinde burada olacak," dedi kesin bir ifadeyle. "Kamyonunun dağdan yukarı geldiğini duyabiliyorum."

Hâlâ o kadar kendinden geçmişti ki, sadece şaşkın görünüyordu. "Joe?"

"Evet, Joe. Onu hatırladın mı? Oğlum, buraya gelme sebebiniz."

Yanakları renkten renge büründü ve olabildiğince dik bir pozisyona geçti, çünkü kalçaları hâlâ onunkilerin üzerindeydi. "Aman Tanrım! Tanrım," dedi. "Aman Tanrım. Çıplağım. Sen çıplaksın. Aman Tanrım."

"Çıplak değiliz," diye mırıldandı Wolf, terli yüzünü silerken. "Lanet olsun."

"Neredeyse!"

"Yeterli değil." Gsleri bile Şimdi utançtan pembeleşmiŐti. Onlara piŐmanlıkla baktı, tatlı tadını ve kadifemsi küçük meme ucunun ağzında nasıl iek açtığını hatırladı. Ama kamyonun sesi artık çok daha yakındı ve oğlunun berbat zamanlamasıyla ilgili alçak sesle, müstehcen bir yorum yaparak ayağa kalktı ve Mary'yi zahmetsizce onunkine kaldırdı.

Sırtını dönüp sütyeninin o lanet olası uzay ağı kopasını kurcalarken gözyaşları görüşünü bulanıklaŐtırdı. Onu böyle bir sutyen almaya iten Şey neydi?

mekanizma mı? Ardith Teyze çok fkelenirdi. Ardith Teyze, yeğeninin böyle bir Şey yapacağını düşünseydi

Bir erkekle samanlıkta çıplak yuvarlanmak. Ve lanet olsun, yuvarlanmasını bile bitirememiŐti!

"İŞte, ben yaparım," dedi Wolf, ondan daha önce hiç duymadığı kadar nazik bir ses tonuyla. Onu çevirdi ve Şeytani tokayı ustalıkla tuttu.

Mary başını eğdi, adamın gözlerinin içine bakamadı ama adamın güneşten bronzlaşmış ellerinin solgun göğüsleriyle oluŐturduęu kontrast yeniden sıcak hissetmesine neden oldu. Yutkundu ve adamın kemer tokasına baktı. Kot pantolonunun fermuarını tekrar çekmiş ve kemerini bağlamıştı ama belindeki görünür kabarıklık, bu kesintiden tamamen etkilenmediğini gösteriyordu. Bu onu daha iyi hissettirdi ve

Adam elbisesini giymesine yardım edip fermuarını çekmek için onu çevirirken gözlerindeki yaşları kırpıŐtırdı.

"Saında saman var," diye alay etti ve birbirine karıŐmış saçlarından samanı topladı, sonra da elbisesini fışaladı.

Mary saçlarının durumunu anlamak için iki elini kaldırdı ve saçlarının tamamen aşağı indi. "Bırak," dedi Wolf. "Ben aŐaęıdan hoşlanıyorum. İpek gibi görünüyor."

Endişeyle parmaklarını sa tellerinin arasından geçirdi ve adamın gömleğini samanların arasından almak için eğilmesini izledi. Kamyon ahırın dışında durduğunda, "Joe ne düŐünecek?" diye ağzından kaçırdı.

"Oğlum olduğu için Şanslı, yoksa onu öldürürdüm," diye mırıldandı Wolf acımasızca ve Mary onun alay ettiğinden emin değildi. Gömleğini giydi ama zahmet etmedi.

Açık kapıdan içeri adım atmadan önce düğmelerini ilikliyordu. Derin bir nefes alan Mary, utancını atlatmak için kendini hazırladı ve onu takip etti.

Joe kamyonundan yeni inmişti ve şimdi kapının yanında durmuş, buz mavisi gözleri babasından Mary'ye ve oradan da Wolfs'a bakıyordu taştan yüzü, açık gömleği ve Mary'nin karmakarışık saçları. "Lanet olsun!" diye küfretti ve kapıyı çarparak kapattı. "Sadece on beş dakika daha uzun sürseydi-"

"Benim hislerim de aynen böyle," diye

onayladı Wolf. "Hey, ben gidiyorum-"

Kurt iç çekti. "Hayır. Zaten seni görmeye gelmişti."

"İlk seferinde de böyle demiştin." Joe kocaman sııttı.

"Ve az önce tekrar söyledim." Mary'ye döndü ve onun şaşırtıcı haberinden aldığı keyfin bir kısmı gözlerine geri döndü. "Söyle ona."

Düşünemiyordu. "Söyle ona?"

"Evet. Söyle ona."

Sersemlemiş zihni yavaş yavaş adamın ne dediğini algıladı. Şaşkınlık içinde boş ellerine baktı. Mektuplara ne olmuştu? Onları samanların arasında mı kaybetmişlerdi? Samanların arasında onları aramak zorunda kalmak ne kadar utanç verici olurdu! Başka ne yapacağını bilemeyerek ellerini açtı.

ve basitçe, "Kabul edildin. Mektubu bugün aldım."

Ona bakarken Joe'nun yüzündeki kan çekildi ve kendini sabitlemek istercesine elini kamyonu dayamak için körlemesine uzandı. "Bindim mi? "Ben mi bindim?

Akademi mi? Akademi'ye mi girdim?" diye sordu kısık sesle.

"Tavsiye mektubunu aldınız. Sınavları geçmek sana kalmış."

Başını geriye attı ve çığlık attı, avlanan bir panterinkine benzeyen coşkulu, tüyler ürpertici bir ses, sonra Wolf'un üzerine atladı. İkisi birbirlerinin sırtına vurdular, güldüler, bağırdılar ve sonunda iki zayıf adamın yapamayacağı bir şekilde birbirlerine sarıldılar. Mary ellerini kavuşturdu

ve onları izledi, gülümsedi, o kadar mutluydu ki kalbi acı çekecek kadar şişti. Sonra aniden bir kol uzanıp onu yakaladı ve kendini iki Mackenzie'nin arasında sıkışmış, neredeyse onların kutlamasıyla dümdüz olmuş halde buldu.

"Beni boğuyorsun!" diye itiraz etti soluk soluğa bir sesle. Ellerini iki geniş göğse dayadı ve itti. Göğüslerden biri çıplaktı, gömleğinin düğmeleri açıktaydı ve adamın sıcak tenine dokunmak kadının dizlerinin bağının çözülmesine neden oldu. Her ikisi de onun itirazına güldü ama ikisi de hemen kucaklaşmalarını yumuşattı.

Mary saçlarını okşadı ve elbisesini düzeltti. "Mektuplar burada bir yerde. Onları düşürmüş olmalıyım."

Wolf ona hınzırca bir bakış attı. "Öyle olmalı."

Alaycılığı onu içten içe mutlu etti ve ona gülümsedi. Bu, bir kadının sevdiği erkeğin kollarına girdikten sonra ona verdiği türden sessiz ve samimi bir gülümsemeydi ve adamın içini ısıttı. Tepkisini gizlemek için Düşen mektupları aramak için döndü ve bir tanesinin yolda, diğerinin ise ahır kapısının yanında düştüğünü gördü. Her ikisini de aldı ve Joe'ya kendisine yazılmış olanı verdi.

Mektubu okurken çocuğun elleri titriyordu, zaten biliyor olmasına rağmen içindekiler. Buna inanamıyordu. Her şey çok hızlı olmuştu. Bir hayalin gerçekleşmesi daha zor olmalıydı; onu elde etmek için kan ter içinde kalmalıydı. Henüz o yirmi milyon dolarlık bebeklerden birini kullanmıyordu ama kullanacaktı. Kullanmak zorundaydı, çünkü kanatları olmadan sadece yarı canlı olacaktı.

Mary gururlu bir hoşgörüyüyle onu izliyordu ki Wolf'un yanında kaskatı kesildiğini hissetti. Merakla ona baktı. Tehlike kokusu almış gibi başını kaldırdı ve yüzü birden taş gibi donuklaştı. Sonra bir motor sesi duydu ve Joe'nun kamyonunun arkasında bir şerif yardımcısının arabası dururken döndü.

Joe döndü ve Clay Armstrong ilçe arabasından inerken yüzü Wolfs'unki gibi taş kesilmişti.

"Hanımefendi." Clay şapkasını eğerek önce onunla konuştu.

"Şerif Yardımcısı Armstrong." Sesinde iki yüz yıllık sıkı bir sosyal davranış eğitimi vardı. Ardith Teyze gurur duyardı. Ama Wolf'a yönelik bir tehdit sezmişti ve kendini onunla şerif yardımcısının arasına sokmamak için elinden geleni yaptı. Tek bildiği şey, onun Bu hareketi takdir ederek onun yanında durmaya devam etti.

Clay'in dost canlısı mavi gözleri şimdi hiç de dost canlısı değildi. "Neden buradasınız Bayan Potter?"

"Neden soruyorsun?" diye karşılık verdi, ellerini kalçalarının üzerine koyarak. "İyi kısma geç Armstrong," diye tersledi Wolf.

"İyi," diye karşılık verdi Clay. "Sorgulanmak için aranıyorsun. Ya şimdi benimle gelirsın, kolay yoldan, ya da tutuklama emri çıkarttırırım."

Joe donup kalmıştı, gözlerinde öfke ve cehennem vardı. Bu daha önce de olmuştu ve kabus gibi geçen iki yıl boyunca babasını kaybetmişti. Bu sefer daha da korkunç görünüyordu, çünkü birkaç dakika önce kutlama yapıyorlardı ve o dünyanın zirvesindeydi.

Wolf gömleğinin düğmelerini iliklemeye başladı. Çakıl taşı gibi bir sesle, "Bu sefer ne oldu?" diye sordu.

"Bunu şerifin ofisinde konuşuruz." "Bunu şimdi konuşacağız."

Siyah gözler maviyle buluştu ve Clay aniden bu adamın bazı cevaplar almadan bir adım bile atmayacağını anladı. "Bu sabah bir kız tecavüze uğradı."

O gece karası gözlerde sülfürik bir öfke yanıyordu. "Doğal olarak Kızılderili'yi düşündün." Kelimeleri sıkılmış dişlerinin arasından kurşun gibi tükürdü.

Tanrım, bu tekrar olamaz. Bir ömürde iki kez olmaz. İlki Zaman onu neredeyse öldürüyordu ve ne yapmak zorunda olursa olsun o cehennem çukuruna asla geri dönmeyeceğini biliyordu.

"Sadece bazı insanları sorguluyoruz. Eğer bir mazeretiniz varsa, sorun yok. Gitmekte özgürsünüz."

"Sanırım bu bölgedeki tüm çiftçileri topladınız? Şerifin ofisinde soruları yanıtlayan Eli Baugh var mı?"

Clay'in yüzü öfkeyle karardı. "Hayır."

"Sadece Kızılderili, ha?"

"Sabıkan var." Ama Clay rahatsız görünüyordu.

"Benim... bir... tek... sabıkam bile yok," diye hırladı Wolf. "Aklandım."

"Kahretsin dostum, bunu biliyorum!" Clay aniden bağırdı. "Bana seni almam söylendi ve ben de işimi yapacağım."

"Peki, neden sadece söylemedin? Bir adamın işini yapmasına engel olmak istemem." Bu iğneleyici lafın ardından Wolf kamyonetine doğru yürüdü.

"Seni takip edeceğim."

"Arabaya binebilirsin. Seni geri getireceğim."

"Hayır, teşekkürler. Şerif yürümenin bana iyi geleceğine karar verirse diye kendi tekerleklerimi tercih ederim."

Clay içinden küfrederek arabaya gitti ve bindi. Dağdan aşağı inerken lastiklerinden toz ve çakıllar fırlıyor, arkasındaki Wolf daha da fazla toz ve çakıl savuruyordu.

Mary titremeye başladı. İlk başta sadece bir titreme gibiydi, ama hızla tüm vücudunu sarsan titremelere dönüştü. Joe yumruklarını sıkmış, taşa dönmüş gibi duruyordu. Aniden döndü ve yumruğunu kamyonetinin kaportasına vurdu. "Tanrım, bunu ona bir daha yapamayacaklar," diye fısıldadı. "Bir daha olmaz."

"Hayır, kesinlikle yapmayacaklar." Hâlâ titriyordu ama omuzlarını dikleştirdi. "Eğer bu ülkedeki tüm yargıçları ve mahkemeleri bu işe dahil etmem gerekiyorsa, edeceğim. Gazeteleri arayacağım, televizyon kanallarını arayacağım, onları arayacağım-oh, onlar

kimleri arayabileceğim konusunda hiçbir fikrim yok." Eski Aile Ağı Savannah'da geride bıraktığı bağlantılar hâlâ oradaydı ve bu ilçenin şerifinin sayamayacağı kadar çok iyilik istenecekti. Onu kuruması için asacaktı!

"Neden eve gitmiyorsun?" Joe düz bir ses tonuyla

önerdi. "Kalmak istiyorum."

Onun sessizce arabasına doğru yürümesini bekliyordu ama sözleri üzerine ilk kez ona baktı. İçinden bir ses onun yeterince hızlı gidemeyeceğini, Wolf'la her zaman olduğu gibi yine yalnız kalacaklarını düşünüyordu. Yalnız kalmaya alışmışlardı. Ama Mary sanki bu dağdan inmeye hiç niyeti yokmuş gibi yerinde duruyordu, kayrak mavisini gözleri ateşle doluydu ve kırılğan çenesi, diğerlerinin onun yolundan çekilebileceği anlamına geldiğini öğrendiği şekilde kalkıktı.

Koşullar tarafından sert ve hızlı büyümeye zorlanan çocuk, güçlü kollarını kadına doladı ve ona sarıldı, umutsuzca onun gücünün bir kısmını emdi, çünkü buna ihtiyaç duyacağından ölümüne korkuyordu. Ve Mary ona sarıldı. O Wolf'un oğluydu ve sahip olduğu her mücadele zerresiyle onu koruyacaktı.

Altıncı Bölüm

Wolf'un kamyonetinin sesini duyduklarında saat dokuzu geçiyordu ve ikisi de gerginlik ve rahatlama karışımı bir duyguyla donup kaldılar: Olanları duymaktan korktukları için gerginlik, hapiste değil de evde olduğu için rahatlama. Mary, iki yılını hapiste geçirmiş olmasına rağmen Wolf'u hapiste hayal bile edemiyordu.

Çok vahşiydi, asla evcilleştirilemeyecek bir lobo gibiydi. Onu hapsedmek müstehcen olacak kadar zalimce bir hareketti.

Arka kapıdan girdi ve karanlık yüzü ifadesiz bir halde ona bakakaldı. O ve Joe mutfak masasında oturmuş, kahve içiyorlardı. "Neden hâlâ buradasın? Evine git."

Ses tonundaki düzlüğü görmezden geldi. O kadar öfkeliydi ki odanın öbür ucundaki sıcaklığı neredeyse hissedebiliyordu ama bunun kendisine yönelik olmadığını biliyordu. Ayağa kalktı, ılık kahvesini lavaboya döktü ve başka bir kahve aldı.

fincanı dolaptan aldı, sonra iki fincana da taze kahve doldurdu. "Oturun, kahvenizi için ve bize neler olduğunu anlatın," dedi en iyi öğretmen sesiyle.

Kahveye uzandı ama oturmadı. Oturamayacak kadar kızgındı. Öfke içinde kaynıyor, hareketlerini her zamanki akıcılığından uzaklaştırıyordu. Bu

Her şey yeniden başlıyordu ve yapmadığı bir şey için tekrar hapse girerse lanetlenirdi. Elinden gelen her şekilde ve her silahla savaşıyordu ama hapse geri dönmeyi önce ölecekti.

"Gitmene izin verdiler," dedi Joe.

"Mecbur kaldılar. Kız öğlen saatlerinde tecavüze uğradı. Öğlen saatlerinde Bar W R'ye iki at teslim ediyordum. Wally Rasco bunu doğruladı ve şerif aynı anda altmış mil arayla iki farklı yerde bulunmamın bir yolunu bulamadı, bu yüzden gitmeme izin vermek zorunda kaldı."

"Nerede oldu?"

Wolf alnını ovuşturdu, sonra sanki başı ağrıyormuş gibi burnunu gözlerinin arasına sıkıştırdı, belki de sadece yorgundu. "Kendi garaj yoluna park ettiği arabasına bindiğinde arkadan yakalanmış. Yolun kenarına çekmesini söylemeden önce neredeyse bir saat araba sürmesini sağlamış. Adamın yüzünü hiç görmemiş. Adam kar maskesi takıyordu. Ama uzun boylu olduğunu söyleyebilirdi ve bu şerif için yeterli bir eşkaldi."

"Yolun kenarında mı?" Mary ağzından kaçırdı. "Bu... garip. Hiç mantıklı değil. Çok fazla trafik olmadığını biliyorum ama yine de her an biri gelmiş olabilir."

"Evet. Onu evinin önünde beklediğinden bahsetmiyorum bile. Her şey çok garip."

Joe parmaklarını masaya vurdu. "Oradan geçen biri olabilir."

"Ruth'tan kaç kişi 'geçiyor'?" Wolf kuru bir sesle sordu. "Bir serseri arabanın kime ait olduğunu ya da Ruth'un ne zaman evden çıkacağını bilebilir miydi?"

Ev mi? Ya araba bir erkeğe aitse? Bu göze almak için büyük bir risk, özellikle de aklındaki tek şey tecavüz gibi görünüyorsa, çünkü parası olmasına rağmen kadını soymadı."

"Kimliğini gizli mi tutuyorlar?" Mary sordu.

Ona baktı. "Bu bir sır olarak kalmayacak, çünkü babası şerifin ofisinde bir tüfek sallayıp bağırsaklarımı patlatmakla tehdit ediyordu. Çok dikkat çekti ve insanlar konuşuyor."

Yüzü hâlâ ifadesizdi ama Mary içini dolduran acı öfkeyi hissetmişti. Azimli gururu bir kez daha yerlerde sürüklenmişti. Orada oturup hakaret ve tehditleri dinlemeye zorlanmaya nasıl dayanmıştı? Çünkü Karışık mirasını tanımlayan aşağılık sözlerin yanı sıra sorgulanmak üzere gözaltına alınmış olması nedeniyle de hakarete uğradığını biliyordu. Her şeyi içinde tutuyor, kontrol ediyordu ama öfkesi oradaydı.

"Ne oldu?"

"Armstrong durdurdu. Sonra Wally Rasco oraya geldi ve beni temize çıkardı, şerif de dostça bir uyarıyla gitmeme izin verdi."

"Uyarı mı?" Mary ayağa fırladı, gözleri parladı. "Ne için?"

Çenesini sıktı ve ona soğuk, vahşi bir gülümseme verdi. "Beni beyaz kadınlardan uzak durmam konusunda uyardı, tatlım. Ve ben de öyle yapacağım. Şimdi evine git ve orada kal. Seni bir daha dağımda görmek istemiyorum."

"Ahırda böyle hissetmiyordun," diye karşılık verdi, sonra Joe'ya bir bakış fırlattı ve kızardı. Joe sadece kaşlarını çattı ve garip bir şekilde kendinden memnun görünüyordu. Onu görmezden gelmeye karar verdi ve Wolf'a döndü. "Yapamam.

Kimi görebileceğinizi o beyinsiz şerifin söylemesine izin verdiğinizde inanamıyorum."

Gözlerini ona dikti. "Belki henüz farkına varmadın ama her şey yeniden başlıyor. Wally Rasco'nun beni aklamış olması önemli değil. Herkes on yıl önce neler olduğunu ve neler hissettiğini hatırlayacak."

"Bundan da aklandınız mı, yoksa bu sayılmaz mı?"

"Bazı insanlarla," diye itiraf etti sonunda. "Çoğuyla değil. Zaten benden korkuyorlar, zaten bana güvenmiyorlar ve sevmiyorlar. Bu piç yakalanana kadar muhtemelen o kasabada hiçbir şey satın alamayacağım, ne bakkal, ne benzin ne de yem. Ve benimle herhangi bir ilişkisi olan herhangi bir beyaz kadın katran ve tüye bulanma tehlikesiyle karşı karşıya kalabilir."

Demek buydu. Hâlâ onu korumaya çalışıyordu. Kız bıkkınlıkla ona baktı. "Wolf, hayatımı başkalarının önyargılarına göre yaşamayı reddediyorum. Beni korumaya çalıştığın için minnettarım-"

Adamın dişleri birbirine çarparken çıkan tıkırtıyı duyabiliyordu. "Öyle mi?" diye sordu ağır bir alaycılıkla. "O zaman eve git. Evde kal, ben de burada kalacağım."

"Ne kadar süre için?"

Sorusuna cevap vermek yerine, üstü kapalı bir açıklama yaptı. "Ben her zaman bir melez olacağım."

"Ve ben de her zaman olduğum kişi olacağım. Senden değişmeni istemedim," diye belirtti, sesine acı karışmıştı. Gözlerinde daha önce hiçbir kadının ona bakmadığı kadar açık bir özlemle ona baktı ve içindeki öfke yoğunlaştı çünkü uzanıp onu kollarına alamıyor, onun kendi kadını olduğunu tüm dünyaya ilan edemiyordu. Şerifin uyarısı yeterince açtı ve Wolf kendisine yönelik düşmanlığın hızla patlayıcı boyutlara ulaşacağını çok iyi biliyordu. Bu kolayca Mary'ye de sıçrayabilirdi ve şimdi sadece Mary'nin işini kaybetmesinden endişe etmiyordu. Bir iş maruz kalabileceği fiziksel tehlikenin yanında hiçbir şeydi. Kendi evinde terör estirilebilir, mülküne zarar verilebilir; küfür edilebilir ve üzerine tükürülebilir; fiziksel saldırıya uğrayabilirdi. Tüm kararlılığına rağmen, hala oldukça zayıf bir kadındı ve Ona zarar vermek isteyen herkese karşı çaresizdi.

"Biliyorum," dedi sonunda ve kendine rağmen uzanıp saçlarına dokundu. "Evine git, Mary. Bu iş bittiğinde-" Durdu, çünkü tutamayacağı sözler vermek istemiyordu, ama söyledikleri Mary'nin gözlerinde parlayan bir ışık yaratmaya yetmişti.

"Pekâlâ," diye mırıldandı, elini onun elinin üzerine koydu. "Bu arada, saçını kestirmeni istiyorum."

Şaşırmış görünüyordu. "Saç kesimi mi?"

"Evet. Saçımı açmamı istiyorsun, ben de senin saçını kestirmeni istiyorum."

"Neden?"

Ona kurnazca bir bakış attı. "Kızılderili olduğun için uzun giymiyorsun. Sadece insanları üzmemek için uzun takıyorsun, böylece Kızılderili kanını asla unutmayacaklar. O yüzden kestir."

"Kısa saç beni daha az Hintli yapmaz."

"Uzun saç seni daha Hintli yapmaz."

Adam saçını kestirmeyi kabul etmezse kıyamete kadar orada duracakmış gibi görünüyordu. Aniden pes etti ve "Tamam, saçımı kestireceğim" diye mırıldandı.

"Güzel." Ona gülümsedi ve parmak uçlarına basarak ağzının kenarını öptü. "İyi geceler. İyi geceler, Joe."

"İyi geceler, Mary."

O gittiğinde Wolf yorgun bir şekilde elini saçlarında gezdirdi, sonra saçlarını kesmeyi kabul ettiğini fark edince kaşlarını çatı. Kafasını kaldırdığında Joe'nun onu dikkatle izlediğini gördü.

"Ne yapacağız?" diye sordu çocuk.

"Ne yapmamız gerekiyorsa," diye cevap verdi Wolf, yüz ifadesi kırılmalı.

Mary ertesi sabah marketten alışveriş yaptığında, dükkândaki herkesin ikişer üçer kişilik küçük gruplar halinde bir araya toplandığını ve tecavüz hakkında fısıldaştıklarını gördü. Kızın kimliği kısa sürede ortaya çıktı; Cathy Teele'di ve küçük kız kardeşi Christa da Mary'nin sınıfındaydı. Tüm Teele ailesi

Mary'nin yiyeceklerini toplarken duyduğu fısıltılara göre yıkılmıştı.

Un ve mısır ununun yanında, Mary'nin Dottie'nin oğlu olduğunu tahmin ettiği genç bir adam tarafından kuşatılmış olan Dottie Lancaster ile karşılaştı. "Merhaba, Dottie." Mary, kendisi ve Joe hakkındaki dedikoduyu Dottie'nin çıkarmış olması ihtimaline rağmen kadını hoş bir şekilde selamladı.

"Merhaba." Dottie'nin yüzünde her zamanki asık suratından ziyade sıkıntılı bir ifade vardı. "Şu zavallı Teele denen kıza olanları duydun mu?"

"Mağazaya girdiğimden beri başka bir şey duymadım."

"O Kızılderiliyi tutukladılar ama şerif gitmesine izin vermek zorunda kaldı. Umarım artık arkadaşların konusunda daha dikkatli olursun."

"Kurt tutuklanmadı." Mary sesini sakın tutmayı başardı. "Sorgulandı ama saldırı sırasında Wally Rasco'nun çiftliğindeydi ve Bay Rasco onu destekledi. Wolf Mackenzie bir tecavüzcü değil."

"Bir mahkeme öyle olduğunu söyledi ve onu hapse mahkum etti."

"Gerçek tecavüzcü yakalandığında ve Wolf'un mahkum edildiği suçu itiraf ettiğinde de aklanmıştır."

Dottie geri çekildi, yüzü öfkeliydi. "Kızılderili öyle dedi ama bildiğimiz kadarıyla şartlı tahliyeden yeni çıktı. Kimin tarafında olduğunu görmek kolay, ama Ruth'a geldiğın günden beri o Kızılderililerle birlikte koşuyorsun. Şey, bayan, eski bir deyiş vardır, köpeklerle yatarsan, pire kaparsın. Mackenzie'ler kirli Kızılderili pislikleridir."

Mary, Dottie'ye doğru bir adım atarken yanaklarına renk gelmiş bir halde, "Tek kelime daha etme," diye araya girdi. Öfkeliydi; elleri tokat atmak için kaşınıyordu.

kadının kendini beğenmiş yüzüne baktı. Ardith Teyze bir hanımefendinin asla kavga etmeyeceğini söylemişti, ama Mary gelgitle ilgili tüm iddialarından sonsuza dek vazgeçmeye hazırды. "Wolf düzgün, çalışkan bir adamdır ve ne senin ne de bir başkasının başka bir deyişle öyle değil."

Dottie'nin rengi atmıştı ama Mary'nin gözlerindeki bir şey onun Wolf hakkında başka bir şey söylemekten kaçınmasına neden oldu. Bunun yerine daha yakına eğildi ve tısladı, "Kendinize dikkat etseniz iyi olur Bayan Goody-Goody, yoksa başınız büyük belaya girer."

Mary de daha yakına eğildi, çenesi gerilmişti. "Beni tehdit mi ediyorsun?" diye şiddetle sordu.

"Anne, lütfen," diye fısıldadı arkasındaki genç adam telaşlı bir ses tonuyla ve Dottie'nin kolunu çekti.

Dottie ona baktı ve yüzü değişti. Geri çekildi ama Mary'ye küçümseyerek, "Sözlerimi unutma," dedi ve hızla uzaklaştı.

Oğlu Bobby o kadar üzgündü ki, Dottie'nin peşinden koşarken ellerini ovuşturuyordu. Mary hemen, bu korkunç sahnenin gelişmesine izin verdiği için üzüldü; Joe'nun ona anlattığına göre, Bobby gündelik sorunlarla başa çıkmakta yeterince zorlanıyordu.

Soğukkanlılığını yeniden kazanmak için birkaç derin nefes aldı, ancak dönüp koridorda duran ve ona bakan birkaç kişiyle karşılaştığında neredeyse kendini tekrar kaybediyordu. Belli ki hepsi her kelimeyi duymuştu ve hem şok olmuş hem de hevesli görünüyorlardı. Hikayenin bir saat içinde tüm kasabaya yayılacağından hiç şüphesi yoktu: iki öğretmen Wolf Mackenzie için kavga ediyordu. Bir çuval un alırken içten içe homurdandı. Bir skandal daha tam da Wolf'un ihtiyacı olan şeydi.

Bir sonraki koridorda Cicely Karr ile karşılaştı. Kadının Okul yönetim kurulu toplantısı sırasında yorum yapan Mary kendini tutamayarak, "Senatör Allard'dan bir mektup aldım, Bayan Karr. Joe Mackenzie'nin Akademi'ye kabul edilmesini öneriyor." Sesi kendi kulaklarına bile meydan okur gibiydi.

Bayan Karr onu şaşırtacak kadar heyecanlı görünüyordu. "Öyle mi? Buna asla inanmazdım. Eli bana açıklayana kadar bunun ne kadar büyük bir onur olduğunu fark etmemiştim." Sonra ayıldı. "Ama şimdi bu korkunç şey oldu. Korkunç bir şey. Sizi ve Dottie Lancaster'ı dinlemeden edemedim. Bayan

Potter, on yıl önce nasıl olduğunu hayal bile edemezsin. İnsanlar korkmuş ve öfkeliydi ve şimdi aynı kabus yeniden başladı."

"Bu Wolf Mackenzie için de bir kâbus," dedi Mary hararetle. "İşlemediği bir tecavüz suçundan hapse gönderildi. Sicili temizlendi ama yine de Şerifin sorgulamak için aldığı ilk kişiydi. Sence nasıl hissediyordur? Hapiste geçirdiği iki yılı asla geri alamayacak ve şimdi Görünüşe göre herkes onu tekrar oraya göndermeye çalışıyor."

Bayan Karr sıkıntılı görünüyordu. "Daha önce hepimiz hatalıydık. Adalet sistemi de hatalıydı. Ama Mackenzie Cathy Teele'e tecavüz etmediğini kanıtlamış olsa da şerifin onu neden sorgulamak istediğini anlamıyor musunuz?"

"Hayır, bilmiyorum."

"Çünkü Mackenzie'nin intikam almak için bir sebebi vardı."

Mary dehşete kapılmıştı. "Yani hapse gönderildiğinde henüz çocuk olan genç bir kadına saldırarak intikam alacağını mı düşündün? Onun ne tür bir adam olduğunu düşünüyorsun?" Hem bu fikir hem de Ruth'taki herkesin Bayan Karr'la aynı fikirde olduğu hissi onu dehşete düşürmüştü.

"Bence o nefret eden bir adam," dedi Bayan Karr kararlılıkla. Evet, Wolf'un böylesine korkunç, müstehcen bir intikam alabileceğine inanıyordu; bu onun gözlerinden okunuyordu.

Mary kendini kötü hissetti; başını sallamaya başladı. "Hayır," dedi. "Hayır. Wolf kendisine yapılan muamele yüzünden acı çekiyor ama nefret etmiyor. Ve bir kadını asla böyle incitmez." Bu dünyada bildiği bir şey varsa o da buydu. Onun dokunuşunda bir aciliyet hissetmişti ama asla vahşet hissetmemişti.

Ama Bayan Karr da başını sallıyordu. "Sakın bana nefret etmediğini söylemeyin! Bize, herhangi birimize her baktığında o kapkara gözlerinden okunuyor. Şerif onun Vietnam'da özel bir suikast grubunda falan olduğunu öğrendi. Bunun onu nasıl çarpıttığını ancak Tanrı bilir! Belki Cathy Teele'e tecavüz etmedi, ama bu onun intikam alması ve suçu ona tecavüz edenin üzerine atması için mükemmel bir fırsat olurdu!"

"Wolf intikam almak isteseydi, bunu gizlice yapmazdı," dedi Mary küçümseyerek. "Onun nasıl bir adam olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz, değil mi? Yıllardır burada yaşıyor ve hiçbiriniz onu tanıımıyorsunuz."

"Ve sanırım siz de biliyorsunuz?" Bayan Karr'ın yüzü kızarmaya başlamıştı. "Belki de

Farklı bir "bilme" türünden bahsediyoruz. Belki de Joe Mackenzie'yle birlikte olduğun söylentisi yarı yarıya doğrudu. Wolf Mackenzie ile devam ediyordun, değil mi?"

Kadının sesindeki küçümseme Mary'yi öfkeliendirdi. "Evet!" diye yarı bağırdı ve dürüstlük onu, "Ama istediğim kadar değil," diye eklemeye itti.

Soluk soluğa bir koro halinde etrafına bakındı ve koridorda durup onu dinleyen kasaba halkının yüzüne baktı. Şimdi gerçekten de yapacağını yapmıştı; Wolf onun kendisinden uzaklaşmasını istemişti ama o bunun yerine çatılardan onunla "devam ettiğini" haykırmıştı.

Ama en ufak bir utanç bile hissetmiyordu. Gurur duyuyordu. Wolf Mackenzie'nin yanında o bir kadındı, Tanrı aşkına, bir kedisi bile olan kılıksız, yaşlı, hizmetçi bir öğretmen değil. Kendini sıkıcı hissetmiyordu. Wolf'la birlikteydi; kendini sıcak, arzulanır hissediyordu. Eğer bir pişmanlığı varsa, o da Joe'nun bir gün önce on beş dakika, hatta beş dakika bile geç dönmemiş olmasıydı, çünkü her şeyden çok Wolf'un kadını olmayı, onun itici bedeninin altında yatmayı, tutkusunun gücünü hevesle kabul etmeyi ve ona kendi tutkusunu vermeyi istiyordu. Eğer bu yüzden, onu sevdiği için dışlanıyorsa, o zaman toplumu kaybetmiş sayıyordu.

Bayan Karr buz gibi bir sesle, "Sanırım bir okul yönetim kurulu toplantısı daha yapmamız gerekecek," dedi.

"Bunu yaparsan, sağlam bir kontratım olduğunu unutma," diye karşılık verdi Mary ve topuklarının üzerinde döndü. İhtiyacı olan tüm yiyecekleri henüz toplamamıştı ama devam edemeyecek kadar öfkeliydi. Ürünleri tezgâhın üzerine bıraktığında tezgâhtar sanki onları saymayı reddedecekmiş gibi baktı ama Mary'nin bakışları altında fikrini değiştirdi.

Eve doğru fırladı ve tepesinde oluşan gri bulutlar bir gösterge ise, hava onunla aynı fikirdeymiş gibi görüldüğünde memnun oldu. Yiyeceklerini yerleştirdikten sonra, garip davranan kedisini kontrol etti

Son zamanlarda. Aklına korkunç bir düşünce geldi: Kimse kediye zehirlemiş olamaz mıydı? Ama Woodrow halının üzerinde huzur içinde güneşleniyordu, bu yüzden bu fikri rahatlatarak aklından çıkardı.

Bu iş bittiğinde.

Bu cümle hafızasında yankılanıyor, onu kışkırtıyor ve içinde derin bir sızı uyandırıyor. Onu o kadar yoğun bir şekilde arzuluyordu ki, sanki bir şekilde eksikmiş gibi hissediyordu. Onu seviyordu ve neden şu anda ondan uzak durmasının daha iyi olacağını düşündüğünü anlasa da aynı fikirde değildi. O sabah Dottie Lancaster ve Cicely Karr'la olanlardan sonra bu sürgüne izin vermenin bir anlamı yoktu. Sokağın ortasında durup bağırabilirdi de: O Wolf Mackenzie'nin kadınıydı.

Ondan ne isterse vermeye hazırdı. Ardith Teyze onu, bir kadın herhangi bir nedenle bir erkek olmadan yaşayamayacağını hissederse, yakınlığın sadece evliliğe ait olduğuna inanacak şekilde yetiştirmişti, ancak Ardith Teyze böyle bir nedenin ne olabileceğini hayal bile edemediğini açıkça belirtmişti. Mary insanların evlilik dışında da mükemmel olduklarını kabul etse de, Wolf'la tanışana kadar kendisi hiç böyle bir şeye kalkışmamıştı. Eğer onu sadece kısa bir süre için istiyorsa, bunu hiç yoktan iyidir diye düşündü. Onunla geçireceği bir gün bile onsuz geçireceği uzun ve kasvetli yıllar boyunca değerini bileceği parlak ve ışıltılı bir anı, onu rahatlatacak küçük bir sıcaklık olacaktı. Hayali onunla bir ömür geçirmektir ama bunu beklemesine izin vermiyordu. O çok sert, çok temkinliydi; bir Anglo'nun ona bu kadar yaklaşmasına izin vermesi pek olası değildi. Ona bedenini verecekti, Belki sevgisini bile, ama kalbini ya da bağlılığını değil.

Onu sevdiği için daha fazlasını talep etmeyeceğini biliyordu. Aralarında öfke ya da suçluluk duygusu olmasını istemiyordu. Yapabildiği sürece, her ne şekilde olursa olsun, Wolf'u mutlu etmek istiyordu.

Ondan saçlarını açmasını istemişti ve saçlarının ipeksi ağırlığı omuzlarına yayılıyordu. O sabah aynaya baktığında, rahat saç modelinin yüzünü nasıl yumuşattığına şaşırılmıştı. Gözleri parlamıştı, çünkü saçlarını açık bırakmak onun için yapabileceği bir şeydi. Onun hissettirdiği gibi kadınsı görünüyordu.

Artık insanların onu tarafsız sanmasını sağlamaya çalışmanın bir anlamı yoktu, hele de girdiği o tartışmalardan sonra. Ona olanları anlattığında, bu sahtekarlığı sürdürmeye çalışmanın faydasızlığını anlayacaktı. Hatta rahatladığını bile hissetti, çünkü kalbi bu işin içinde değildi.

Biçimsiz ev elbiselerinden birini giymeye başlamıştı ki aynada kendini gördü ve durakladı. Zihninde Wolf'la ilk tanıştığı o anı yeniden yaşadı; Wolf onu Joe'nun eski kot pantolonuyla görmüş ve gözleri bir an için o kadar ateşli ve erkekçe bir bakışla açılmıştı ki şimdi bile onu titretecek güçteydi. Onun kendisine bir daha öyle bakmasını istiyordu ama bu yem çuvallarını giymeye devam ettiği sürece bunu yapması mümkün değildi!

Birdenbire tüm kıyafetlerinden memnuniyetsizlik duymaya başladı. Elbiseleri istisnasız sağlam ve mütevazıydı ama aynı zamanda çok sıkıcı ve boldu. İnce yapısı narin pamuklular ve açık, neşeli renklerle, hatta kalçalarını saran kot pantolonlarla daha iyi sergilenebilirdi. Dönüp aynada poposuna baktı; ince ve kıvrımlıydı. Bundan utanması için hiçbir neden göremiyordu. Çok güzel bir poposu vardı. altları gitti.

Kendi kendine mırıldanarak, fermuarını çekip "iyi" elbisesini giydi ve çantasını aldı. Ruth yeni bir şey teklif etmeyecekti. ama kesinlikle birkaç kot pantolon ve küçük şımarık üstlerin yanı sıra, her şeyden önce ona gerçekten uyan bazı düzgün etekler ve bluzlar satın alabilirdi.

Ve hayatında bir daha asla "mantıklı" bir ayakkabı görmek istemedi.

Gri bulutlar vaatlerini yerine getirdiler ve o kasabaya doğru yol alırken yağmur yağmaya başladı. Toprağı ıslatmak yerine akıp giden bir sağanaktan ziyade, çiftçilerin ve çiftlik sahiplerinin sevdiği türden düzenli bir yağmurdu. Ardith Teyze, çiftlikten dışarı adımını atmazdı. ama Mary bunu görmezden geldi. Önce Ruth'ta sadece kadın giysileri satan tek mağazaya uğradı, ancak giysiler Paris'teki bir defileden çıkmış gibi değildi. Altı beden üç çift kot pantolon, iki hafif pamuklu kazak ve kendisini bir öncü gibi hissettiren mavi bir chambray gömlek aldı. Yakut kırmızısı bir kazakla eşleştirilmiş şık bir kot etek onu o kadar gururlandırdı ki, tıpkı bir kadın gibi zevkle topuklarının üzerinde döndü.

çocuk. Ayrıca, rengine rağmen kendisine çok yakışan kahverengi bir etek seçti ve pembe bir bluzla kombini. Son tercihi ise soluk lavanta rengi pamuklu bir etek ve onunla uyumlu, narin dantel yakalı bir üst oldu. Hâlâ meydan okuma ve sevinç içindeyken bir çift şık beyaz sandalet ve bir çift eşofman altı seçti. Tezgâhtar bunları sayıp toplam tutarı söylediğinde Mary gözünü bile kırpmadı. Bu çok uzun zamandır beklenen bir şeydi.

İşi de bitmemişti. Paketlerini arabaya kilitledi ve yağmur altında herkesin bot aldığı Hearst'ün mağazasına koştu. Mary zamanının çoğunu Wolf'un dağında geçirmeyi planladığından, bir çift ihtiyacı olacağını düşündü.

Bay Hearst ona neredeyse kaba davranacaktı, ama o gözlerini dikip baktı ve kısa bir süre için öğretmeninin parmağını ona doğru sallamayı düşündü. Bu fikri bir kenara bıraktı çünkü parmak çok sık kullanıldığında gücünü kaybediyordu ve gelecekte bir gün ona gerçekten ihtiyacı olabilirdi. Bu yüzden onu görmezden geldi ve sonunda ayağında rahat hissettiği bir çift bulana kadar botları denedi.

Eve gidip kot pantolonunu ve chambray gömleğini giymek için sabırsızlanıyordu; hatta evin içinde botlarını giyip alışmaya bile çalışabilirdi, diye düşündü. Woodrow onu tanımayacaktı. Wolf'un yüzündeki o bakışı düşündü.
ve titremeye başladı.

Arabası caddenin yukarısında, bir blok ötede park halindeydi ve şu anda o kadar şiddetli yağmur yağıyordu ki, giyim mağazasından Hearst'e arabayla gitmediği için kendi kendine iğrenç bir ses çıkardı. Ruth'da kaldırım yoktu ve kaldırımda şimdiden büyük su birikintileri oluşmuştu. Mantıklı ayakkabılarını giymişti; bırakalım da hak etsinler!

Başını eğerek ve yağmurun bir kısmını savuşturmak için botlarının bulunduğu kutuyu yukarı kaldırarak, çatının korunaklı çıkıntısından fırladı ve bir su birikintisine bastığında hemen ayak bileklerine kadar ıslandı. Eskiden berber dükkânı olan ama şimdi boş duran bir sonraki bina ile bakkal arasında uzanan küçük sokağı geçtiğinde hâlâ kendi kendine söyleniyordu.

Hiçbir şey duymadı ya da bir hareket telaşı görmedi; hiçbir uyarısı yoktu. Yağmurdan ıslanmış büyük bir el ağzını kapattı ve bir kol vücudunun ön tarafına dolandı, saldırgan onu ara sokaktan aşağı, caddeden uzağa doğru çekmeye başlarken kollarını etkili bir şekilde aşağıda tuttu. Mary içgüdüsel olarak mücadele etti, adamın avuçlarının arkasından boğuk sesler çıkarırken kıpırdandı ve tekmeledi. Adamın eli Mary'nin yüzünde o kadar sıkıydı ki, parmakları acı içinde Mary'nin yanağına batıyordu.

Sokaktaki uzun ve ıslak otlar bacaklarını, şiddetli yağmur da gözlerini yakıyordu. Dehşete kapılarak daha sert tekmeledi. Böyle bir şey olamazdı! Onu güpegündüz alıp götüremezdi! Ama yapabiliirdi; bunu Cathy Teele'e yapmıştı.

Bir kolunu kurtardı ve geriye uzanarak adamın yüzüne doğru pençeledi. Çaresiz parmakları sadece ıslak, yünlü bir bez buldu. Adam küfretti, sesi kısık ve hırıltılıydı ve yumruğuyla başının yan tarafına vurdu.

Başı acıyla sarsılırken duyuları bulanıklaştı ve çırpınışları amaçsızlaştı. Sokağın sonuna ulaştıklarında ve adam onu terk edilmiş binanın arkasına sürüklediğinde hayal meyal farkındaydı.

Onu çakılların ve çamurun içinde yüzüstü düşmeye zorlarken kulağına hızlı ve sert nefesler geliyordu. Kolunu tekrar kurtarmayı başardı ve düşüşünü engellemek için elini uzattı; çakıllar avucunu sıyırdı ama bunu neredeyse hiç hissetmedi. Adamın eli hâlâ ağzının üzerindeydi ve onu boğuyordu; yüzünü ıslak toprağa gömdü ve sırtındaki ağırlığıyla onu aşağıda tuttu.

Diğer eliyle eteğini tutup yukarı çekti. Çılgınca elini pençeledi, çığlık atabilmek için çekip kurtarmaya çalıştı ve adam ona tekrar vurdu. Kadın dehşete düşmüştü ve pençelemeye devam etti. Küfrederek bacaklarını ayırmaya zorladı ve kendini ona doğru itti. Pantolonunun ve iç çamaşırının içinden onu ittiğini hissedebiliyordu ve öğürmeye başladı. Tanrım, hayır!

Giysilerinin yırtıldığını duydu ve tiksintisi ona güç verdi. Adamın elini vahşice ısırdı ve tırnakları etine batarak gözlerine uzandı.

Kulaklarında bir uğultu vardı ama bir çığlık duydu. Üstündeki adam kaskatı kesildi, sonra elini başının yanına koydu ve ayağa sıçrarken kendini dengelemek için kullandı. Yağmur ve çamur yüzünden görüşü bulanıklaşmıştı.

Adam gitmeden önce sadece mavi bir kol ve soluk, çilli bir el gördü. Yukarıdan ve arkasından büyük bir gümbürtü geldi ve belli belirsiz, şimdi de yıldırım çarpıp çarpmayacağını merak etti. Hayır, şimşek gök gürültüsünden önce gelmişti.

Koşan ayak sesleri yeri dövüyor, yanından geçip gidiyordu. Mary hareketsiz yatıyordu, vücudu gevşek ve gözleri kapalıydı.

Alçak sesle küfredildiğini duydu ve ayak sesleri geri döndü. "Mary," dedi emredici bir ses. "İyi misin?"

Gözlerini açmayı başardı ve Clay Armstrong'a baktı. Adam sıırılsıklamdı, mavi gözleri öfkeliydi ama onu sırt üstü çevirip kollarına alırken elleri nazikti.

"İyi misin?" Kelimeler şimdi daha keskindi.

Yağmur yüzünü yakıyordu. "Evet," diye başardı ve başını onun omzuna yasladı.

"Onu yakalayacağım," diye söz verdi Clay. "Sana yemin ederim, o piçi yakalayacağım."

Kasabada doktor yoktu ama Bessie Pylant kayıtlı bir hemşireydi ve Clay Mary'yi Bessie'nin evine taşıdı. Bessie yanında çalıştığı özel doktoru aradı ve bir sonraki kasabadan gelmesini sağladı. Bu arada Mary'nin sıyrıklarını dikkatle temizledi, morlukların üzerine buz koydu ve sıcak, çok tatlı çayı Mary'nin üzerine dökmeye başladı. Clay ortadan kaybolmuştu.

Bessie'nin evi birdenbire kadınlarla doldu; Sharon Wycliffe geldi ve Mary çalışmak istemezse Dottie'yle birlikte Pazartesi günü işleri halledebilecekleri konusunda Mary'ye güvence verdi; Francie Beecham kendi öğretmenlik günlerinden hikâyeler anlattı, amacı belliydi ve diğer kadınlar da ondan tüyolar aldılar. Mary sessizce oturuyor, Bessie'nin üzerine sardığı battaniyeye o kadar sıkı sarılıyordu ki parmak eklemleri bembeyaz olmuştu. Kadınların kendisini yönlendirmeye çalıştığını biliyordu ve onlara minnettardı; katı bir kontrole dikkatini

sıradan sohbetlerine devam ettiler. Cicely Karr bile birkaç saat önce yaşadıkları tartışmaya rağmen gelip Mary'nin elini okşadı.

Sonra doktor geldi ve doktor onu muayene ederken Bessie Mary'yi yalnız kalması için bir yatak odasına götürdü. Mary doktorun sorularına sakın bir sesle cevap verdi, ancak doktor başının yan tarafında adamın yumruğuyla vurduğu ağrıyan yeri yokladığında irkildi. Gözbebeğini kontrol etti ve kan basıncını ölçtü ve hafif bir yatıştırıcı verdi.

"İyileşeceksin," dedi sonunda, dizini okşayarak. "Beyin sarsıntısı yok, bu yüzden baş ağrın yakında geçecek. İyi bir gece uykusu sana reçete edebileceğim her şeyden daha çok iyi gelecektir."

Mary kibarca, "Buraya kadar geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi.

İçinde çaresizlik büyüyordu. Herkes harikaydı ama içinde ince bir telin gittikçe daha sıkı sarıldığını hissediyordu. Kendini kirli ve açıkta hissediyordu. Mahremiyete ve bir duşa ihtiyacı vardı ve her şeyden çok Wolf'a ihtiyacı vardı.

Yatak odasından çıktı ve Clay'in dönmüş olduğunu gördü. Clay hemen yanına geldi ve onun elini tuttu. "Nasıl hissediyorsun?"

"Ben iyiyim." Bunu bir kez daha söylemek zorunda kalırsa çılgılık atacağını düşündü.

"Eğer bunu şimdi yapabileceğinizi düşünüyorsanız, sizden bir açıklama bekliyorum."

"Evet, tamam." Sakinleştirici etkisini göstermeye başlamıştı; ilaç duygularını uyuştururken yayılan uzaklık hissini hissedebiliyordu. Clay'in kendisini bir sandalyeye götürmesine izin verdi ve battaniyeyi bir kez daha sıkıca üzerine çekti. Üşüdüğünü hissediyordu.

"Korkmana gerek yok," diye yatıştırdı Clay. "O yakalandı. Şu anda gözaltında."

Bu onun ilgisini çekti ve gözlerini ona dikti. "Aldı mı? Kim olduğunu biliyor musun?"

"Onu gördüm." Clay'in sesindeki demir geri gelmişti.

"Ama kar maskesi takıyordu." Bunu hatırladı, parmaklarının altında yünlü kumaşı hissettiğini hatırladı.

"Evet, ama saçları arkadaki maskenin altından dışarı sarkıyordu."

Mary ona baktı, içindeki uyuşukluk bir tür dehşete dönüştü. Saçları maskenin altından sarkacak kadar uzun muydu? Eminim Clay böyle düşünmemiştir - kesinlikle düşünmemiştir! Kendini hasta hissetti. "Kurt mu?" diye fısıldadı.

"Merak etmeyin. Gözaltında olduğunu söylemiştim."

Yumruklarını o kadar sıktı ki tırnakları avuçlarına hilal şeklinde battı. "O zaman bırak gitsin."

Clay önce afallamış, sonra da kızmış görünüyordu. "Bırakın onu! Lanet olsun Mary, sana saldırdığını aklın almıyor mu?"

Yavaşça başını salladı, yüzü bembeyazdı. "Hayır, yapmadı."

"Onu gördüm," dedi Clay, her kelimeyi aralıklı söyleyerek. "Uzun boyluydu ve uzun siyah saçları vardı. Kahretsin, başka kim olabilirdi ki?"

"Bilmiyorum ama Wolf değildi."

Kadınlar sessizdi, tartışmayı dinlerken donmuş gibi oturuyorlardı. Cicely Karr konuştu. "Seni uyarmaya çalıştık, Mary."

"O zaman beni yanlış adam hakkında uyardın!" Gözleri yanan Mary odanın içinde etrafına bakındı, sonra bakışlarını tekrar Clay'e çevirdi. "Ellerini gördüm! Beyaz bir adamdı, bir Anglo. Çilli elleri vardı. O Wolf değildi. Mackenzie!"

Clay'in kaşları çatıldı. "Bundan emin misin?" "Kesinlikle. Gözlerimin

önünde elini yere koydu." Kadın uzandı ve kolunu yakaladı. "Wolf'u hapisten çıkar, hemen şimdi. Hemen şimdi, duydun mu beni! Ve üzerinde bir çürük olmasa iyi olur!"

Clay kalkıp telefona gitti ve Mary bir kez daha odadaki kadınlara baktı. Hepsi solgun ve endişeliydi. Mary bunun nedenini tahmin edebiliyordu. Wolf'tan şüphelendikleri sürece korkuları ve öfkeleri için güvenli bir hedefleri vardı. Şimdi kendilerine, kendilerinden biri olan birine bakmak zorundaydılar. Bölgedeki pek çok erkeğin elleri çilliydi ama Wolf'unki öyle değildi. Elleri zayıf ve esmerdi, güneşten bronzlaşmış, nasır tutmuştu. Yıllarca ağır işlerde çalışmış ve ata binmişti. Onları çıplak teninde hissetmişti.

Wolf'un ona saldırmak için hiçbir nedeni olmadığını, çünkü istediği zaman ona sahip olabileceğini haykırmak istedi ama yapmadı. Uyuşukluk geri dönüyordu.

Sadece Wolf'u beklemek istiyordu, tabii gelirse.

Bir saat sonra Bessie'nin evine sanki evin sahibiymiş gibi kapıyı çalmadan girdi. Geniş omuzları neredeyse kırıştan kırışe uzanarak kapıda belirlediğinde duyulabilir bir soluk yükseldi. Odadaki diğer insanlara bakmadı bile. Gözleri battaniyesine sarınmış, yüzü renksiz Mary'deydi.

Kadının yanına geçip yere çömeldiğinde botları yerde çınlıyordu. Siyah gözleri onu tepeden tırnağa taradı; sonra çenesine dokundu, başını ışığa doğru çevirdi, böylece yanağındaki sıyrığı ve Sert parmakların yumuşak etini ısırıldığı yerlerde çürükler vardı. Ellerini kaldırdı ve çiğ avuç içlerini inceledi. Çenesi granit gibiydi.

Mary ağlamak istedi ama bunun yerine titrek bir gülümsemeyi başardı. "Saçlarını kestirmişsin," dedi usulca ve parmaklarını onun düzgün biçimli kafasında mükemmel bir şekilde duran kalın, ipeksi saç tellerinde gezdirmemek için birbirine bağladı.

"Bu sabah ilk iş," diye mırıldandı. "Sen iyi misin?" "Evet. O-

o başaramadı... bilirsin işte."

"Biliyorum." Ayağa kalktı. "Daha sonra döneceğim. Onu yakalayacağım. Sana söz veriyorum, onu yakalayacağım."

Clay sert bir sesle, "Bu kanunun konusu," dedi.

Wolfs'un gözleri soğuk, siyah bir ateş gibiydi. "Kanun pek de iyi bir iş yapmıyor." Başka bir şey söylemeden çıkıp gitti ve Mary yeniden üşüdüğünü hissetti. Adam oradayken, uyuşmuş bedeninde hayat kıpırdanmaya başlamıştı ama şimdi o da gitmişti. Adam geri geleceğini söylemişti ama Mary eve gitmesi gerektiğini düşündü. Herkes çok nazikti, çok nazık; çılgılık atacakmış gibi hissediyordu. Daha fazla dayanamadı.

Yedinci Bölüm

Wolf'un değişen görüntüsü karşısında afallamış olsa da Clay'in onu takip etmesi sadece bir anını aldı. Şüphelendiği gibi, Wolf kamyonetini Mary'nin saldırıya uğradığı sokakta durdurmuştu. Clay arabayı park edip ara sokağa girdiğinde Wolf tek dizinin üzerine çökmüş, çamurlu zemini inceliyordu. Clay yaklaştığında başını kaldırıp bakmadı bile. Bunun yerine her otu ve çakıl parçasını, her sürtünme izini, her girintiyi dikkatle incelemeye devam etti.

Clay, "Saçını ne zaman kestirdin?" diye sordu.

"Bu sabah. Harpston'daki berber dükkanında."

"Neden?"

"Çünkü Mary istedi," dedi Wolf ve dikkatini tekrar yere verdi.

Yavaşça ara sokaktan aşağıya ve binaların arkasına doğru ilerledi, Mary'nin saldırganının onu yere ittiği noktada durdu. Sonra saldırganın izlediği yolu aynen takip ederek ilerledi ve bir sonraki sokakta tatmin olmuş bir homurtu çıkararak bulanık bir ayak izinin yanına diz çöktü.

Clay'in kendisi de toprağın üzerindeydi, başka pek çok insan da. Wolf'a da aynı şeyi söyledi. "Bu iz herhangi birine ait olabilir."

"Hayır. Yumuşak tabanlı bir ayakkabıdan kaynaklanıyor, bottan değil." İzi bir süre daha inceledikten sonra, "Yürürken hafifçe parmak ucuna basıyor. Tahminimce Yaklaşık yetmiş beş, belki seksen kilo. Çok iyi durumda değil. Buraya kadar geldiğinde zaten yorgundu."

Clay kendini huzursuz hissetti. Bazı insanlar bu iz sürme yeteneğini Wolf'un Kızılderili mirasının bir parçası olarak görüp geçebilirdi ama yanılırlardı. Vahşi doğada bir adamın ayak izlerini, sanki ayaklarının dibinde ıslak boya varmış gibi kolayca takip edebilen mükemmel yaban hayatı iz sürücüleri vardı.

Ama Wolf'un fark ettiği ayrıntılar ancak başka adamları avlamak için eğitilmiş biri tarafından fark edilebilirdi. Wolf'un anlattıklarından da şüpheden duymuyordu çünkü çok olmasa da bu şekilde iz sürebilen başka adamlar da görmüştü.

"Vietnam'daydın." Bunu zaten biliyordu ama birden çok daha önemli göründü.

Wolf hâlâ ayak izini inceliyordu. "Evet. Sen?"

"Yirmi birinci piyade. Hangi birlikteydin?"

Wolf başını kaldırdı ve dudaklarına çok hafif, şeytani bir gülümseme değdi. "Ben bir LRRP'ydim."

Clay'in tedirginliği ürpertiye dönüştü. LRRP'ler, "lurp" diye telaffuz edilirdi, uzun menzilli keşif devriyesindeki adamlardı. Normal askerlerin aksine LRRP'ler ormanlarda ve dağlık bölgelerde haftalar geçiriyor, topraktan geçiniyor, avlanıyor ve avlanıyorlardı. Sadece zekâları ve savaşma ya da gölgeler arasında kaybolma becerileriyle hayatta kalıyorlardı, durum hangisini gerektiriyorsa. Clay onları çalıllıklardan gelirken görmüştü, zayıf ve pis, aslında oldukları vahşi hayvanlar gibi kokuyorlardı, gözlerinde ölüm vardı ve sinirleri o kadar çiğ, o kadar ihtiyatlıydı ki, onlara beklenmedik bir anda dokunmak ya da arkalarından yürümek tehlikeliydi. Bazen sinirleri yatışana kadar başka bir insanın dokunuşuna dayanamazlardı. Akıllı bir adam, tarladan yeni gelmiş bir LRRP'nin etrafında hafifçe yürüdü.

Wolf'un gözlerinde şimdi soğuk ve ölümcül bir ifade vardı; öylesine büyük bir öfke ki, Clay bunu anlasa da gücünü ancak tahmin edebilirdi. Wolf tekrar gülümsedi ve hayal edilebilecek en sakin tonda, neredeyse nazik bir sesle, "Bir hata yaptı," dedi.

"O da neydi?"

"Kadınıma zarar verdi."

"Onu avlamak sana düşmez. Bu kanunla ilgili bir mesele."

Wolf, "O zaman kanunlar peşimi bırakmasa iyi olur," dedi ve uzaklaştı.

Clay onun ardından bakakaldı, Mary'nin kendi kadını olduğunu iddia eden bu açık sözlere şaşırمامıştı bile. Sırtı yeniden ürperdi ve titredi. Ruth kasabası bu adamı yargılayarak bir hata yapmıştı ama tecavüzcü daha da büyük bir hata yapmıştı ve bu hata ölümcül olabilirdi.

Mary eve gitme niyetini açıkladığında tüm itirazları ve ricaları metanetle görmezden geldi. İyi niyetliydi ve endişelerini takdir ediyordu ama bir dakika daha kalamazdı. Fiziksel olarak zarar görmemişti ve doktor baş ağrısının önümüzdeki birkaç saat içinde geçeceğini söylemişti. Sadece eve gitmesi gerekiyordu.

Bu yüzden sisli yağmurda arabayı tek başına sürdü, hareketleri otomatikti. Daha sonra bu yolculuğun hiçbir anını hatırlayamadı. Kendini gıcırdayan eski eve bıraktığında farkında olduğu tek şey yoğun bir rahatlama hissiydi ve bu onu o kadar korkutmuştu ki bu hissi bir kenara itti. Kendini rahat bırakmayı göze alamazdı, şimdi değil. Belki daha sonra. Şu anda kendini çok sıkı bir şekilde bir arada tutmak zorundaydı.

Woodrow birkaç kez ayak bileklerine dolandı ve ağlamaklı bir şekilde miyavladı. Mary onu beslemek için kendini kımıldattı, gerçi Woodrow zaten bir yağ topu kadar şişmandı ama bu kısa çabadan sonra kendini bitkin buldu. Masaya oturdu ve ellerini kucağında birleştirerek kendini hareketsiz tuttu.

Wolf onu yarım saat sonra, gri gün ışığı solmaya başladığında böyle buldu. "Neden beni beklemedin?" diye sordu kapı aralığından, sesi alçak, yumuşak bir hırıltıydı.

"Eve dönmem gerekiyordu," diye

açıkladı Mary. "Seni de getirirdim."

"Biliyorum."

Masada onun yanına oturdu ve soğuk, sıkıca kenetlenmiş ellerini avuçlarının içine aldı. Kadın ona sabit bir şekilde baktı ve adamın kalbi göğsünde bir yumruk gibi sıkıştı.

Onun gözlerindeki o bakışı hiç görmemek için her şeyini verebilirdi.

"Torpidoların canı cehenneme" ruhuyla her zaman çok yılmazdı. Hafif ve narin yapılıydı ama kendi gözünde yenilmezdi. Yenilgi fikri ona yabancı olduğu için, hayatı kendine göre düzenleyerek pervasızca ilerlemiş ve esnafın onun sallanan parmağı karşısında titremesini doğal karşılamıştı. Bu Bu tavır bazen onu sinirlendirmiş, ama daha çok da büyülemişti. Kedicik kendini kaplan sanıyordu ve kaplan gibi davrandığı için diğer insanlar ona yol veriyordu.

Artık yılmaz değildi. Gözlerinde korkunç bir kırılmanlık vardı ve çaresiz kaldığı anları asla unutmayacağını biliyordu. O pislik onu incitmiş, aşağılamış, kelimenin tam anlamıyla yerin dibine sokmuştu.

Uzun bir sessizlikten sonra "Beni gerçekten dehşete düşüren neydi biliyor musun?" diye sordu. "Ne?"

"İlk seferin seninle olmasını istediğimi ve onun da-" Sözlerini bitiremeden aniden durdu.

"Ama yapmadı."

"Hayır. Eteğimi yukarı çekti ve beni itti ve Clay - sanırım Clay bağırdığında kıyafetlerimi yırtıyordu. Bir el ateş etmiş olabilir. Bir kükreme sesi duyduğumu hatırlıyorum ama gök gürültüsü olduğunu sanmıştım."

Kızın düz ve monoton sesi onu rahatsız etti ve hâlâ şokta olduğunu fark etti. "Bir daha sana yaklaşmasına izin vermeyeceğim. Sana söz veriyorum."

Başını salladı, sonra gözlerini kapattı.

"Duş alacaksın," dedi Wolf, onu ayağa kaldırarak. "Uzun, ılık bir duş ve sen duş alırken ben de sana yiyecek bir şeyler hazırlayacağım. Ne istersin?"

Bir şeyler düşünmeye çalıştı ama yemek düşüncesi bile iğrençti. "Sadece çay."

Onunla birlikte üst kata çıktı; kadın sabitti ama bu sabitlik kırılğan görünüyordu, sanki kendini zar zor kontrol altında tutuyordu. Ağlamasını ya da bağırmasını diledi, onu saran gerginliği kıracak herhangi bir şey.

"Sadece geceliğimi alacağım. Geceliğimi almamın sakıncası yok, değil mi?" Endişeli görünüyordu, sanki çok zahmetli olmaktan korkuyormuş gibiydi.

"Hayır." Uzanıp ona dokunmaya, kolunu beline dolamaya başladı ama temas etmeden önce elini bıraktı. Kimsenin ona dokunmasını istemeyebilirdi. Onun ve başka herhangi bir erkeğin dokunuşunu artık iğrenç bulabileceğini fark ettiğinde içinde hastalıklı bir his büyüdü.

Mary geceliğini aldı ve Wolf suyu ayarlarken eski moda banyoda uysalca durdu. "Ben aşağıda olacağım," dedi Wolf doğrulurken ve geri adım atarken. "Kapıyı açık bırak."

"Neden?" Gözleri büyük ve ciddiye.

"Bayılırsan ya da bana ihtiyacın olursa diye."

"Bayılmayacağım."

Biraz gülümsedi. Hayır, Bayan Mary Elizabeth Potter bayılmayacaktı; bu kadar zayıf olmasına izin vermeyecekti. Belki de onu bu kadar dik tutan gerginlik değildi; omurgasındaki demir olabilirdi.

Onu pek bir şey yemeye ikna edemeyeceğini biliyordu ama yine de bir kutu çorba ısıttı. Zamanlaması mükemmeldi; Meryem mutfığa girdiğinde çorba yeni kaynamış ve çay demini almıştı.

Bornoz giymeyi düşünmemişti; üzerinde sadece gecelik vardı, düz beyaz pamuklu bir kuşgözü giysi. Wolf terlemeye başladığını hissetti, çünkü

Gecelik ne kadar ağırbaşlı olsa da, kumaşın arasından göğüs uçlarının karanlığını görebiliyordu. Kız itaatkâr bir çocuk gibi masaya otururken sessizce küfretti; şimdi şehvetin sırası değildi. Ama kendine bunu söylemek onu durdurmadı; her koşulda onu istiyordu.

Çorbayı itiraz etmeden mekanik bir şekilde yedi ve çayı içti, sonra da yaptığı için teşekkür etti. Wolf masayı topladı ve birkaç bulaşığı yıkadı; döndüğünde Mary hâlâ masada oturuyordu, ellerini kavuşturmuş, gözleri hiçbir şeye bakmıyordu. Kısa bir süre dondu kaldı ve bir küfür mırıldandı. Buna bir dakika daha dayanamazdı. Hızla onu sandalyeden kaldırdı ve sandalyeye oturttu, sonra da kucağına oturttu.

Bir an için adamın kollarında kaskatı kesildi; sonra göğsüne yaslanıp gevşerken dudaklarının arasından bir iç çekiş süzüldü. "Çok korkmuştum," diye fısıldadı.

"Biliyorum, tatlım."

"Nereden biliyorsun? Sen bir erkeksin." Sesi belli belirsiz hiddetliydi.

"Evet ama ben hapisteydim, hatırladın mı?" Kızın neden bahsettiğini anlayıp anlamayacağını merak etti ve düşünürken kaşlarının çatıldığını gördü.

Sonra "Oh" dedi. Şiddetle kaşlarını çatmaya başladı. "Eğer biri sana zarar verirse-" diye başladı.

"Durun! Hayır, saldırıya uğramadım. Dövüşte iyiyim ve bunu herkes biliyor." Kendisine nasıl bir ün kazandırdığını ona anlatmadı. "Ama diğer mahkumların başına geldi ve benim de başıma gelebileceğini biliyordum, bu yüzden

her zaman tetikteydi." Sadece hafif uykularda uyurdu, bilenmiş bir kaşıktan yapılmış bir bıçak her zaman elindeydi; hücresinde çeşitli silahlar saklanmıştı, bunların çoğunu gardiyanlar görmüş ve ne olduklarını fark etmemişlerdi. Bazılarını görmek için başka bir LRRP gerekirdi. Yaptığı şeyler ve taşıdığı silahlar. Evet, tetikteydi.

"Sevindim," dedi, sonra aniden başını onun boğazına dayadı ve ağlamaya başladı. Wolf onu sıkıca tuttu, parmakları saçlarının arasından geçerek kafatasına bastırdı ve onu kendine bağladı. Yumuşak, ince vücudu titriyordu

hıçkırıklarla kollarını onun boynuna doladı. Başka bir şey söylemedi, adam da söylemedi, ama kelimelere ihtiyaçları yoktu.

Sonunda burnunu çekene ve şaşkınlıkla "Burnumu silmem lazım" diyene kadar onu kucakladı.

Peçeteliğe ulaşmak için uzandı ve içinden bir peçete alıp ellerinin arasına aldı. Mary çok hanımefendi bir tavırla burnunu sildi, sonra kıpırdamadan oturdu ve olanlarla başa çıkmanın en iyi yolunu derinlerinde aradı. Çok daha kötü olabileceğini biliyordu ama yeterince kötü olmuştu. Aklına tek bir düşünce geldi: Bu gece yalnız kalmak istemiyordu. Hiç yalnız kalmamıştı.

Etrafında yaygara koparan kadınlara tahammül edemiyordu ama Wolf onunla kalırsa iyi olacaktı.

Ona baktı. "Bu gece benimle kalır mısın?"

İri vücudundaki her kas gerilmişti ama onu inkâr etmesine imkân yoktu. "Yapacağımı biliyorsun. Yatakta uyuyacağım-"

"Hayır. Yani bu gece benimle uyuyabilirsen ve yalnız kalmamam için bana sarılırsan, sadece bu gece için, sanırım yarın iyi olacağım."

Onun için bu kadar kolay olmasını umuyordu ama bundan şüpheliydi. Anılar peşini bırakmayacak, hiç beklemediği bir anda karanlık köşelerden çıkıp onu yakalayacaktı. Öldüğü güne kadar asla tamamen unutamayacaktı ve bunun için saldırganı yakalayıp adamın boynunu kırmak istiyordu. Kelimenin tam anlamıyla.

"Joe'yu arayıp nerede olduğumu haber vereyim," dedi ve onu kucağından kaldırdı.

Saat henüz erkendi ama göz kapakları düşüyordu ve Joe'yu aradıktan sonra bunu ertelemenin bir anlamı olmadığına karar verdi. Yatağa girmesi gerekiyordu.

Işıkları söndürdü ve dar merdivenleri birlikte çıkarken kolunu ona doladı. Kadının teni ince kolunun altında sıcak ve esnekti. pamuk ve onu hissetmek kalbinin yavaş ve ağır bir şekilde atmasına neden oldu Çenesi

Kan vücudunda zonklayıp kasıklarında toplanırken sıkıştı. Berbat bir gece geçirecekti ve bunu biliyordu.

Yatak odası o kadar eski modaydı ki yüzyıldan kalma gibi görünüyordu ama başka bir şey de beklemiyordu. Mary ile özdeşleştirdiği o narin leylak kokusu burada daha güçlüydü. Belindeki ağrı daha da şiddetlendi.

"Umarım yatak senin için yeterince büyüktür," dedi çift kişilik yatağa bakarken endişeyle.

"İşe yarar." Yeterince büyük değildi ama iş görürdü. Geceyi onun etrafında kıvrılmış olarak geçirmek zorunda kalacaktı. Poposu ona yaslanacak ve adam sessizce çıldıracaktı. Birdenbire bunu yapıp yapamayacağını, bütün gece onunla yatıp onu almadan durup duramayacağını bilemedi. Aklı ne derse desin, vücudu tam olarak ne istediğini biliyordu; zaten o kadar sertleşmişti ki, inlememek için elinden gelen tek şey buydu.

"Hangi tarafı istiyorsun?"

Ne fark ederdi ki? İşkence işkencedir, hangi tarafta olursa olsun. "Sol."

Mary başını salladı ve yorganı geri çekti. Kadın yatağa tırmanırken Wolf gözlerini kaçırmak istedi ama gözleri buna izin vermedi. Kadının kıvrımlarını gördü.

Gecelik anlık olarak sıkıca çekilirken kalçalar. Kadının solgun, ince bacaklarını gördü ve hemen onları kendi beline dolanmış olarak hayal etti. Pembe meme uçlarıyla güzel göğüslerinin dış hatlarını gördü ve göğüslerini ellerinde hissettiğini, meme uçlarını ağzında hissettiğini, kokusunu ve tadını hatırladı.

Aniden eğildi ve çarşafı onun üzerine çekti. "Duş almam gerekiyor."

Kadının gözlerinde yalnız kalmaktan duyduğu kısa süreli korkuyu gördü, ama sonra bunu yenerek, "Havlular banyo kapısının yanındaki dolapta," dedi.

Banyoda durup kıyafetlerini çıkarırken kendi kendine vahşice küfrediyordu. Soğuk bir duşun faydası olmazdı; son zamanlarda çok duş almıştı ve etkisi oldukça kısa sürüyordu. Mary'ye ihtiyacı vardı; çırlıçıplak, altında, şişmiş ve zonklayan etini okşayacaktı. O kadar sıkı olacaktı ki bir dakika bile dayanamayacaktı-

Lanet olsun. Onu bırakamazdı, bu gece olmazdı. Ona neye mal olursa olsun.

Ilık, çırpıntılı suyun altında dururken tüm vücudu ağrıyordu. Onunla bu şekilde yatağa giremezdi. İhtiyacı olan son şey
Şimdi de bütün gece onu dürtmesini istiyordu. Rahatlamaya ihtiyacı vardı, şehvete değil. Sadece bu da değil, kendi kontrolünden de tam olarak emin değildi. Çok uzun zamandır kadınsızdı, onu çok uzun zamandır istiyordu.

Onu terk edemezdi ama ona bu şekilde de gidemezdi. Ne yapması gerektiğini biliyordu ve sabunlu eli vücudundan aşağı kaydı. En azından bu ona bir nebze kontrol sağlayacaktı, çünkü Mary'nin gözlerindeki o korku ve kırılganlığı tekrar görmektense kendi boğazını kesmeyi tercih ederdi.

Adam tekrar yanına geldiğinde kadın kıpırdamadan yatıyordu ve adam ışığı söndürdüğünde de kıpırdamadı. Adamın ağırlığı şilteyi bastırana kadar yan yatmak için yer değiştirmede. Adam da kendi tarafına geçti ve bir kolunu kadının beline dolayarak onu vücudunun beşiğine sıkıca geri çekti. Kadın iç çekti ve adam, kadın ona karşı gevşerken vücudundaki gerginliğin yavaşça azaldığını hissetti.

"Bu çok güzel," diye fısıldadı.

"Korkmuyor musun?"

"Senden mi? Hayır. Senden asla." Sesi şefkat doluydu. Elini kaldırıp geriye uzandı ve çenesini avucunun içine aldı. "Sabah iyi olacağım, bekle ve gör. Şu anda bununla uğraşamayacak kadar yorgunum. Bütün gece bana sarılır mısın?"

"Eğer istersen."

"Lütfen."

Saçlarını bir tarafa doğru taradı ve ensesine bir öpücük kondurdu, bunu yaptığında vücudunda dalgalanan narin, küçük ürperti hoşuna gitti. "Benim için zevkti," dedi nazikçe. "İyi geceler, tatlım."

Onu uyandıran fırtınaydı. Henüz şafak sökmemişti, ılık hâlâ loştu ama kara bulutlar griliğe katkıda bulunuyordu. Fırtına şiddetliydi, ona Güney'deki şiddetli fırtınaları hatırlatıyordu. Şimşekler karanlık gökyüzünü parçalara ayırıyor ve gök gürültüsü havayı titretiyordu. Fırtınanın ne kadar uzakta olduğunu görmek için şimşek çakması ve gök gürültüsü arasındaki saniyeleri tembelce saydı: yedi mil. Ama yağmur yağıyordu, sesi eski teneke çatıdan duyuluyordu. Harikaydı.

Sanki bir şeyi bekliyormuş gibi hem keskin bir canlılık hem de derin bir sakinlik hissediyordu. Dün, tanımı gereği geçmişte kalmıştı. Artık ona zarar veremezdi. Bugün şimdiki zamandı ve şimdiki zaman da Kurt'tu.

O yatakta değildi ama gece boyunca orada olduğunu biliyordu. Uyurken bile onu hissetmiş, güçlü kollarının onu sardığını hissetmişti. Birlikte uyumak o kadar derin bir keyifti ki bunu ifade edemiyordu, sanki olması gerektiği gibi. Belki de öyleydi. Umut etmekten kendini alıkoyamıyordu.

Neredeydi? Kahve kokusu aldığını düşündü ve yataktan kalktı. Banyoya gitti, saçlarını ve dişlerini fırçaladı ve giyinmek için yatak odasına döndü. Garip bir şekilde, giydiği ve attığı sütyen tarafından aniden kısıtlandığını hissetti. Hafif bir titreşim hissi tüm vücudunu sarmış ve bekleme duygusu artmıştı. İç çamaşırı bile fazla gelmişti. Çıplak vücudunun üzerine bol pamuklu bir ev elbisesi geçirdi ve çıplak ayaklarıyla aşağıya indi.

Salonda ya da mutfakta değildi, ancak lavabodaki boş kahve fincanı ve fincan, kalan kokuyu açıklıyordu. Mutfak kapısı açıktı, Paravan kapı serin ve nemli havaya engel değildi ve taze yağmur kokusu kahvenin kokusuna karışıyordu. Kamyoneti hâlâ arka verandanın basamaklarına park edilmişti.

Suyu kaynatıp bir poşet çayı demlemesi sadece birkaç dakika sürdü ve çayı mutfak masasında oturup yağmur damlalarını seyrederken içti. pencere. Hava o kadar serindi ki, üzerinde sadece ince bir elbise varken üşümesi gerekirdi ama üşümedi, meme uçlarının nasıl gerildiğini hissedebilse de. Bir zamanlar bu onu utandırırđı. Şimdi sadece Kurt'u düşünüyordu.

Elinde boş bir fincanla masayla lavabo arasındaki yolu yarılamıştı ki, adam aniden orada, paravan kapının diğer tarafında durmuş, tel örgülerin arasından onu izliyordu. Giysileri tenine yapışmış, yüzünden yağmur suları damlıyordu. Mary donakaldı, başını çevirip ona baktı.

Vahşi ve ilkel görünüyordu, gözleri dar ve ışıltılıydı, ayaklarını iki yana açmıştı. Göğsünü kabartan her nefesi, boğazının dibinde zonklayan nabzı görebiliyordu. Çok hareketsiz olmasına rağmen, tüm vücudunun gerginlikle titreştiğini hissedebiliyordu. O anda adamın onu alacağını ve bu yüzden beklediğini biliyordu.

"Ben her zaman melez olacağım," dedi alçak ve sert bir sesle, davul gibi çalan yağmurdan zar zor duyuluyordu. "Bu yüzden beni küçümseyen insanlar her zaman olacak. Kadınım olmayı kabul etmeden önce uzun uzun düşün, çünkü geri dönüşü yok."

Yavaşça, açıkça, "Geri dönmek istemiyorum," dedi.

Paravan kapıyı açtı ve mutfığa girdi, hareketleri yavaş ve bilinçliydi. Mary fincanını dolabın üzerine koymak için uzandığında eli titredi; sonra yüzünü ona döndü.

Ellerini Mary'nin beline koydu ve onu nazikçe kendine doğru çekti; giysileri ıslaktı ve elbisesinin ön kısmı nemli kumaş vücuduna yapışana kadar nemi hemen emdi. Mary onu kaydırđı Ellerini omuzlarından kaldırıp ensesinde birleştirdi ve ağzını onunkine doğru kaldırdı. Öpücüğü yavaş ve derindi, içinden sıcak bir heyecan geçerken ayak parmaklarının kıvrılmasına neden oldu. Artık nasıl öpüşüleceğini biliyordu ve onun öpücüğünü memnuniyetle karşıladı. kendi diliyle onunla alay ederken. Adamın göğsü derin ve keskin bir nefesle kalktı ve kıza olan tutuşu sıkılaştı. Birdenbire öpücük

Artık yavaş değil, a ve aceleliydi ve ağzının baskısı neredeyse acı veriyordu.

Adamın eteğini kaldırmak için eline aldığını hissetti; sonra nasırlı avucu kalçasından yukarı kayıyordu. Kalasına ulaştı ve durakladı, elbisenin altında çıplak olduğunu fark edince şiddetli bir uyarılmayla titredi; sonra eli çıplak kalçalarına gitti ve onları okşadı. Bu şaşırtıcı derecede zevk vericiydi ve kadın poposunu adamın eline doğru hareket ettirdi. Adam onun için yepyeni bir dünyanın, tensel zevk dünyasının kapılarını açmıştı ve sınırlarını sürekli genişletiyordu.

Daha fazla bekleyemedi ve onu kollarının arasına aldı. Ona bakarken yüzü sert ve niyetliydi. "Ev alev almadıkça, bu sefer durmayacağım," dedi sessizce. "Telefon çalsa da, biri arabayla gelse de, hatta yatak odasının kapısı çalsa da umurumda değil. Bu sefer bitireceğiz."

Kız cevap vermedi ama adamın onu hemen orada almak için yanıp tutuşmasına neden olan yavaş, tatlı bir gülmsemi verdi. Onu dar, gıcırıtlı merdivenlerden yukarıya, dikkatlice yatağa yerleştirdiği yatak odasına taşırken kolları sıkılaştı.

Bir an durup ona baktı, sonra pencereye doğru yürüdü ve kaldırdı. "Fırtınanın içeri girmesine izin verelim," dedi ve sonra onlarla birlikte doldu yarı karanlık odayı ses ve titreşimle doldurdu. Yağmurun serinlettiği hava, ısınan teninde serin ve taze bir etki yarattı. İini çekti, küçük ses gök gürültüsü ve yağmurun gürültüsü tarafından bastırıldı.

Pencerenin yanında, loş gri ışığın güçlü kasların şişkinliğini ve düzlemini ortaya çıkardığı yerde, Wolf ıslak giysilerini çıkardı. Mary sessizce yatağa uzanmış, başını çevirerek onu izliyordu. nce tişörtünü çıkardı; sık, ağır omuzları ve kaslı karnı ortaya ıktı. Ona dokunduğunda inanılmaz derecede sert olduğunu, pürüzsüz teninin altında hiç esneklilik olmadığını biliyordu. Botlarını ve çoraplarını çıkarmak için eğildi, sonra doğruldu ve kemerini çözdü. Fırtınanın gürültüsü hareketlerini bir pandomim haline getirmişti ama kot pantolonunun düğmelerini açarken çıkan küçük patlamayı, ardından metal dişler birbirinden ayrılırken fermuarın çıkardığı tıslamayı hayal etti. Tereddüt etmeden pantolonunu aşağı itti. kot pantolonunu ve i çamaşırını çıkardı ve onlardan kurtuldu.

Adam çıplaktı. Ona bakarken kalbi göğsünde acıyla sarsıldı, ilk kez onun yanında kendini oldukça küçük ve çaresiz hissetti. Adam iriydi, güçlüydü ve inkar edilemez bir şekilde erkekti. Onun sert erkekliğinden gözlerini alamıyordu. Onu içine alacak, çiftleşme eylemine katıldıklarında onun ağırlığını kabul edecekti ve biraz korkuyordu.

Yanına uzandığında bunu onun gözlerinde gördü. "Korkma," diye fısıldadı, saçlarını yüzünden uzaklaştırarak. Elleri onun altına uzanıp elbisesinin fermuarını açarken nazikti.

"Ne olacağını biliyorum," diye mırıldandı, yüzünü onun omzuna dönerek. "En azından mekânini. Ama bunun nasıl bir şey olduğunu anlamıyorum. mümkün."

"Öyle. Yavaş ve sakın olacağım."

"Pekâlâ." Kabul ettiğini fısıldadı ve elbisesini omuzlarından çekip çıkarabilmesi için onu kaldırmasına izin verdi. Göğüsleri çıplaktı ve onların gerildiğini, şiştiğini, meme uçlarının büzüştüğünü hissedebiliyordu. Adam eğilip her iki meme ucunu da öptü, diliyle ıslattı ve kızın sırtına bir sıcaklık yayıldı. Elbiseyi hızla kalçalarından ve bacaklarından aşağı sıyırdı, onu ellerinin altında çıplak tutma ihtiyacı daha fazla görmezden gelemeyeceği kadar acildi.

Mary titredi, sonra hareketsiz yattı. Bebekliğinden beri ilk kez Kendisinden başka kimse onu tamamen çıplak görmemişti; yanakları kızardı ve utanç duygusuyla mücadele ederken gözlerini kapattı ve acı verici bir şekilde teşhir etti. Göğüslerine dokundu, nazikçe sıktı; sonra sert avuç içi, parmakları ipeksi bukleler üçgenine dokunana kadar yavaşça karnından aşağı indi. Küçük bir ses çıkardı ve gözlerini açtığında adamın kendisini öylesine şiddetli ve ateşli bir ifadeyle izlediğini gördü ki utancını unuttu. Birden adamın onu bu kadar yoğun bir şekilde istemesinden, vücudunun onu tahrik etmesinden gurur duydu. Bacakları gevşedi ve bir parmağı yumuşak kıvrımlarının arasına girerek bulduğu son derece hassas eti hafifçe okşadı. Mary'nin tüm vücudu yeniden gerildi ve inledi. Hiçbir şeyin böyle hissettirebileceğini bilmiyordu, ama daha fazlası olduğunu hissetti ve buna dayanıp dayanamayacağını bilmiyordu. Bu dayanılamayacak kadar yoğun bir zevkti.

"Hoşuna gitti mi?" Kurt mırıldandı.

Nefes nefese kaldı, ince bedeni çarşafların üzerinde çağlar kadar eski bir ritimle yavaşça kıvranmaya başladı. Eliyle Mary'nin bacaklarını daha da açtı, sonra şehvetli keşiflerine geri döndü ve aynı zamanda açlıkla Mary'nin ağzını kendi ağzıyla kapatmak için eğildi. Mary'nin başı döndü ve ona sarılırken tırnakları adamın omuzlarına battı. Adamın ona nasıl dokunduğuna, kendisini nasıl hissettirdiğine inanamıyordu ama bunun bitmesini de hiç istemiyordu. Adam onun içinde bir ateşe neden oluyordu; bu ateş, kendi bedeninden ve onunkinden başka hiçbir şeyin farkında olmayana kadar yayılıyor ve şiddetleniyordu. Okşayan parmakları onu hezeyana sürüklerken, ağzı çıkardığı küçük iniltileri boğuyordu.

Ağzını onunkinden ayırdı. "Kurt, lütfen," diye yalvardı, ihtiyaçtan çılgına dönmüştü.

"Sadece bir dakika daha, tatlım. Bana bak. Yüzünü görmeme izin ver "-ahh."

Kadın inledi. Adam ona daha da yakından dokunuyor, onu nemli ve şişmiş buluyordu. Parmağını yavaşça içine sokarken siyah bakışları onunkilere kilitlendi ve ikisi de sarsılarak titredi.

Wolf daha fazla bekleyemeyeceğini biliyordu. Tüm vücudu zonklamaya başlamıştı. Kız yumuşak, ıslak ve inanılmaz derecede sıkıydı ve kendinden geçmenin eşiğinde kıvranıyordu. Soluk, yarı saydam teni onu sarhoş ediyor, büyülüyordu; ona dokunmak bile onu çılgına çeviriyordu. Vücudunun dokuları onu daha önce bildiği her şeyden daha fazla heyecanlandırıyordu. Onunla ilgili her şey yumuşak ve ipeksi idi. Saçları bebek inceliğinde, teni narin ve saten gibiydi; bacaklarının arasındaki bukleler bile yay gibi değil, yumuşacıktı. Onu bir sonraki nefesinden daha çok istiyordu.

Bacaklarının arasına girdi ve kalçalarının ona yaslanması için yer açmak üzere bacaklarını araladı. Onu sert ve yakıcı bir şekilde hissettiğinde keskin bir nefes aldı. Adam vücutlarının arasına uzanıp kendini pozisyona getirirken gözleri tekrar buluştu ve sonra içine girmeye başladı.

Fırtına şimdi tam üzerlerindeydi. Şimşekler çakıyor, neredeyse aynı anda gök gürlüyor ve eski evi sarsıyordu. Aniden bastıran

Rüzgâr perdeleri odanın içine doğru savurdu, açık pencerenin önündeki zemine yağmur sıçrattı ve vücutlarının üzerine ince bir sis taşıdı. Mary, adamın yavaşça içine girmesini kabul ederken gözyaşları yüzündeki sise karışarak ağıladı.

Ön kollarının üzerinde ona yaslanmıştı, yüzü onunkinden sadece bir santim uzaktaydı. Gözyaşlarını yalayarak uzaklaştırdı, sonra ağzını öptü ve tuz tadı aldı. Vücudu onu kabul etmek için gerilirken yakıcı bir acı ve muazzam bir baskı hissediyordu. Gözlerinin kenarlarından daha fazla yaş sızdı. Kalçaları esneyip daha fazla baskı uygularken öpücüğü derinleştirdi ve aniden vücudunun bariyeri yol verdi. Adam kadının derinliklerine doğru itti ve derin, neredeyse işkenceye dönüşen bir zevk iniltisiyle kendini iliklerine kadar gömdü.

Acı vardı ama çok daha fazlası da vardı. Ona, bunu yapmanın Aşk sıcak ve terliydi ve muhtemelen bundan hoşlanmayacaktı ve hem haklı hem de haksızdı. Sıcak, terli, çiğ ve ilkeldi. O kadar güçlüydü ki onu ritmiyle birlikte sürüklüyordu. Acıya rağmen, onun sahiplenmesiyle yüceldiğini hissetti. Bacakları ve kollarıyla onu kucaklarken, yumuşak derinlikleri onunla dolarken, güçlü bedenindeki gerilimi ve vahşi heyecanı hissedebiliyordu. Onu seviyordu ve onun da ona ihtiyacı vardı. Daha önce hiç gerçekten yaşamamıştı, ta ki kendini sevdiği adama teslim ettiği o ana kadar.

Bunu saklayamazdı, fark etmezdi de. Zaten biliyor olmalıydı. Mary hiçbir zaman duygusal bir maske takmamıştı. Elleri adamın şık, ıslak omuzlarında ve gür saçlarında gezindi. "Seni seviyorum," dedi, yumuşak sesi bir başka gök gürültüsü patlamasından zar zor duyuluyordu.

Cevap verdiyse de kadın onu duymadı. Adam tekrar vücutlarının arasına uzandı ama bu sefer eli kızın üzerindeydi ve hareket etmeye başladı. Kadının içinde yeniden bir ısı pırıltısı belirdi ve rahatsızlığı azaldı; vücudu kavislendi, kalçaları onu daha da derine çekmek için kalktı ve ona bir kez daha onu sevdiğini söyledi. İtişlerini kontrol etmeye çalışırken gergin yüzünde ter damlaları oluşuyordu ama fırtına odada, vücutlarındaydı. Kadının kalçaları dalgalanıyor, yuvarlanıyor ve onu çılgına çeviriyordu.

Birlikte gerildiler, hareketleri

Gök gürültüsü, yatak başlığının duvara çarpması ve altlarındaki yatak yaylarının gıcırtısı. Düşük inilti ve yumuşak çığlıklar; ıslak et ve titreyen kaslar; çılgınca tutuşan eller; sert, hızlı

Nefes alıp vermeler ve aceleci itişler; bunların hepsini biliyor, hissediyor, duyuyor ve ateşin kendisini tükettiğini hissediyordu.

"Kurt mu?" Sorgulayıcı çığlığı ince ve çılgıncaydı. Tırnakları adamın sırtındaki esneyen kaslara batıyordu.

"Karşı koyma bebeğim. Bırak gitsin." İnliyordu, kendi tamamlanışının yaklaştığını hissediyordu ve artık kontrolü kalmamıştı. Elini aralarından çekti ve kalçalarını kavradı, kaldırdı, kendini ona daha sağlam bir şekilde oturttu ve beline doğru salladı.

Mary gerginliğin ve ateşin dayanılmaz seviyelere yükseldiğini hissetti ve sonra duyuları patladı. Haykırdı, tüm vücudu titredi ve sıkıştı. Bu hayal edilebilecek en tatlı çılgınlıktı, tarif edilemeyecek bir zevkti ve ölebileceğini düşünene kadar devam etti. Kadın sakinleşene kadar onu tuttu, sonra sert ve hızlı bir şekilde itmeye başladı. Gırtlaktan gelen çığlıkları gök gürültüsüyle karışarak onu yatağa yapıştırdı, güçlü bir şekilde boşalırken vücudu sarsılıyordu.

Sonrasında sessiz kaldılar, sanki kelimeler aralarına girecekmiş gibi. Çiftleşmeleri o kadar zorlayıcı ve acil olmuştu ki, başka hiçbir şey var olmamıştı. Fırtına bile, ne kadar şiddetli olursa olsun, sadece bir eşlikçi olmuştu. Mary yavaşça, isteksizce gerçekliğin geri döndüğünü hissetti ama onun altında yatmaktan ve saçlarını okşamaktan başka bir şey yapmamaktan memnundu.

Bedenlerini ayırıp kendi tarafına geçtiğinde nefes alış verişleri çoktan durulmuş ve fırtına uzaklaşmıştı. Bir süre onu kucakladı ama artık tenleri soğuduğu için sisle nemlenmiş yatak belirgin bir şekilde rahatsız ediciydi. Kadın titremeye başlayınca, adam yataktan kalktı ve pencereyi kapatmak için pencereye doğru ilerledi. Çıplak vücudunun her hareketinde kaslarının dönüşümlü olarak kasılmasını ve gevşemesini izledi. Sonra döndü ve kadın anında, çaresizce, büyüldü. Ellerini onun her yerinde, özellikle de belinde gezdirme cesaretini göstermeyi diledi. Onu incelemek istiyordu, tıpkı keşfedilmemiş bir bölgede keşif yapar gibi.

"Gördüklerini beğendin mi?" Sesi alçaktı ve eğlence doluydu.

Aralarındaki ilişki artık utanamayacağı kadar ileri gitmişti. Ona baktı ve gülümsedi. "Hem de çok. Seni bir keresinde peştamal içinde hayal etmişim ama bu çok daha iyi."

Uzandı ve onu bir tüymüş gibi kolayca yataktan kaldırdı. "Sen üşümeden ve ben iyi niyetimi unutmadan önce giyinsek iyi olur."

"Ne iyi niyeti?"

"Yürüyemeyecek kadar ağrın olana kadar seninle uğraşmak için değil."

Ona ciddiyetle baktı. "Bunu benim için harika yaptın. Teşekkür ederim."

"Benim için de oldukça harikaydı." Ağzının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı ve ellerini kızın gümüş kahverengi saçlarının arasına kaydırды. "Kötü değil anlar?"

Ne demek istediğini anladı ve başını onun göğsüne yasladı. "Hayır. Bu tamamen farklı bir şeydi."

Ama o da unutmamıştı ve bunu biliyordu. Hâlâ titriyordu ve Çenesini gururla dik tutmasına rağmen içi savunmasızdı. Onun yılmaz ruhuna verilen zararın bedelini birinin ödemesini istiyordu.

Yıllarını sınırlarda sessizce yaşayarak, Ruth vatandaşlarıyla arasında var olan bir tür silahlı ateşkesi sürdürerek geçirmişti, ama artık değil. Mary için, ona saldıran sürüngen bulacaktı ve eğer kasaba halkı bundan hoşlanmadıysa, bu çok kötüydü.

Sekizinci Bölüm

Wolf'un ıslak giysilerini kurutucuya attı, sonra da geç bir kahvaltı hazırladı. İki de fazla konuşmadı. Yaşadığı şoku atlatmaya kararlı olmasına rağmen, deli bir adamın ellerinde çaresiz kaldığı o korkunç anları bir türlü unutamiyordu, çünkü adam kesinlikle deliydi. Ne yaparsa yapsın ya da ne düşünürse düşünsün, bir şimşek çakıyordu.

Sadece bir dakikalığına, kontrolü tekrar ele geçirene ve onu tekrar kendisinden uzaklaştıran kadar onu saldırıya geri fırlattı.

Wolf onu izliyor, hafif bedeninin gerilmesinden ve sonra yavaşça gevşemesinden ne yaşadığını anlıyordu. Vietnam ve hapishane anılarını yaşamıştı ve bunların nasıl işlediğini ve ne kadar zarar verdiğini biliyordu. Onu tekrar yatağa götürmek, gölgeleri onun için uzak tutmak istiyordu, ama hareketlerinin ara sıra kıpırdanmasından, şu anda başka bir nöbetin tacizden başka bir şey olamayacağı için sevişmeye çok yeni olduğunu biliyordu. Ona alıştığında... Çok hafif bir gülümseme adamın yüzünü kavislendirdi. Saatlerce sürecek zevki ve onu alacağı tüm farklı yolları düşünürken dudakları titriyordu.

Ama önce ona saldıran adamı bulması gerekiyordu.

Giysileri kuruyunca giyindi ve Mary'yi de yanına alarak arka verandaya çıktı. Yağmur çiselemeye başlamıştı, bu yüzden fazla ıslanmayacaklarını düşündü. "Benimle ahıra gel," dedi Mary'nin elini tutarak.

"Neden?"

"Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Ahıra girdim. Orada ilginç bir şey yok." "Bugün var."

Hoşuna gidecek."

"Pekâlâ." Çiseleyen yağmurun altında aceleyle eski ahıra gittiler; karanlık ve küflüydü, kendi ahırının sıcaklığı ve zengin hayvan kokuları yoktu. Toz burnunu gıdıklıyordu. "Bir şey görmek için çok karanlık."

"Yeterince ışık var. Hadi gel." Hâlâ onun elini tutarak, duvardan birkaç tahtanın eksik olduğu ve kasvetli ışığın içeri girdiği bir ahıra götürdü. İç ahırın karanlığından sonra oldukça iyi görebiliyordu.

"Ne oldu?"

"Yemliğin altına bak."

Eğildi ve baktı. Tozlu saman ve eski bir havludan yapılmış bir yuvanın içinde kıvrılmış yatan Woodrow'du. Woodrow'un karnına doğru kıvrılmış dört küçük sıçan görünümlü şey vardı.

Aniden doğruldu. "Woodrow bir baba!" "Hayır.

Woodrow bir anne."

"Bir anne!" Gözlerini kediye dikti, kedi de ona esrarengiz bir şekilde baktı yavru kedileri yalamaya başlamadan önce. "Woodrow'un erkek olduğu bana özellikle söylendi."

"Woodrow bir kadın. Bakmadın mı?"

Mary ona sert bir bakış attı. "Bir hayvanın özel bölgelerine bakmak gibi bir alışkanlığım yok."

"Sadece benim, değil mi?"

Kızardı ama suçlamayı reddedemedi. "Doğru."

Kollarını onun beline doladı ve yavaş, sıcak bir öpücük için onu kendine çekti. İç çekti ve ona karşı yumuşadı, ağzı onunkinin üzerinde hareket ederken boynunun arkasını kavramak için uzandı. Adamın iri bedeninin gücü ona güven veriyor, kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Sert kolları onun etrafındayken hiçbir şey ona zarar veremezdi.

"Eve gitmem gerekiyor," diye mırıldandı ağzını onunkinden ayırdığında. "Joe elinden geleni yapacaktır ama her şeyi halletmek için ikimize de ihtiyaç var."

Bununla başa çıkabileceğini düşünmüştü ama yalnız kalma düşüncesi onu paniğe sürükledi. Çabucak kendini kontrol etti ve kollarını onun boynundan indirdi. "Tamam." Onunla daha sonra görüşüp görüşmeyeceğini sormaya başladı ama sözlerini tuttu. Garip bir şekilde, ilişkileri artık bu kadar samimi olduğu için, kendinden eskisine göre çok daha az emin hissediyordu. Onun bu kadar yaklaşmasına, bedenine girmesine izin vermek, orada olduğunu bilmediği bir kırılganlığı ortaya çıkarmıştı. Bu tür bir yakınlık biraz korkutucuydu.

Ahırdan çıktıklarında "Bir ceket al," dedi.

"Benim zaten bir ceketim var."

"Hemen bir tane al demek istedim. Benimle geliyorsun."

Ona hızlıca bir bakış attı, sonra bakışlarını onunkindeki farkındalıktan uzaklaştırdı. "Bir ara yalnız kalmalıyım," dedi sessizce.

"Ama bugün değil. Hadi, al şu ceketini."

Ceketi aldı ve sanki idamdan kurtulmuş gibi hissederek adamın kamyonetine tırmandı. Belki gece olduğunda korkularını kontrol altına almış olacaktı.

Joe onlar gelirken ahırdan çıktı ve kamyonun yolcu tarafına doğru yürüdü. Mary kapıyı açınca içeri uzanıp onu kamyonundan kaldırdı, sonra da sıkıca kucakladı. "İyi misin?" Genç sesi hırçındı.

Karşılığında ona sarıldı. "Bana zarar vermedi. Sadece korkmuştum."

Joe başının üzerinden babasına baktı ve oğlunun kollarındaki zayıf kadına dikilen siyah gözlerdeki soğuk, kontrollü öfkeyi gördü.

Biri onu incitmeye cüret etmişti ve bu her kimse cezasını çekecekti. Joe derin bir ilkel öfke hissetti ve bunun Wolf'un hissettiklerinin sadece bir kısmı olduğunu biliyordu. Gözleri buluştu ve Wolf başını hafifçe sallayarak Joe'nun konuyu devam ettirmesini istemediğini belirtti. Mary rahatlamak için buradaydı, saldırıyı yeniden yaşamak için değil.

Wolf yaklaştı ve kolunu kızın omzuna dolayarak onu ahıra doğru çevirmek için baskı uyguladı. "Ev işlerine yardım etmek ister misin?"

Gözleri parladı. "Tabii ki. Her zaman bir çiftliğin nasıl çalıştığını görmek istemişimdir."

Üçü ahıra doğru yürürken o da otomatik olarak uzun adımlarını kısalttı. "Burası tam olarak bir çiftlik değil. Küçük bir sürü işletiyorum ama başka bir sebepten çok eğitim ve kişisel sınırlarımız için."

"Ne tür bir eğitim?"

"Atları bir sürüyü çalıştırmak için eğitmek. Benim işim bu. Atları eğitiyor ve terbiye ediyorum. Çoğunlukla çiftlik sahipleri için Quarter atları, ama bazen tek tük gösteri atları, Thoroughbredler ya da huysuz bir eğlence atıyla da ilgileniyorum."

"Thoroughbred sahiplerinin kendi eğitmenleri yok mu?"

Omuz silkti. "Bazı atları eğitmek diğerlerinden daha zordur. Kimse yanına yaklaşmıyorsa pahalı bir atın hiçbir değeri yoktur." Ayrıntıya girmede ama Mary kimsenin başa çıkamadığı atları onun aldığını biliyordu.

Uzun ahır, ahırın sağına doğru çıkıntı yapıyordu. İçeri girdiklerinde Mary atların, derinin, gübrenin, tahılın ve samanın zengin toprak kokularını içine çekti. Uzun saten boyunlar ahır kapılarının üzerinden sarkıyor ve meraklı kişnemeler havayı dolduruyordu. Atların etrafında hiç fazla bulunmamıştı ama onlardan korkmuyordu. Sırada ilerledi, okşadı, okşadı ve hayvanlara mırıldandı. "Bunların hepsi çeyrek at mı?"

"Hayır. Yan ahırdaki Kanadalı bir kesici at - bu bir tür, cins değil. Kuzeydeki bir çiftlik sahibine ait. Son ahırdaki ise Montana'daki büyük bir çiftlik sahibinin karısı için eyerli bir at. Temmuzdaki doğum gününde ona bu atı hediye edecek. Diğerleri çeyrek at."

Hepsi genç atlardı ve çocuklar kadar şakacıydı. Wolf da onlara öyle davranıyor, alçak sesle, mırıldanarak konuşuyor, onları büyümüş bebekler gibi sevip okşuyordu. Mary bütün öğleden sonrayı ahırda Wolf ve Joe'yla birlikte geçirdi, onların bitmek bilmeyen temizlik, yemleme, nal kontrolü, tımar gibi işlerle uğraşmalarını izledi. Çiseleyen yağmur nihayet öğleden sonra durdu ve Wolf ahırdaki genç çeyrek atlardan birkaçıyla çalıştı. Ahırın arkasındaki ağılda onları yavaşça ve nazikçe eyerlere alıştırıyordu. Onları aceleye getirmede ya da huysuz bir genç at Wolf ne zaman sırtına eyer vurmaya çalışsa ondan uzaklaştığında sabrını kaybetmedi. Sadece tayı yatıştırdı ve tekrar denemeden önce ona güven verdi. Öğleden sonra bitmeden önce, tay sanki yıllardır eyer giymiymiş gibi ağılda dolaşıyordu.

Mary, kısmen onun alçak, kadifemsi sesinden, kısmen de güçlü ellerinin genç hayvanların üzerinde dolaşarak her şeyi öğretmesi ve yatıştırmasından büyülenmişti.

bir anda. Bunu ona da yapmıştı ama elleri de onu heyecanlandırmıştı. Anılar üzerine yıkandıkça ürperdi ve göğüsleri sıkılaştı.

"Onun gibisini hiç görmedim," dedi Joe, sesini alçaltarak. "Ben de iyiyim ama onun kadar iyi değilim. Onun sakinleştiremediği bir at hiç görmedim. Birkaç yıl önce bize getirilen bir aygır vardı. Damızlığa çıkarılmıştı ama o kadar hırçındı ki bakıcılar onu kontrol edemiyordu. Babam onu bir ahıra koyup yalnız bıraktı ama arada bir ahır kapısının üstüne küp şeker, elma ya da havuç bırakır ve aygır ona iyice bakana kadar orada dururdu. Sonra oradan uzaklaşırdı ve aygır da kapının üzerine bıraktığı şeyi alırdı.

"Aygır onu izlemeye başladı ve babam yiyecekleri oraya götürmekte acele ettiğinde ona homurdanmaya başladı. Sonra babam uzaklaşmayı bıraktı ve aygır Ringer, babam kapıdayken kapıya gelmek zorunda kaldı.

Yiyecek istiyorsa orada. İlk birkaç seferinde tezgahı parçalamaya çalıştı ama sonunda pes etti ve yemeği aldı. Daha sonra da

Eğer ödülünü isterse babamın elini tutardı. Babam daha sonra parmaklarını kaybetmediğinden emin olmak için tamamen havuç vermeye başladı.

Sonunda Ringer başını ahırın üzerinden sarkıttı ve şeker avlayan bir çocuk gibi babasının gömleğine sokuldu. Babam onu okşadı ve tımar etti -Ringer fırçalanmayı severdi- ve yavaş yavaş eyere alıştırıp binmeye başladı.

Babam onu sakinleştirdikten sonra ben de onunla çalıştım ve sanırım sonunda sürekli kavga etmek zorunda olmadığına karar verdi.

"Bir kırsalımız kızgınlık dönemine girmişti ve babam Ringer'ın sahibini arayarak Ringer'ı kırsalımızda denememizi isteyip istemediğini sordu. Adam onay verdi, Ringer gerçek bir centilmen gibi performans gösterdi ve herkes mutlu oldu. Sahibi pahalı aygırını medenileştirdi, biz de yüklü bir ücretin yanı sıra Ringer'ın baktığı kırsaldan harika bir tay elde ettik."

Mary tüm bu "kızgınlık" ve "örtünme" lafları karşısında gözlerini kırptırdı ve boğazını temizledi. "O harika biri," diye onayladı ve tekrar boğazını temizledi. Cildi sıcak ve hassas hissediyordu. Gözlerini Wolf'tan alamıyordu, uzun boylu, zayıf ve geniş omuzluydu, zayıf güneş ışığı siyah saçlarında parlıyordu.

Joe, "Buradan çıktığımızda, Cuma gecesini kaçırdığım için belki bu gece birkaç ders yapabiliriz," diyerek onun düşüncelerini böldü.

Cuma gecesini neden kaçırdığını, Wolf'un hapse atılıp atılmadığını öğrenmek için bekleyerek geçirdiği uzun saatleri düşünmek hoşuna gitmiyordu. Bu öğleden sonra küçük bir sükûnet vahası olmuştu, normallik görüntüsü vardı ama ilçede her şeyin normale dönmesi için uzun bir süre geçmesi gerekecekti. Genç bir kız tecavüze uğramış ve hemen ertesi gün Mary saldırıya uğramıştı. İnsanlar öfkeli ve temkinli olacak, komşularına bakıp merak edeceklerdi.

Tanrı, en azından adam yakalanana kadar, oradan geçen herhangi bir yabancının yardımcısı olsun.

Lastikler çakılların üzerinde gıcırdadı ve Joe, Mackenzie Dağı'na kimin çıktığını görmek için yerinden ayrıldı. Bir anda geri döndü, Clay Armstrong da arkasındaydı. Cuma öğleden sonrasının bir tekrarı gibiydi ve Mary kalbinin sıkıştığını hissetti; Clay, Wolf'u şimdi tutuklamayacak mıydı?

"Mary." Clay ona başıyla selam verdi ve şapkasının kenarına dokundu. "İyi misin?"

"Evet." Kararlı bir şekilde söyledi.

"Seni burada bulacağımı düşünmüştüm. Benimle tekrar üzerinden geçmek ister misin?"

Wolf yaklaşırken eldivenlerini çıkardı. Gözleri çakmak çakmaktı. "Dün seninle bunun üzerinden geçti."

"Bazen insanlar küçük şeyleri şok geçtikten sonra hatırlar."

Wolf'un Clay'i arazisinden atmak üzere olduğunu sezdiği için dönüp elini onun koluna koydu. "Bir şey yok. Ben iyiyim."

Yalan söylüyordu ve bunu biliyordu ama ağzı geri adım atmayacağı anlamına gelen o inatçı tavrı takınmıştı. Bir parça eğlence hissetti; ne de olsa yavru kedisi kendine olan güveninin bir kısmını geri kazanıyordu. Ama Clay'in onu tek başına sorgulamasına asla izin vermeyecekti. Joe'ya baktı. "Atı kaldır. Ben Mary ile gidiyorum."

Clay, "Buna gerek yok," dedi.

"Benim için öyle."

Eve doğru yürürlerken Mary iki iri adamın arasında cüceleştiğini hissetti; yakında bu korumacılığı boğucu bulabileceğini düşündü. Dudaklarına bir gülümseme dokundu.

Clay muhtemelen onu hem Wolf'tan hem de başka bir saldırıdan korumak zorunda olduğunu hissediyordu, Wolf ise onu korumaya kararlıydı. Eğer Clay onun Wolf'tan korunmak istemediğini öğrenirse ne düşüneceğini merak ediyordu. Ardith Teyze Wolf'un ondan faydalandığını söyleyecekti ve Mary içtenlikle Wolf'un bunu tekrar yapacağını umuyordu. Yakında.

Wolf onun yan bakışını yakaladı ve ilgisini ve sıcaklığını hissedince sertleşti. Lanet olsun, onun nasıl tepki vereceğini ve bu tepkinin Utanç verici mi? Belindeki gerginliği şimdiden hissedebiliyordu. Ama hayır, bilmiyordu. Sabah erkenden sevişmelerine rağmen, genel olarak seks ve özel olarak da onun üzerindeki etkisi konusunda hâlâ o kadar masumdu ki, bu bakışın ona ne yaptığını bilmiyordu. Adımlarını hızlandırdı. Oturması gerekiyordu.

Mutfağa girdiklerinde Mary kendi evindeymiş gibi doğal bir şekilde kahve yapmaya koyuldu ve Clay'e Wolf'la bir çift olduklarını vurguladı. Kasabadaki insanlar buna alışmak zorundaydı.

Clay, "En başından başlayalım," dedi.

Mary bir süre durakladı, sonra kahve süzgecine kahve doldururken sabit hareketlerine devam etti. "Hearst'ten yeni botlar almıştım. ve arabama doğru yürüyordum - çizmelerim! Onları düşürdüm! Onları gördünüz mü? Kimse aldı mı?"

"Onları gördüm ama başlarına ne geldiğini bilmiyorum. Etrafa soracağım."

"Hearst'ün dükkanının yan tarafında duruyor olmalıydı, çünkü sokağın diğer tarafında olsaydı onu görürdüm. Beni yakaladı ve eliyle ağzımı kapattı. Başımı arkaya doğru eğik tuttu, böylece hiç hareket ettiremedim ve beni ara sokakta sürüklemeye başladı. Bir elimi kurtardım ve yüzünü kaşımak için arkaya uzandım ama üzerinde bir kayak botu vardı.

Maske. Yumruğuyla kafama vurdu ve beni yere itene kadar sonrasını pek hatırlamıyorum. Onu tırmalamaya devam ettim ve sanırım elini tırmaladım çünkü bana tekrar vurdu. Sonra elini ısırdım ama kan aktı mı bilmiyorum.

"Biri bağırdı ve o da kalkıp koşmaya başladı. Ayağa kalktığında elini tam yüzümün önünde yere koydu. Kolları maviydi ve elinde çiller vardı. Bir sürü çil. Sonra... sen oradaydın."

Sustu ve mutfak penceresinden dışarı bakmaya başladı, sırtı masada oturan adamlara dönüktü, bu yüzden Wolf'un gözlerindeki ölümcül bakışı ya da yumruklarını sıkma şeklini görmedi, ama Clay gördü ve bu onu endişelendirdi.

"Bağıran bendim. Yerde duran paketi gördüm ve ne olduğuna bakmak için yanına gittim, sonra binanın arkasından itiş kakış sesleri duydum. Onu gördüğümde bağırdım, tabancamı çektim ve onu durdurmak için kafasına ateş ettim."

Kurt vahşi görünüyordu. "O orospu çocuğunu vurmalıydın. Bu onu durdurabilirdi."

Geriye dönüp baktığında Clay de adamı vurmuş olmayı diledi. En azından o zaman adamın kimliğini belirlemek için kafa patlatmazlardı ve kasaba halkı da bu kadar tedirgin olmazdı. Kadınlar nereye giderlerse gitsinler yanlarında çeşitli silahlar taşıyorlardı, hatta çamaşırları kuruması için asmak için dışarı çıktıklarında bile. İnsanların içinde bulunduğu ruh hali, bir yabancının ilçede durması için tehlikeli olabilirdi.

Onu rahatsız eden de buydu ve bunu dile getirdi. "Biri bir yabancıyı fark etmiş gibi görünüyor. Ruth küçük bir kasaba ve insanlar ilçedeki herkesi oldukça iyi tanıyor. Bir yabancı hemen fark edilirdi, özellikle de uzun siyah saçlı biri."

Wolf soğuk bir gülümseme verdi. "Herkes ben olduğumu sanırdı."

Pencerenin önünde Mary kaskatı kesildi. Dinlememeye, olanları anlatırken aklına gelen anıları uzaklaştırmaya çalışıyordu. Arkasına dönmedi ama birden tüm dikkati arkasındaki konuşmaya odaklandı. Wolf'un söyledikleri doğrudu. Üzerinde

Saldırmanın uzun siyah saçlarını gören Clay, Wolf'u hemen tutuklattı.

Ama o kendine özgü uzun siyah saçlar, adamın elinde gördüğü pas rengi çillerle uyuşmuyordu. Ve adamın teni solgundu. Açık tenli insanlar çillenir. Siyah saç uymuyordu.

Tabii bu bir kılık değiştirme değilse. Amaç Wolf'a komplo kurmak değilse.

Omurgası diken diken oldu ve hem sıcak hem de soğuk hissetti. Bunu her kim yaptıysa Wolf'un saçını kestirdiğini bilmiyordu. Ama kurban seçimi şaşırtıcıydı; mantıklı gelmiyordu. Neden ona saldırırsınlar ki? Elbette kimse Wolf'un kasabada onu savunan tek kişiye saldıracağını düşünmezdi ve o da ne hissettiğini açıkça ortaya koymuştu. Rastgele bir seçim olmadıkça, bu hiç mantıklı gelmiyordu. Ne de olsa Cathy Teele'le aralarında hiçbir bağ, hiçbir ortak nokta yoktu. Hepsi tesadüf olabilirdi.

Yine de arkasını dönmeden sordu: "Wolf, Cathy Teele'i tanıyor musun? Onunla hiç konuştun mu?"

"Onu simaen tanıyorum. Küçük Anglo kızlarla konuşmam." Ses tonu alaycıydı. "Aileleri bundan hoşlanmaz."

"Bu konuda haklısın," dedi Clay bıkkınlıkla. "Birkaç ay önce Cathy annesine en yakışıklı erkeğin sen olduğunu ve kendisinden genç olmasa Joe'yla çıkmaktan çekinmeyeceğini söylemiş. Bunu bütün kasaba duydu. Bayan Teele küplere bindi."

O ürperti yine Mary'nin omurgasından aşağı aktı. Ne de olsa bir bağlantı vardı: Kurt. Her ne kadar her şeyde bir çarpıklık olsa da bunu tesadüf olarak görmezden gelemezdi.

Ellerini birleştirdi ve onlara doğru döndü. "Ya biri Wolf'a kasıtlı olarak komplo kurmaya çalışıyorsa?"

Wolf'un yüzü sertleşti ve donuklaştı, ama Clay irkilmiş görünüyordu. "Kahretsin," diye mırıldandı. "Bunu neden düşündün?"

"Uzun siyah saçlar. Peruk olabilirdi. Adamın elinde çiller vardı, bir sürü çil vardı ve teni solgundu."

Wolf ayağa kalktı ve Mary ondan korkacak bir şey olmadığını bilse de gözlerindeki ifade karşısında bir adım geri çekildi. Hiçbir şey söylemedi; söylemesine gerek yoktu. Onu daha önce de kızgın görmüştü ama bu farklıydı. Öfkeliydi ama bu buz gibi bir öfkeydi ve kendini mükemmel bir şekilde kontrol ediyordu. Belki de onu endişelendiren buydu.

Sonra Clay, "Üzgünüm ama bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Hepimiz düşündükten sonra, Wolf'un onca insan arasından sana saldırması hiç mantıklı gelmedi. Sen en başından beri onu savundun, kasabadaki diğer insanlar-"

"Yanıyor olsam bile üzerime tükürmezdi," diye bitirdi

Wolf. Clay bunu inkâr edemezdi. "Kesinlikle."

Kahvenin demlenmesi bitmişti ve Mary üç fincan doldurdu. Yudumlarken sessiz ve düşünceliydiler, hepsi de kafalarında bir şeyleri evirip çeviriyor, parçaları yerine oturtmaya çalışıyorlardı. Bir suçlunun Mary ve Cathy'yi rastgele seçtiği ve belki de tamamen tesadüf eseri kılık değiştirmek için uzun siyah bir peruk kullandığı fikrini kabul etmedikleri sürece, her şey nasıl düzenlenirse düzenlensin, bir şeyler hep eksikti.

Mary'nin içindeki her şey tesadüf fikrini reddediyordu. Bu da demek oluyordu ki

Birisi kasıtlı olarak Wolf'u bu işe bulaştırmaya çalışıyordu. Ama neden kurban olarak onu seçti?

Wolf'u, onu savunan insanlara zarar vererek cezalandırmak için mi?

Bunların hepsi varsayımdı, en ufak bir kanıt yoktu. Wolf, varlığı kasabanın vicdanındaki yaraya tuz basmak gibi olsa da, yıllarca burada böyle bir şey olmadan yaşamıştı. Ondan hoşlanmıyorlardı ve o da bunu unutmalarına izin vermiyordu. Yine de, hepsi sessiz bir ateşkes altında var olmuştu.

Peki şiddeti tetikleyen neydi?

Ani bir sancı tam ölçekli bir baş ağrısına dönüşme tehdidiyle karşı karşıya kalınca şakaklarını ovuşturdu. Nadiren başı ağrıdığı için gerginliğin onu etkilediğini düşündü ve buna izin vermemeye karar verdi. Hiçbir zaman Gergin Nellie olmamıştı ve şimdi de olmaya niyetli değildi.

Clay içini çekti ve boş fincanını geri itti. "Kahve için teşekkürler. Raporu yarın bitireceğim. İmzalamam için kâğıtları okula getireceğim. İşe gitmeyi mi yoksa evde kalmayı mı planlıyorsun?"

"Neden, iş tabii ki."

"Elbette," diye mırıldandı Wolf ve kaşlarını çatarak ona baktı. Mary çenesini ona doğru kaldırdı. Birdenbire sakat kalması için hiçbir neden göremiyordu.

Clay kısa bir süre sonra ayrıldı ve Joe da akşam yemeği hazırlıklarına katılmak için ahırdan çıktı. Üçünün bir arada olması, sanki yıllardır birlikte çalışıyorlarmış gibi rahat olmaları doğru geliyordu. Joe ona bir kez göz kırptı ve kızardı, çünkü Joe'nun genç ve yaşlı gözlerindeki ifadeyi okumak oldukça kolaydı. Farkındalık, eğlence ve onay hepsi oradaydı. Wolf geceyi onun evinde geçirdiği için onunla yakınlaştığını mı düşünüyordu?

Varsaymak mantıklı mıydı, yoksa onda farklı bir şeyler mi vardı? Ya kasabadaki herkes ona bakıp bunu anlayabilseydi?

Wolf elini kızın beline doladı. Kadın birkaç dakikadır hareketsiz duruyordu, elindeki tavayı unutmuş, hem kaşlarını çatmış hem de kızarmıştı. Kızarıklık ona ne düşündüğünü söyledi ve vücudundaki tanıdık gerginlik parmaklarının kaburgalarına saplanana kadar gerilmesine neden oldu. Kız ona baktı, gri-mavi gözleri irileşmiş ve ürkmüştü; sonra gözlerinde farkındalık belirdi ve göz kapakları, gizleyemediği arzuyu yarı yarıya örtmek için düştü.

Joe onun sinirli parmaklarından tavayı almak için uzandı. "Sanırım bir yerlerde sinemaya gideceğim," diye açıkladı.

Mary başını iki yana salladı ve Wolf'un etrafında kolayca döndürdüğü şehvetli büyüden kendini kurtardı. "Hayır! Senin derslerin, hatırladın mı?"

"Bir gecenin daha zararı olmaz."

"Bir gece daha acıtacak," diye ısrar etti. "Akademi, sırf Senatör Allard seni önerecek diye hafife alabileceğin bir şey değil. Bir dakika bile vazgeçmeyi göze alamazsın."

Kurt onu serbest bıraktı. "O haklı, evlat. Notlarının düşmesine izin veremezsin." Bekleyebilirdi. Zar zor.

Mary, Joe ile birlikte kullandıkları kitapları kapatıp kollarını başının üzerine uzattığında saat dokuzu geçiyordu. "Beni eve götürebilir misin artık?" diye sordu Wolf'a, esnemesini güçlükle bastırarak. Hareketli bir gün olmuştu.

Yüzü ifadesizdi. "Neden burada kalmıyorsun?" Bu bir öneriden çok bir emirdi.

"Bunu
yapamam!"

"Neden
yapamazsın?"

"Bu uygun değil."

"Dün gece seninle kaldım." "Bu
farklı."

"Nasıl?"

"Üzgündüm."

"Senin yatağın çok küçük. Benimki daha büyük."

Joe, "Ben buradan gidiyorum," dedi ve hareketini sözlerine uydurdu.

Mary sinirlendi. "Bunu onun önünde söylemek zorunda mıydın?"

"Zaten biliyordu. Geri dönüş yok dediğimi hatırlıyor musun?"

Durdu ve "Evet" dedi. Gözlerine yine o sıcak bakış girdi. "Geri dönmek istemiyorum. Ama bu gece burada kalamam. Yarın sabah işe gitmem

gerekiyor.
Sabah."

"Eğer yapmazsan kimse senin hakkında daha az düşünmez."

"Yapardım." Yüzünde yine o bakış vardı, şiddetli bir iradenin inatçı, kararlı ifadesi.

Wolf ayağa kalktı. "Pekala. Seni eve götüreceğim." Yatak odasına gitti ve birkaç dakika sonra elinde küçük bir tıraş takımı ve omzuna asılı bir giysi ile yeniden ortaya çıktı. Geçerken Joe'nun kapısını kısaca çaldı. "Sabah eve geleceğim."

Kapı açıldı. Joe yalınayak ve gömleksizdi, duş almaya hazırlanıyordu. "Tamam. Onu okula sen mi götüreceksin, yoksa ben mi götüreyim?"

"Beni işe götürmesi için kimseye ihtiyacım yok," diye araya girdi Mary.

"Bu çok zor." Wolf oğluna döndü. "Baugh sabah birkaç at getirecek, o yüzden burada olmam gerekecek. Sen onu okula götür, ben de öğleden sonra getiririm."

"Kendi arabamı kullanıyorum ve beni durduramazsınız!"

"Sorun değil. Sadece bir eskortun olacak." Wolf onun yanına gitti ve koluna girdi. "Hazır mısın?"

Adamın kararını verdiğini ve bu konuda yapabileceği bir şey olmadığını anlayan Mary onunla birlikte kamyonete doğru yürüdü. Gece havası soğumaya başlamıştı ama adamın iri vücudu ısı yayıyordu ve Mary ona daha da yaklaştı. Kamyona bindiklerinde adam onu kabaca kollarının arasına aldı ve başını onunkine doğru eğdi. Kadın adamın saldırısı karşısında ağzını açtı ve parmaklarını adamın gür saçlarına geçirdi. Adamın ağzının sıcak tadı kadının içine doldu.

Kollarının göğüs kafesine, sert kaslı göğsünün göğüslerine yaptığı baskı, onu herhangi bir yatıştırıcıdan daha kesin bir şekilde uyuşturdu. Eğer onu koltuğa çekip hemen o anda alsaydı, itiraz etmezdi.

Adam onu yanından uzaklaştırdığında tüm vücudu zonkluyordu. Dağdan aşağı inerken sessizce oturdu ve o günkü sevişmelerini düşündü.

sabah, tekrarlanması için can atıyordu. Aklında bir düşünce yankılandı: Demek kadın olmak böyle bir şeydi.

Woodrow arka kapının eşiğinde sabırla bekliyordu. Mary onu besledi! -Wolf duş alıp tıraş olurken. Ağır bir sakalı yoktu ama iki gündür uzayan sakalları çenesini koyulaştırmıştı ve öpüşüklerinde Wolf'un sakallarıyla temas ettiği için yüzü biraz yanmıştı. Yatak odasına giden merdivenleri tırmanırken yine o derin, neredeyse acı veren bekleme duygusunu hissetti.

Sessizce içeri girdi ve bir an durup onu izledi, sonra kadın onun varlığını hissedip döndü. "Duş senindir."

Çıplaktı ve banyodaki nemden dolayı hafif nemliydi. Siyah saçları ışığın altında parlıyordu ve parıldayan su damlacıkları göğsündeki koyu renkli saç buklelerine takılmıştı. Çoktan tahrik olmuştu. Vücudundaki zonklama şiddetlendi.

Duş aldı ve ardından ilk kez nabız noktalarına parfüm sıktı. Hayatında hiç parfüm satın almamıştı ama neyse ki Savannah'daki öğrencileri ona Noel için bir şişe hediye etmişti. Koku tatlı ve egzotikti.

Banyo kapısını açtı, sonra nefesi kesildi ve geriye düştü. Wolf kapı aralığında onu bekliyordu, gözleri onu tararken dar ve hiddetliydi. Geceliğini cesurca çıkarmıştı ve onun incelemesi altında derin zonklama yoğunlaştı. İri ellerini göğüslerinin üzerine koydu ve avuçlarının içinde dolgunlaşmaları için onları hafifçe kaldırdı. Başparmaklarıyla ovmaya başlamadan önce bile meme uçları gerilmişti. Mary kıpırdamadan durdu, nefesi hızlı ve sığdı, adamın verdiği zevkle başa çıkmaya çalışırken gözleri yarı kapalıydı. eller getirdi.

Wolfs'un kendi gözleri dar siyah yarıklardı. "Seni yolda bulduğum gün bunu yapmak istedim," diye mırıldandı. "O çirkin elbisenin içinde ne kadar da güzel bir vücudun vardı. Onu üzerinden çıkarıp seni çıplak görmek istedim."

Adamın gözlerindeki ve sesindeki sıcaklık kadının titremesine ve ona doğru sallanmasına neden oldu. Onu kapı aralığından karanlık koridora çekti, sonra ellerini beline koydu ve kaldırdı. Bunu daha önce ne zaman yaptığını hatırladı ve

Ağzı meme ucunun üzerine kapanmadan önce bile inledi. O kadar güçlü emdi ki kızın sırtı kavislendi ve bacakları ayrılıp denge için adamın kalçalarına dolanırken kız haykırdı. Bir dakika daha bekleyemeyerek inledi. Ya onun içine girecekti ya da delirecekti. Kadının yerini değiştirdi, kendini yönlendirdi ve içine girdi.

Mary ürperdi, sonra adam yavaşça içine doğru iterken hareketsiz kaldı. Bu öncekinden bile daha iyiydi. Mary'nin iç kasları hafifçe sıkılıp gevşeyerek adama uyum sağladı ve vücudu boyunca yayılan zevk dalgaları gönderdi. Nefes nefese ona sarıldı. Arzu vücudunda sihrini konuşturdu, bazı kasları sıkılaştırdı, bazılarını gevşetti, böylece hem gergin hem de Kendini kaldırırken esnekti, sonra tekrar yere eğildi. Bu küçük hareketin etkisiyle ikisinin de nefesi kesildi ve Wolf sırtını duvara yaslamak için yana kaydı. Kadın tekrar yaptı, sonra tekrar. Adam ellerini kadının üzerine koydu. Kalçaları hareketin kontrolünü ele geçirdi ve içine girmeye başladı. Teni alev alev yanıyordu. Isı yayıyor, cildini sıkı, pürüzsüz ve o kadar olağanüstü hassas hissettiriyordu ki, adamın her bir parmağını poposunda, göğüs kıllarının göğüslerinde, meme uçlarının küçük çıkıntılarında, karnının kaslı duvarında, kasıklarındaki kaba kıllarda hissedebiliyordu. Onu içinde derinlerde hissedebiliyordu.

Sırtını kamburlaştırdı ve sinirleri kasıldı. Wolf bu kadar çabuk bitmesini istemediği için kendi tepkisiyle savaştı ve kız sakinleşene kadar ona sarıldı. Sonra onu yatak odasına taşıdı, bacakları hâlâ onun etrafında kilitliydi ve onu yatağa yatırdı.

Yutkundu ve ona olan bağlılığını gevşetti. "Sen-?" "Henüz

değil," diye mırıldandı ve güçlü bir şekilde içine girmeye

başladı.

Bitmesini istemiyordu. Boğazından sert bir inilti koptuğunda ve tamamlanmanın güçlü ürpertileri onu sarstığında onun hamlelerini karşıladı, onu kucakladı ve daha sonra vücudunun üzerinde dinlenirken onu tuttu. Onun geri çekilmesini, kendisini tekrar boş bırakmasını istemiyordu. Onunla tanışıp yaşamaya başlayana kadar tüm hayatı boyunca bir tür kibar arafta var olmuştu. Sadece birkaç ay içinde hayatının odağını o kadar tamamen ele geçirmişti ki, önceki yıllar silikleşmişti.

Kendini toparladı ve onun üzerinden kalkmaya çalıştı. Mary bacaklarını onun etrafında sıktı ve adam homurdandı.

"Bırak beni, tatlım. Senin için çok ağıyım."

"Hayır, değilsin," diye fısıldadı ve onun boğazını öptü.

"Ben senin iki katın ağırlığındayım. Sen yüz kilo bile değil misin?"

"Evet," dedi kızgınlıkla. Yüz beş kiloydu.

"Bundan daha fazlası değil. İki yüz kiloyum ve senden bir karış daha uzunum. Eğer senin üzerinde uyursam, boğulursun."

Sesi uykulu geliyordu. Elini adamın yan tarafındaki kaslı çıkıntılarda gezdirdi. "Böyle kalmak istiyorum."

Yavaşça ona doğru itti. "Böyle mi?" "Evet."

Kadın kelimeyi soludu.

Onun üzerine yerleşti ama ağırlığının bir kısmını yana kaydırđı. "Bu iyi mi?"

Bu harikaydı. Nefes alabiliyordu ama adam hâlâ ona yakındı, hâlâ içindeydi. Adam da en az onun kadar bu pozisyondan memnun bir şekilde çabucak uykuya daldı ve Mary ona sarılırken karanlıkta gülümsedi.

Karanlık düşünceler yavaşça içeri girdi. Birisi kasten ona komplo kurmaya, onu tekrar hapse atmaya çalışmıştı. Wolf'un özgürlüğünün olmadığı düşüncesi müstehcen ve korkutucuydu, çünkü onun bir daha hapse girmesine asla izin vermeyeceğini bilecek kadar onu tanıyordu.

Onu güvende tutmak, kollarında korumak, kendi bedenini onunla tehlike arasına koymak istiyordu. Yüce Tanrım, her şeyi ne başlatmıştı? Her şey çok sessizdi! Tetikleyici neydi?

Sonra anladı ve dehşet neredeyse nefesini kesiyordu. Tetiğı çeken kendisiydi.

Wolf ve Joe dışlanmışken, mirasları ve Wolf'un geçmişı yüzünden cezalandırılmışken, her şey sakindi. Sonra kasabaya bir kadın geldi. Anglo bir kadındı ama kasaba halkıyla aynı safta yer almak yerine Mackenzie'leri desteklemişti. Onun yardımıyla Joe, çok az kişiye nasip olan bir onura kavuşmuştu. Diğer insanlar Mackenzie'lerin oğlunun Akademi'ye gitmesinin ne kadar güzel bir şey olduğunu söylemeye başlamışlardı. Cathy Teele, Wolf'un ilçedeki en yakışıklı erkek olduğunu söylemişti.

Aralarındaki sınırlar

kasaba ve Mackenzie'ler bulanıklaşmaya başlamıştı. İçinde bir nefret kurdu olan biri buna dayanamamıştı.

Ve tüm bunlara o sebep olmuştu. Eğer Wolf'a bir şey olursa, bu onun suçu olacaktı.

Dokuzuncu Bölüm

Ne yapacağını bilemiyordu. Tüm bu olanların sebebinin kendisi olduğu düşüncesi ona eziyet ediyor, uykusunu kaçırıyordu. Huzursuzca hareket ederek Wolf'u uyandırdı ve Wolf onun sıkıntısını hissetti ama bunu yanlış bir nedene bağladı. Fısıltılarla onu yatıştırdı ve onu tamamen altına çekti. Onun içinde sertleştiğini hissetti. Sevişmesi bu sefer nazikti ve bittiğinde, şafaktan önceki zifiri karanlıkta onu tekrar uyandırana kadar bir çocuk gibi zahmetsizce uyudu. Hiç sorgulamadan ona döndü.

Joe, Mary ve Wolf kahvaltı hazırlarken arabasıyla geldi ve Wolf tek kelime etmeden çırpılmak üzere bir kâseye daha yumurta kırdı. Mary tavaya daha fazla domuz pastırması koymasına rağmen ona gülümsedi. "Aç olduğunu nereden biliyorsun?"

"Uyanık, değil mi? Çocuğum at gibi yiyor."

Joe arka kapıdan girdi ve demlenmesi çoktan bitmiş olan kahveye yöneldi. "Günaydın."

"Günaydın. Kahvaltı yaklaşık on dakika içinde hazır olacak."

Ona sırtıttı ve Mary de ona gülümsedi. Kurt onu izledi, bakışları keskindi. Bu sabah çelimsiz görünüyordu, teni solgun ve daha da yarı saydamdı.

Her zamanki gibi gözlerinin altında soluk leylak rengi gölgeler vardı. Kadın kolayca gülümsedi ama adam onu bu kadar narin gösteren şeyin ne olduğunu merak etti. Sevişirken onu yormuş muydu, yoksa saldırının anıları mı onu rahatsız ediyordu? İkincisi olmalı diye düşündü, çünkü ona her uzandığında hevesle karşılık vermişti. Kadının hâlâ korktuğunu bilmek, ona saldıran kişiyi bulma konusunda onu daha da kararlı hale getirmişti. Eli Baugh atları teslim edip gittikten sonra Wolf iz sürmeyi planladı.

Joe okula giderken Mary'nin arabasının hemen arkasındaydı ve Mary'nin beklediği gibi hemen ayrılmadı. Okul için hâlâ çok erkendi. Öğrenciler gelmeye başlamıştı, bu yüzden onunla birlikte boş binaya doğru yürüdü ve hatta odaları inceledi. Sonra kapı pervazına yaslandı ve bekledi.

Mary iç çekti. "Burada tamamen güvendeyim."

"Başka insanlar gelene kadar bekleyeceğim."

"Bunu yapmanı Wolf mu söyledi?"

"Hayır. Yapmak zorunda olmadığını biliyordu."

Nasıl iletişim kurdular? Telepati yoluyla mı? Her biri diğerinin ne düşündüğünü biliyor gibiydi. Bu rahatsız ediciydi. Sadece düşüncelerini okuyamadıklarını umuyordu, çünkü son zamanlarda kesinlikle erotik olanları vardı.

Joe'nun varlığı hakkında herkes ne düşünürdü? Bir bekçi köpeği olduğu o kadar belliydi ki. Bunun başka bir şiddet eylemini tetikleyip tetiklemeyeceğini merak etti ve midesi bulandı, çünkü bunun olabileceğini biliyordu. İçgüdüğü, onun şiddetli Her iki Mackenzie'ye karşı duyduğu korumacılık, ona teorisinin doğru olduğunu söylüyordu. Kabul edilme ihtimalleri bile birilerini çılgına çevirmişti. O kadar büyük bir nefreti açığa vuruyordu ki ürperdi.

Sharon ve Dottie binaya girdiler ve Joe açık kapının önünden geçerken başını çevirip onlara bakınca kısa bir süre durdular. "Bayan Wycliffe. Bayan Lancaster," dedi onaylarcasına ve parmak uçlarını şapkasının kenarına dokundurarak kısa bir selam verdi.

"Joe," diye mırıldandı Sharon. "Nasılsın?"

Dottie ona kısa, neredeyse korkmuş bir bakış attı ve aceleyle sınıfına gitti. Joe omuz silkti. "Biraz ders çalışıyordum," diye izin verdi.

"Birazcık mı?" Sharon alaycı bir tavırla sordu. Mary'yi selamlamak için yanından geçti ve "Bugün çalışmak istemiyorsan, Dottie ve ben derslerini halledebiliriz. Zaten bugün burada olacağınızı hiç düşünmemiştim."

"Sadece korkmuştum," dedi Mary kararlılıkla. "Clay başka bir şey olmasını engelledi. Sempatiye ihtiyacı olan Cathy'dir, ben değil."

"Bütün kasaba kargaşa içinde. Ellerin de çil olan herkes üçüncü dereceden ceza alıyor."

Mary bu konuda konuşmak istemiyordu. O çilli elin görüntüsü midesini bulandırdı ve sarsılarak yutkundu. Joe kaşlarını çatı ve bir adım öne çıktı. Mary, Sharon'ı sınıftan atmasını engellemek için elini kaldırdı, ama o anda birkaç öğrenci içeri girdi ve konuşmaları herkesin dikkatini dağıttı. Çocuklar, "Merhaba Joe, nasılsın?" diyerek onun etrafında kümelendiler. Hepsi de onun Akademi'yle ilgili planlarını ve bu konuyla nasıl ilgilenmeye başladığını öğrenmek istiyordu.

Sharon kendi derslerine katılmak üzere ayrıldı ve Mary çocuklarla Joe'yu izledi. Henüz on altı yaşındaydı ama son sınıf öğrencilerinden bile daha yaşlı görünüyordu. Joe Gençti ama çocuk değildi ve aradaki fark da buydu. Pam Hearst'ün de grubun içinde olduğunu fark etti. Pek konuşmuyordu, ama gözlerini Joe'dan ayırmıyor, saklamaya çalışsa da ona hem özlemle hem de acıyla bakıyordu. Joe birkaç kez kıza uzun uzun baktı, bu da kızın rahatsızca kıpırdanmasına neden oldu.

Sonra saatini kontrol etti ve eski sınıf arkadaşlarından ayrılarak Mary'ye şöyle dedi: "Baban seni eve kadar takip etmek için burada olacak. Hiçbir yere yalnız gitme."

İtiraz etmeye başladı ama sonra dışarıda bir yerlerde onlardan nefret eden adamın yaptıklarını düşündü. Risk altındaki tek kişi o değildi. Uzandı ve onun kolunu yakaladı. "Sen ve Wolf dikkatli olun. Bir sonraki hedef siz olabilirsiniz."

Sanki bu hiç aklına gelmemiş gibi kaşlarını çatı. Saldırgan bir tecavüzcüydü, bu yüzden erkekler kendilerini tehlikede görmezlerdi. Her şeyin Mackenzie'leri cezalandırmak için yapıldığına ikna olmasaydı, o da bunu düşünmezdi. Onları öldürmekten daha büyük bir ceza olabilir miydi? Bir noktada deli adam eline bir tüfek alıp kendi çarpık adalet anlayışını uygulamaya karar verebilirdi.

Clay öğle yemeğinde elinde okuması ve imzalaması için kağıtlarla geldi. Çocukların onları büyük bir ilgiyle izlediğinin farkında olarak, onunla birlikte arabaya doğru yürüdü. "Endişeliyim," diye itiraf etti.

Kolunu açık kapının üstüne koydu. "Endişelenmezsen aptallık etmiş olursun."

"Kendim için değil. Bence asıl hedef Wolf ve Joe." Ona

hızlı ve keskin bir bakış attı. "Bunu nasıl anladın?"

Adamın bu fikri hemen reddetmeyip gözlerinde sıkıntılı bir ifadeyle onu izlediğini görünce Mary ona teorisini anlattı. "Bence Cathy ve ben Kurt'u cezalandırmak için özellikle hedef seçildik. Aradaki bağlantıyı görmüyor musun? Wolf'u yakışıklı bulduğunu söyledi.

Joe ile çıkmaktan hoşlanıyorum. Herkes en başından beri onlarla arkadaş olduğumu biliyor. Bu yüzden biz seçildik."

"Ve tekrar saldıracağını mı düşünüyorsun?"

"Yapacağından eminim ama korkarım bu sefer onlardan birinin peşine düşecek. İkisini de adam etmeye çalışacağından şüpheliyim, ama bir kurşuna karşı ne şansları olabilir ki? Bu kasabada kaç adamın tüfeği var?"

"Her bir annenin oğlu," diye yanıtladı Clay acımasızca. "Ama bu adamı ne harekete geçirdi?" Durakladı, yüzü perişan haldeydi. "Ben yaptım."

"Ne?"

"Ben yaptım. Buraya gelmeden önce Wolf dışlanmış biriydi. Herkes bu konuda rahattı. Sonra onunla arkadaş oldum ve Joe ile birlikte çalışarak

Akademi'ye girdim. Pek çok insan bundan biraz gurur duydu ve daha arkadaş canlısıydı. Duvarda bir çatlak vardı ve bunu yapan her kimse buna dayanamadı."

"Çok fazla nefretten bahsediyorsun ve bunu görmek benim için zor. Buradaki insanlar Wolf ile anlaşıyor ama bunun çoğu nefretten ziyade korkudan kaynaklanıyor. Korku ve suçluluk. Bu ilçedeki insanlar onu yapmadığı bir şey için hapse gönderdi ve onun varlığı onlara sürekli bunu hatırlatıyor. Çok bağışlayıcı bir insan değil, değil mi?"

"Böyle bir şeyi affetmek biraz zor olurdu," diye belirtti Mary.

Buna katılmak zorundaydı ve yorgun bir şekilde iç çekti. "Yine de, sırf ona dostça davrandıkları için iki kadına saldıracak kadar ondan nefret eden birini düşünemiyorum. Cathy arkadaş canlısı bile değildi. Sadece şans eseri bir yorum yaptı."

"Yani benimle aynı fikirde misin? Tüm bunların Wolf yüzünden olduğunu mu?"

"Bundan hoşlanmıyorum ama sanırım hoşlanıyorum. Başka hiçbir şey mantıklı değil, çünkü hayatta birkaç tesadüf olabilir ama suçta hiç yoktur. Her şeyin bir nedeni vardır."

"Peki ne yapabiliriz?"

"Hiçbir şey yapmayacağız," dedi sertçe, "Şerifle bu konuyu konuşacağım ama gerçek şu ki kanıt olmadan kimseyi tutuklayamayız ve elimizdeki tek şey bir teori. Bir şüphelimiz bile yok."

Çenesi sert çizgilerle belirlenmişti. "O zaman harika bir şans

kaçırıyorsun." Şüpheli görünüyordu. "Ne yapmak için?"

"Bir tuzak kurun, elbette."

"Bundan hoşlanmadım. Ne düşündüğünü bilmiyorum ama bundan hoşlanmadım."

"Bu sağduyu. Bana karşı olan hedefinde başarısız oldu. Belki de ben -"

"Hayır. Ve sen havalara girmeden önce, Wolf'a kendini yem olarak kullandığını söylersen ne diyeceğini bir düşün. Belki- belki -Noel'e kadar evinden çıkmasına izin verilsin."

Bu yeterince doğrudu, ama bir yolunu buldu. "O zaman ona söylemem."

"İşe yaramadığı sürece bunu ondan saklamanın bir yolu yok. Eğer işe yaradıysa, bunu öğrendiğinde yanında olmak istemeyeceğinden eminim ve böyle bir şey gizli tutulamaz."

Mary, Wolf'un olası tüm tepkilerini düşündü ve hiçbirisi hoşuna gitmedi. Öte yandan, ona bir şey olmasından da korkuyordu. "Şansımı deneyeceğim," dedi ve kararını verdi.

"Benim yardımımıla olmaz, yapamazsın."

Çenesi kalktı. "O zaman bunu senin yardımın olmadan yapacağım."

"Soruşturmalarımıza engel olursan seni öyle bir hapse atarım ki başın döner," diye tehdit etti. Kadın etkilenmiş gibi görünmeyince, nefesinin altında küfretti. "Kahretsin, Wolf'a söyleyeceğim ve onun sürüyü sürmesine izin vereceğim sen."

Kaşlarını çattı ve öğretmenin parmağını onun yüzüne doğru sallamayı düşündü. "Beni dinle Clay Armstrong. Bu adamı ortaya çıkarmak için elinizdeki en iyi şans benim. Şu anda hiç şüpheliniz yok. Ne yapıyorsun? başka bir kadına saldırıp belki de onu öldürmesini mi bekleyeceksiniz? Bu şekilde mi çalışmak istiyorsun?"

"Hayır, ben bu şekilde çalışmak istemiyorum! Senin ve diğer tüm kadınların tetikte olmanızı ve hiçbir yere yalnız gitmemenizi istiyorum. Seni ya da bir başkasını riske atmak istemiyorum. Bazen tuzakların işe yaramadığını, hayvanın yemi alıp yine de kaçtığını hiç düşündünüz mü? Gerçekten de bir tuzağa düşme ihtimaliyle yüzleşmek istiyor musun? Bu mu?"

Bu düşünce midesini bulandırdı ve aniden yükselen mide bulantısını kontrol etmek için yutkundu. "Hayır, ama yine de yapardım," dedi kararlılıkla.

"Son kez söylüyorum, hayır. Yardım etmek istemeni anlıyorum ama bu fikir hoşuma gitmiyor. Bu adam çok dengesiz. Cathy'yi kendi araba yolunda yakaladı, seni de kasabanın ana caddesinden kaçırdı. Aldığı riskler çılgınca ve muhtemelen o da öyledir."

Mary içini çekerek Clay'in bir kadını yem olarak kullanmayı kabul edemeyecek kadar korumacı olduğuna karar verdi; bu onun temel doğasına tamamen aykırıydı. Ancak bu, onun onayına ihtiyacı olduğu anlamına gelmiyordu. İhtiyacı olan tek şey koruma görevi görebilecek biriydi. Henüz gerçek bir plan düşünmemişti ama en basit tuzağın bile işe yaraması için iki kişi olması gerektiği açıktı: yem ve yemin zarar görmesini engelleyen kişi.

Clay arabaya bindi ve kapıyı kapattı, sonra açık pencereden dışarı eğildi. "Bu konuda daha fazla şey duymak istemiyorum," diye uyardı.

"Yapmayacaksın," diye söz verdi. Onunla bu konuda konuşmamak, bunu yapmamakla aynı şey değildi.

Adam ona şüpheli bir bakış attı ama arabayı çalıştırıp uzaklaştı. Mary sınıfına döndü, bir tecavüzcüyü kendisine en az zarar verecek şekilde cezbetmek için sağlam bir plan düşünmeye çalışırken düşünceleri oradan oraya savruluyordu.

Wolf dersler bitmeden on dakika önce okula varmıştı. Omzunu sınıf kapısının hemen dışındaki duvara dayadı ve öğrencilerine coğrafya ve tarihin nasıl birleşerek Orta Doğu siyasetinin bugünkü durumunu ortaya çıkardığını anlatan berrak sesini dinledi. Bunun hiçbir ders kitabında yer almadığından emindi ama Mary'nin öğrencilerine günümüzü dersleriyle ilişkilendirme becerisi vardı. Bu sayede

konular hem daha ilginç hem de daha anlaşılırdı. Aynı şeyi Joe'ya da yaptığını duymuştu, Joe'nun okumak için teşvike ihtiyacı olduğundan değil. Öğrencileri ona kolayca karşılık veriyordu; bu kadar küçük bir sınıfta resmiyet çok azdı. Ona "Bayan Potter" diyorlardı ama soru sormaktan, cevap vermekten, hatta alay etmekten çekinmiyorlardı.

Sonra saatine baktı ve diğer iki sınıfın kapıları açıldığında onları serbest bıraktı. Wolf duvardan doğruldu ve odasına girdi, çocukların konuşmalarının nasıl aniden durduğunun farkındaydı.

onun varlığının farkına vardı. Mary başını kaldırıp gülümsedi, sadece ona özel bir gülümsemeydi bu ve nasıl hissettiğini bu kadar açık bir şekilde ifade etmesi nabzının hızlanmasına neden oldu.

Şapkasını çıkardı ve parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Eskort servisiniz geldi hanımefendi," dedi.

Kızlardan biri gergin bir şekilde kıkırdadı ve Wolf yavaşça başını çevirerek hareketsiz gençlere baktı. "Siz kızlar eve çift olarak mı gidiyorsunuz? Aranızda eve sağ salim döndüklerinden emin olan var mı?"

Cathy'nin küçük kız kardeşi Christa Teele, Pam Hearst ile birlikte birlikte yürüyorlardı. Diğer dört kız hiçbir şey söylemedi. Wolf yedi oğlana baktı. "Onlarla git." Bu, çocukların anında itaat ettiği bir emirdi. Çocuklar odadan çıktılar, her kıza en az bir erkek eşlik edecek şekilde otomatik olarak ayrıldılar.

Mary başıyla onayladı. "Çok güzel olmuş."

"Hepsinin bir refakatçiye ihtiyaç duymadıklarını iddia etmeyecek kadar mantıklı olduklarını fark edeceksiniz."

Ona kaşlarını çatı, çünkü bu noktaya değinmesinin gerekli olmadığını düşünüyordu. "Wolf, gerçekten, evimden buraya gelirken tamamen güvendeyim. Durmazsam başıma nasıl bir şey gelebilir ki?"

"Ya lastiğin patlarsa? Ya radyatör hortumu yine patlarsa?"

Wolf ya da Joe her saniye tepesinde dolaşırken tuzağını kurmasının imkânsız olduğu açıktı. Wolf'un ona attığı dar bakıştan da fikrini değiştirmeye niyeti olmadığı belliydi. Henüz bir plan yapmadığı için şu anda bunun bir önemi yoktu. Ama bir plan yaptığında, bekçi köpeklerinden kaçmak için de bir plan yapması gerekecekti.

Wolf kazağını omuzlarına atıp çantasını ve anahtarlarını aldıktan sonra onu kapıdan dışarı çıkardı. Dottie kendi sınıfının kapısını kilitlediği yerden başını kaldırdı ve Wolf kapıyı kilitlerken öylece kalakaldı.

Mary'nin kapısını açtı, kilidin tuttuğundan emin olmak için tokmağı salladı, sonra kolunu Mary'nin beline doladı. Dottie'yi gördü ve şapkasının kenarına dokundu. "Bayan Mary. Lancaster."

Dottie başını eğdi ve anahtarını bulmakta zorlanıyormuş gibi yaptı. Yüzü kızarmıştı. Wolf Mackenzie onunla ilk kez konuşuyordu ve anahtarı çantasına bırakırken elleri titriyordu. Neredeyse Kontrol edemediği korku onu ter içinde bıraktı. Ne yapacağını bilmiyordu.

Arabasına doğru yürürlerken Wolf'un kolu Mary'nin beline sıkıca sarılmıştı. Ağırlığı kalp atışlarının hızlanmasına neden oldu. Tek yapması gereken ellerini Mary'nin üzerine koymaktı ve Mary'nin bedeni kendini ona hazırlamaya başladı. Derinlerde enfes bir ürperti başladı ve ılık bir gelgitle dışarıya doğru yayıldı.

Arabanın kapısını açtığı anda onun ince bedenindeki ani gerginliği hissetti. O da daha hızlı nefes alıyordu. Ona baktı ve tüm vücudu gerildi, çünkü kadın yumuşak, kayrak mavisini gözlerindeki arzuyla onu izliyordu. Yanakları kızarmış, dudakları aralanmıştı.

Geri adım attı. "Hemen arkanda olacağım." Kelimeler gırtlaktan geliyordu.

Kanı damarlarında dolaşp kulaklarına hücum etmesine rağmen sakın sakın eve doğru sürdü arabasını. Hiç bu kadar yalnız, pejmürde ve ev daha iyi görünüyordu. Woodrow merdivenlerde güneşleniyordu ve Mary arka kapının kilidini açmak için onun üzerinden geçti. Mary kapıyı açtığı anda, söz verdiği gibi Wolf kamyonetinden inmiş ve hemen arkasındaydı.

Tek kelime etmeden kazağını çıkardı, çantasını bir sandalyeye bıraktı ve merdivenlerden yukarı yürüdü, Wolfs'un botlarının ağır adımlarının farkında olarak onu takip etti. Yatak odasına girdiler.

Aklını başına toplayamadan onu çıplak bıraktı. ona zaman tanısaydı bile itiraz etmek isterdi. Onu yatağa yatırdı, iri vücudu onu eziyor, güçlü kolları onu kucaklıyordu. Göğsündeki kıllar hassas meme uçlarını törpüleyerek sertleşmiş tepelere dönüştürdü ve bir Heyecandan kısık sesle inleyerek, hissi artırmak için göğüslerini ona sürttü. Adam kadının kalçalarını açtı ve aralarına yerleşti. Onun

Kulağına ne yapacağına dair açık bir açıklama mırıldanırken sesi alçak ve sertti.

Mary biraz geri çekildi, mavi gözleri hafifçe şok olmuştu, biraz heyecanlı hissediyordu ve heyecanlı olduğu için biraz da utanıyordu. Hem skandala uğramış hem de heyecanlı hissetmek nasıl mümkün olabilirdi? "Wolf Mackenzie!" dedi gözleri daha da büyüyerek. "Sen... o kelimeyi söyledin!"

Sert yüzü hem şefkatli hem de eğlenmiş görünüyordu. "Ben de öyle yaptım."

Yutkundu. "Bunu daha önce kimsenin söylediğini duymamıştım. Yani, gerçek hayatta değil. Filmlerde -ama tabii ki o gerçek hayat değil ve filmlerde neredeyse hiçbir zaman gerçek anlamı ifade etmiyor. Onu bir sıfat olarak kullanıyorlar. fiil." Böylesine açıklanamaz bir dilbilgisi hatası karşısında şaşkın görünüyordu.

Kadının içine girerken gülümsüyordu, siyah gözleri parlıyordu. "Bu," dedi, "fiil."

Onunla sevişirkenki görüntüsünü seviyordu, gözleri baygın, yanakları kızarmıştı. Nefesini emdi ve onun altında hareket etti, onu tamamen içine aldı ve rahibeyi tatlı sıcaklığıyla sardı. Elleri onun boynunun arkasına doğru hareket etti. "Evet," diye ciddiyetle kabul etti. "Bu fiil."

Eğer ilk sevişmeleri şiddetli olduysa, o zamandan beri ona zevkin ne kadar tatlı olduğunu öğretiyordu, okşamalar ve öpücükler oyalanırken, gerilim yavaşça sarmalandığında, o kadar sıcak ve güçlüydü ki kontrolden çıktı. Ona duyduğu açlık o kadar güçlüydü ki, doruk noktasını mümkün olduğunca ertelemeye çalıştı, böylece onun içinde kalabilir ve bu açlığı besleyebilirdi. Güçlü bir cinsel temeli olsa da, bu seks için bir açlık değildi. Sadece sevişmek istemiyordu, özellikle onunla, Mary Elizabeth Potter'la sevişmek istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Onun ipeksi, kırılğan tenini ellerinin altında hissetmek, yumuşak bedeninin onu sardığını hissetmek, kadınlığın eşsiz kokusunu almak, her yavaş itişte ve bedenlerinin kabullenişinde kadim bağlar kurmak zorundaydı. O bir melezdi; ruhu güçlü ve karmaşık değildi, içgüdüleri her iki ırktan atalarınınkine yakındı. Başka kadınlarla seks yapmıştı; Mary ile çiftleşmişti.

Kollarını ona doladı ve sırt üstü yuvarlandı. Mary irkilerek doğruldu ve yanlışlıkla tam da onun istediği pozisyonu aldı. Bu hareket onu içine girmeye zorladığında nefesi kesildi. "Ne yapıyorsun sen?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı, ellerini göğüslerinin üzerine koymak için uzandı. "Bunu senin yapmana izin veriyorum."

Kızın durumu değerlendirirken yüzünü izledi ve heyecanının ve uyarılmışlığının, alışık olmadığı pozisyondan duyduğu rahatsızlığa üstün geldiği anın tam olarak farkındaydı. Göz kapakları tekrar düştü ve onun üzerinde nazikçe hareket ederken alt dudağını ısırıldı. "Böyle mi?"

Neredeyse yüksek sesle inliyordu. Bu yavaş hareket enfes bir işkenceydi ve kadın çabucak ritmine kapıldı. Pozisyon değiştirerek sevişmelerini uzatmayı düşünmüştü ama şimdi kendi kendini alt etmekten korkuyordu. Kadın ne kadar eski kafalı olsa da, aynı zamanda şaşırtıcı derecede duygusaldı. Birkaç dakika sonra umutsuzca tekrar yuvarlandı ve onu altına aldı.

Mary kollarını onun boynunun arkasında birleştirdi. "Eğleniyordum."

"Ben de öyleydim." Onu kısa bir süre öptü, sonra tekrar öptü, dudakları birbirine yapıştı. "Çok fazla."

Gülümsemedi, sadece ona karşı kullandığı o gizli, kadınsı küçük gülümseme ve bunu görmek onu yaktı. Kontrolü unuttu, onları bekleyen zevk dışında her şeyi unuttu. Daha sonra, doymuş ve bitkin bir halde, ikisi de uyukladı.

Bir aracın sesiyle Wolf yatağından fırladı ve anında uyandı. Mary uykulu bir şekilde kıpırdandı. "Ne oldu?"

"Misafiriniz var."

"Şirket mi?" Doğrulup saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Saat kaç?"

"Neredeyse altı. Uyumuş olmalıyız." "Altı!"

Joe'nun ders vakti geldi!"

Wolf kıyafetlerini çıkarmaya başlarken küfretti. "Bu durum kontrolden çıkmaya başladı. Kahretsin, seninle her seviştiğimde oğlum bizi bölüyor. Bir kere yeterince kötüydü ama bunu alışkanlık haline getirdi."

Mary kendi giysilerini giymeye çabalıyor, durumun bu kadar utanç verici olmamasını diliyordu. Az önce babasıyla yatakta birlikte oldukları bu kadar açıkken Joe'nun yüzüne bakmak zordu. Ardith Teyze, ahlakını ve doğru davranış anlayışını bu kadar unuttuğu için onu evlatlıktan reddederdi. Sonra ayaklarını botlarına vuran Wolf'a baktı ve kalbi sanki tüm göğsünü doldurana kadar genişlemiş gibi hissetti. Onu seviyordu ve aşktan daha ahlaki bir şey olamazdı. Uygun davranışlara gelince, omuz silkti ve zihinsel olarak uygunluğa veda etti. İnsan her şeye sahip olamazdı.

Mutfağa girdiklerinde Joe kitaplarını masaya bırakmış, bir fincan kahve yapıyordu. Yukarı baktı ve kaşlarını çatı. "Bak baba, bu durum kontrolden çıkmaya başladı. Ders zamanımı kesiyorsun." Sadece Buz mavisi gözlerindeki pırıltı Wolf'un sinirlenmesini engelledi; bir süre sonra oğlunun saçlarını karıştırdı.

"Evlat, bunu daha önce de söyledim ama zamanlaman çok kötü."

Joe'nun ders süresi daha da kısıtlıydı çünkü yemek için zaman ayırmaları gerekiyordu. Hepsi açlıktan ölüyordu, bu yüzden hızlı olan sandviçlerde karar kıldılar ve başka bir araba geldiğinde henüz bitirmişlerdi.

Mary kapıyı açmak için ayağa kalkarken, "Tanrım, bu ev popüler olmaya başladı," diye mırıldandı.

Clay içeri girerken şapkasını çıkardı. Durdu ve kokladı. "Bu kahve taze mi?"

"Evet." Kurt tencereye uzanmak için gerinirken Mary de Clay için dolaptan bir fincan aldı.

Sandalyelerden birine yayıldı ve yorgun bir iç çekiş yaptı, Wolf'un doldurduğu kahveden yükselen güzel kokulu buharı içine çekerken bu bir takdire dönüştü "Teşekkürler. İkinizi burada bulacağımı düşünmüştüm."

"Bir şey çıktı mı?" Wolf çizdi.

"Birkaç şikâyet dışında bir şey yok. Bazı insanları biraz tedirgin ettiniz." "Ne yapıyordum?" Mary araya girdi.

"Sadece etrafa bakıyordum," dedi Wolf, ne onu ne de Clay'i yanıltmayan rahat bir ses tonuyla.

"Rahat bırakın. Sen tek kişilik bir kanunsuzlar komitesi değilsin. Sizi son kez uyarıyorum."

"Yasadışı bir şey yaptığımı düşünmüyorum, sadece etrafta dolaştım ve baktım. Hiçbir kanun görevlisine müdahale etmedim, kimseyi sorgulamadım, hiçbir kanıtı yok etmedim ya da saklamadım. Tek yaptığım bakmak." Wolf'un gözleri parlıyordu. "Eğer akıllıysan beni kullanırsın. Ben bulabileceğiniz en iyi iz sürücüyüm."

"Ve eğer akıllıysan, zamanını senin olana sahip çıkmak için harcarsın." Clay Mary'ye baktı ve o da ağzını hazırladı. Lanet olsun ona, söyleyecekti!

"Ben de bunu yapıyorum."

"Belki de düşündüğün kadar iyi değildir. Mary bana bu adamı ortaya çıkarmak için kendisini yem olarak kullanacağı bir plandan bahsetti."

Wolf'un başı döndü ve kaşları, daralmış siyah gözlerinin üzerine düştü, öyle öfkeli bir bakışla onu kıstırdı ki, kendi bakışlarını sabit tutmak için yapabileceği tek şey buydu. "Lanetleneyeğim," dedi yumuşak bir sesle ve bu şaşkınlıktan ziyade kararlılık ifadesiydi.

"Evet, ben de öyle dedim. Joe'yla birlikte ona okula gidip gelirken eşlik ettiğinizi duydum ama aradaki zaman ne olacak? Okul birkaç hafta içinde bitecek. O zaman ne olacak?"

Mary ince omuzlarını yukarı kaldırdı. "Sanki görünmezmişim gibi konuşulmasına izin vermeyeceğim. Burası benim evim ve hepinize yirmi bir yaşımı geçtiğimi hatırlatmama izin verin. İstedğim yere, istediğim zaman giderim." Bırakın bundan ne çıkarırlarsa çıkarsınlar.

Yaparlardı! Ardith Teyze'yle boşuna yaşamamıştı; Ardith Teyze bir erkeğin ona ne yapacağını söylemesine izin vermeden önce prensip olarak öldü.

Wolf'un gözleri ondan hiç ayrılmamıştı. "Sana ne söylenirse onu yapacaksın."

"Senin yerinde olsam," diye önerdi Clay, "onu dağa götürür ve orada tutardım. Dediğim gibi, okul birkaç hafta içinde bitecek ve bu eski ev oldukça izole. Kimsenin nerede olduğunu bilmesine gerek yok. Böylesi daha güvenli olur."

Öfkelenen Mary uzanıp kahve fincanını Clay'in elinden aldı, sonra da içindekileri lavaboya döktü. "Kahvemi içmiyorsun, seni ispiyoncu!"

Şaşırmış görünüyordu. "Ben sadece seni korumaya

çalışıyorum!" "Ben de onu korumaya çalışıyorum!"

diye bağırdı. "Kimi korumaya?" Kurt tersledi.

"Sen!"

"Neden korunmaya ihtiyacım var?"

"Çünkü bunu her kim yapıyorsa size zarar vermeye çalışıyor! Önce sana zarar vermeye çalışarak saldırılar için sizi suçlayarak ve ikinci olarak da sizden onun gibi nefret etmeyen insanlara saldırarak!"

Kurt donakaldı. Mary bir gece önce teorisinin başlangıcını ilk kez ortaya attığında, o ve Clay buna inanmamışlardı çünkü bu teori Wolf'a komplo kurmaya çalışan birinin, herkesi onun Mary'ye saldıracığına inandırmaya çalışması mantıklı geliyordu. Ama Mary az önce söylediği gibi, saldırıların bir tür çarpık ceza olduğunu söylediğinde, korkunç bir anlam kazanmaya başladı. Bir tecavüzcü çarpıktı, dolayısıyla mantığı da çarpık olacaktı.

Mary onun yüzünden saldırıya uğramıştı. Ona o kadar ilgi duymuştu ki, bunu kontrol edememişti ve delinin biri ona saldırmıştı,

Onu korkutmuş, aşağılamış ve tecavüz etmeye çalışmıştı. Şehveti dikkatleri onun üzerine çekmişti.

Omuz silkmiş olan Clay'e bakarken ifadesi soğuk ve boştu. "Bunu almak zorundayım," dedi Clay. "Bir tek bu şey yarım yamalak da olsa hissediyorum. Seninle arkadaş olup Joe'yu Akademi'ye soktuğunda, insanlar sana farklı gözle bakmaya başladı. Birileri buna dayanamadı."

Mary ellerini büktü. "Bu benim hatam olduğuna göre, en azından-"

"Hayır!" Wolf kükreyerek ayağa fırladı ve sandalyesini bir takırtıyla devirdi. Gözle görülür bir çabayla sesini alçalttı. "Yukarı çık ve kıyafetlerini al. Bizimle geliyorsun."

Joe elini masaya vurdu. "Tam zamanında." Ayağa kalktı ve masayı toplamaya başladı. "Sen toplanırken ben de bunu yaparım."

Mary dudaklarını büzdü. Aklına geldiğinde planını hayata geçirme özgürlüğünü istemekle Wolf'la yaşamının güçlü cazibesi arasında kalmıştı. Bu doğru değildi. Öğrencilerine korkunç bir örnek olacaktı. Kasaba halkı öfkelenecekti. Onu bir şahin gibi izlerdi! Öte yandan, onu deli gibi seviyordu ve ilişkilerinden en ufak bir utanç duymuyordu. Bazen utanıyordu, çünkü böyle bir yakınlığa alışık değildi ve bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu, ama asla utanmıyordu.

Öte yandan, eğer topuklarını sıkar ve burada kalırsa, Wolf da onunla birlikte burada kalacak, çok daha görünür olacaklar ve kasabanın hassasiyetlerini çok daha fazla öfkeliendireceklerdi. Onu kararlı kılan da buydu, çünkü kendisi yüzünden Wolf'a daha fazla düşmanlık beslenmesini istemiyordu. Tecavüzcüyü doğrudan ona saldırmaya ya da Joe'nun peşinden gitmeye teşvik etmek için gereken tek şey bu olabilirdi.

Ellerini kızın omuzlarına koydu ve onu biraz itti. "Git," dedi nazikçe ve o da gitti.

Kız güvenli bir şekilde yukarı çıkıp duyamayacağı bir yere geldiğinde Clay sıkıntılı ve öfkeli bir ifadeyle Wolf'a baktı. "Ne olursa olsun, o senin ve Joe'nun

tehlikede olduğunu, bu manyağın size ateş etmeye başlayabileceğini söyledi. Ona katılıyor gibiyim, kahretsin."

"Bırak denesin," dedi Wolf, yüzü ve sesi ifadesizdi. "Okula gidip gelirken en savunmasız olduğu anlardır ve bu adamın sabırla bekleyeceğini sanmıyorum. İki gün üst üste vurdu ama sen onu neredeyse yakaladığında korktu. Sakinleşmesi biraz zaman alacak, sonra da başka bir vuruş arıyor. Bu arada ben de onu arıyor olacağım."

Clay sormak istemiyordu ama soru dilini yakıyordu. "Bugün bir şey buldun mu?"

"Listemdeki bazı kişileri eledim."

"Bazılarını da korkuttum."

Kurt omuz silkti. "Millet beni etrafta görmeye alışsa iyi olur. Hoşlarına gitmiyorsa, zor."

"Ayrıca erkeklerin kızlara okuldan eve kadar eşlik etmelerini sağladığınızı da duydum. Kızların aileleri çok rahatlamış ve minnettarmış."

"Kendi başlarının çaresine bakmaları gerekirdi."

"Burası sakın küçük bir kasaba. Böyle şeylere alışık değiller."

"Bu aptallık için bir mazeret olamaz." Ve kızlarının güvenliğini göz ardı etmek aptallıktı. Vietnam'da bu kadar dikkatsiz olsaydı, ölmüş olurdu.

Clay homurdandı. "Yine de meramımı anlatmak istiyorum. Senin ve Joe'nun öncelikli hedefler olduğu konusunda Mary'ye katılıyorum. İyi olabilirsiniz ama kimse bir kurşundan daha iyi değildir ve aynı şey Joe için de geçerli. Sadece Mary'ye göz kulak olmak zorunda değilsiniz, kendinize de göz kulak olmalısınız. Onun okuldaki yılını bitirmesini bile engelleyebilirsiniz çok sevinirim, böylece üçünüz de biz bu adamı yakalayana kadar dağda kalabilirsiniz."

Birinden saklanmak Wolf'un yapısına aykırıydı ve Clay'e bakışından da bu anlaşılıyordu. Wolf avlanmak için eğitilmişti; dahası, bu onun

Doğası, Komançi ve İskoç savaşçılarından aktarılan genlerin vücuduna karışması, karakterinin oluşmasında etkili olmuştur.

Tek söylediği, "Mary'yi güvende tutacağız," oldu ve Clay, Wolf'u bu işin dışında kalmaya ikna edemediğini biliyordu.

Joe dolaplara yaslanmış, dinliyordu. "Mary'nin bizimle kaldığını öğrenirlerse kasabadakiler kıyameti koparırlar," diye araya girdi.

"Evet, öyle olacak." Clay ayağa kalktı ve şapkasını başına yerleştirdi.

"Bırakın yapsınlar." Wolf'un sesi düzdü. Mary'ye oynaması için bir şans

vermişti.

güvenli, ama o almamıştı. O artık onundu, Tanrı adına. Bırak ciyaklasınlar.

Clay kapıya doğru yürüdü. "Biri bana sorarsa, bu iş bitene kadar onun daha güvenli bir yerde yaşamasını ayarladım. O yerin neresi olduğunu kimseyi ilgilendireceğini sanmıyorsun, değil mi? Gerçi Mary'yi tanıyorsam, Cumartesi günü Hearst'ün mağazasında yaptığı gibi muhtemelen herkese söyleyecektir."

Kurt inledi. "Lanet olsun! Ne yapmış ki? Hiç duymadım."

"O öğleden sonra olanlardan sonra bunu yapacağını düşünmemiştim. Görünüşe göre hem Dottie Lancaster hem de Bayan Karr'la tartışmış ve her ikisine de senin olduğunu söylemiş." Clay'in ağzında yavaş bir sırıtış belirdi. "Duyduğuma göre, ikisiyle de iyi anlaşmış."

Clay gittikten sonra Wolf ve Joe birbirlerine baktılar. "Buralarda işler ilginçleşebilir."

"Olabilir," diye kabul etti Joe.

"Gözünü dört aç evlat. Eğer Mary ve Armstrong haklıysa, bu piçin asıl peşinde olduğu kişiler bizleriz. Tüfeğiniz olmadan hiçbir yere gitmeyin ve tetikte olun."

Joe başıyla onayladı. Wolf göğüs göğüse dövüşme konusunda endişelenmiyordu, karşısındaki adamın elinde bıçak olsa bile, çünkü Joe'ya askerde öğrendiği şekilde dövüşmeyi öğretmişti. Karate, kung fu, tekvando ya da judo değil, eski sokak dövüşü de dahil olmak üzere pek çok şeyin

karışımı. Joe'ya

Kavganın amacı adil olmak değil, mümkün olan her şekilde kazanmaktı.

Silah elinin altındaydı. Hapishanede onu hayatta tutan ve nispeten zarar görmesini engelleyen şey buydu. Tüfek ise bambaşka bir şeydi. İki kat tetikte olmaları gerekecekti.

Mary döndü ve iki bavulu yere bıraktı. "Kitaplarımı da almam gerekiyor," diye açıkladı. "Ve birinin Woodrow ile yavru kedilerini alması gerekiyor."

Onuncu Bölüm

Mary kendine yabancı bir yatakta olduğu için, çok heyecanlı olduğu için, çok endişeli olduğu için uyuyamadığını söylemeye çalıştı, çünkü- Bahaneleri tükenmişti ve aklına başka bir şey gelmiyordu. Wolfs'un sevişmesinden hoş bir yorgunluk duymasına rağmen, uyuyamayacak kadar huzursuz hissediyordu ve nihayet nedenini biliyordu. Adamın kollarında döndü ve elini çenesine koydu, yüz yapısını ve parmaklarının altındaki sakalının hafif törpüsünü hissetmek hoşuna gitti. "Uyanık mısın?" diye fısıldadı.

"Değildim," dedi alçak bir sesle. "Ama artık öyleyim."

Özür diledi ve kıpırdamadan yattı. Bir süre sonra adam onu sıktı ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Uyuyamıyor musun?"

"Hayır. Sadece garip hissediyorum, sanırım." "Ne şekilde?"

"Karın-Joe'nun annesi. Bu yatakta onu düşünüyordum."

Kolları sıkılaştı. "O asla bu yatakta olmadı."

"Biliyorum. Ama Joe diğer odada ve ben de onun küçükken, ölmeden önce böyle olması gerektiğini düşündüm."

"Pek değil. Çok ayrı kaldık ve Joe iki yaşındayken öldü. O zaman ordudan ayrıldım."

"Anlat bana," diye davet etti, hâlâ fısıltıyla. Sevdği bu adam hakkında daha fazla şey öğrenmeye ihtiyacı vardı. "Çok genç olmalısın."

"Askere gittiğimde on yedi yaşındaydım. Muhtemelen Vietnam'da bir tur atmak zorunda kalacağımı bilsem de, bu benim tek çıkış yolumdu. Ailem ölmüştü ve annemin babası olan büyükbabam, yarı Anglo olduğum için beni hiçbir zaman kabul etmedi. Tek bildiğim o bölgeden kurtulmam gerektiği idi. Neredeyse hapishane kadar kötüydü. Hapishane, farklı bir şekilde. Yapacak bir şey yoktu, umut edecek bir şey yoktu.

"Billie ile on sekiz yaşındayken tanıştım. O bir Crow meleziydi ve sanırım benimle evlendi çünkü asla rezervasyona geri dönmeyeceğimi biliyordu. Daha fazlasını istiyordu. Parlak ışıklar ve şehir hayatı istiyordu. Belki de bir askerin iyi olduğunu, üstün üsse transfer olduğunu, görevde olmadığı zamanlarda parti yaptığını düşünüyordu. Ama melez olduğum için bana tepeden bakmadı.

evlenmeye karar verdik. Bir ay sonra Vietnam'daydım. R ve R'ye sahip olduğumda ona Hawaii'ye bir bilet aldım ve hamile olarak geri döndü Joe ben on dokuz yaşındayken doğdu, ama ilk turumdan eve döndüm ve onun doğumunu görebildim. Tanrım, çok heyecanlanmıştım. Avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Sonra onu ellerime verdiler ve kalbime bir yumruk yemiş gibi oldum. Onu o kadar çok sevdim ki onun için ölebilirdim."

Bir an sessiz kaldı, düşünüyordu. Sonra kısık bir kahkaha attı. "İşte oradaydım, yeni doğmuş bir oğlum ve iyi bir anlaşma yaptığını düşünmeyen bir karım vardı ve askere alınma sürem neredeyse dolmak üzereydi. Ne iş bulma umudum ne de bebeğime bakma imkanım vardı. Ben de yeniden askere gittim ve işler o kadar kötüye gitti ki Billie ve ben başka bir tur için gönüllü olmuştuk. Üçüncü turum bitmeden hemen önce öldü. Çıktım ve Joe'ya bakmak için eve geldim."

"Ne yaptın sen?"

"Çiftliklerde çalıştım. Rodeo yaptım. Bildiğim tek şey buydu. Hizmette geçirdiğim zaman dışında atlarla çalışmadığımı hatırlamıyorum. Çocukken at delisiydim ve sanırım hala öyleyim. Joe ve ben, onun okula başlama zamanı gelene kadar oradan oraya sürüklendik ve Ruth'a geldik. Gerisini biliyorsunuz."

Onun kollarında sessizce yatıyor, hayatını düşünüyordu. Kolay bir hayatı olmamıştı. Ama

Yaşadığı hayat onu olduğu kişi haline getirmişti, güçlü ve

Demir gibi bir kararlılık. Savaşa ve cehenneme dayanmış ve eskisinden daha da güçlü çıkmıştı. Birinin ona zarar vermek isteyeceği düşüncesi onu öylesine öfkelen-dirmişti ki, kendini zor zapt ediyordu. Bir şekilde onu korumanın bir yolunu bulmalıydı.

Ertesi sabah okula giderken ona eşlik etti ve Mary yine herkesin ona nasıl baktığını fark etti. Ama çocukların gözlerinde gördüğü korku ya da nefret değildi; aksine, onu yoğun bir merakla ve hatta huşu içinde izliyorlardı. Yıllar süren masallardan sonra, onlar için hayattan daha büyük bir figürdü, sadece kısa bir süre için görülen biriydi. Babaları onunla uğraşmış, çocuklar onu iş başında izlemiş ve atlar konusundaki uzmanlığı onun hakkındaki hikayeleri daha da artırmıştı. Bir ata "fısıldayabildiği", en vahşi olanının bile sesindeki özel bir mırıldanma tonuna karşılık verdiği söylenirdi.

Şimdi de tecavüzcünün peşindeydi. Hikaye tüm eyalete yayılmıştı.

Dottie o gün Mary ile konuşmadı bile; ne zaman yaklaşıp uzaklaştı ve öğle yemeğini bile tek başına yedi. Sharon içini çekti ve omuz silkti. "Ona aldırış etme. Mackenzie'ler konusunda her zaman kafasında bir şeyler vardı."

Mary de omuz silkti. Dottie'ye ulaşmasının hiçbir yolu yokmuş gibi görünüyordu.

Joe o öğleden sonra onu evine kadar takip etmek için şehre indi. Araçlarına doğru yürürlerken, Joe'ya "Hearst'te durup bir şeyler almam lazım" dedi. birkaç şey."

"Hemen arkanda olacağım."

Kadın dükkâna girdiğinde Joe da peşindeydi ve herkes dönüp onlara baktı. Joe onlara doğrudan babasından gelebilecek bir gülümseme verdi ve birkaç kişi aceleyle başka tarafa baktı. Mary iç geçirerek altı ayaklı bekçi köpeğini koridora doğru götürdü.

Joe, bakışları Pam Hearst'ün bakışlarıyla karşılaşınca biraz durakladı. Kadın sanki kök salmış gibi durmuş, ona bakıyordu. Şapkasını eğdi ve Mary'yi takip etti.

Bir an sonra kolunda hafif bir dokunuş hissetti ve arkasında duran Pam'i görmek için döndü. "Seninle konuşabilir miyim?" diye sordu alçak bir sesle. "Önemli bir konu. Lütfen?"

Mary yoluna devam etmişti. Joe onu görebilmek için pozisyonunu değiştirdi ve "Ee?" dedi.

Pam derin bir nefes aldı. "Düşündüm de... belki... bu Cumartesi gecesi benimle kasaba dansına gelir misin?" diye aceleyle bitirdi.

Joe'nun kafası sarsıldı. "Ne?"

"Dedim ki, benimle dansa gelir misin?"

Şapkasını geriye doğru itti ve nefesinin altından kısık bir ıslık çaldı. "Sen Belanı arıyorsun, biliyorsun değil mi? Baban seni bir yıllığına mahzene kapatabilir."

"Kilerimiz yok." Ona küçük bir gülümseme verdi. On altı yaşındaki hormonlarının ani tepkisi. "Zaten umurumda da değil. O yanılıyor, sen ve baban hakkında yanılıyor. Daha önce nasıl davrandığımı konusunda kendimi çok kötü hissettim. Senden hoşlanıyorum Joe ve seninle çıkmak istiyorum."

"Evet" diyecek kadar alaycıydı. Akademi'de bir şansım olduğunu öğrendiklerinde pek çok insan benden hoşlanmaya başladı. İşlerin böyle yürümesi çok komik, değil mi?"

Yanaklarında sıcak renk lekeleri belirdi. "Sana çıkma teklif etmemin sebebi bu değil!"

"Emin misin? Görünüşe göre daha önce seninle toplum içinde görünecek kadar iyi değildim. İnsanların Pam Hearst'ün bir 'cins'le çıktığını söylemesini istemedin. Hava Kuvvetleri Akademisi için bir adayla çıktığını söyleyebildiklerinde durum değişiyor."

"Bu doğru değil!" Pam şimdi gerçekten öfkeliydi ve sesi yükseldi. Birkaç kişi onlara doğru baktı.

"Bana öyle görünüyor."

"Yanılıyorsun! Babam ne kadar yanılıyorsa sen de o kadar yanılıyorsun!"

Pam'in sesini yükseltmesiyle alarma geçen Bay Hearst, sanki işaret almış gibi koridordan onlara doğru ilerlemeye başladı. "Burada neler oluyor? Pam, bu çocuk seni rahatsız mı ediyor?"

Joe "cins" kelimesinin ne kadar çabuk "oğlan" olarak değiştirildiğini fark etti ve kaşlarını kaldırarak Pam'e baktı. Pam daha da kızardı ve dönerek babasının yüzüne baktı.

"Hayır, beni rahatsız etmiyor! Bekle. Evet. Evet, rahatsız ediyor! Beni rahatsız ediyor çünkü ona benimle çıkmasını söyledim ve o reddetti!"

Dükkândaki herkes onu duydu. Joe iç çekti. Yağ şimdi ateşin içindeydi.

Ralph Hearst morumsu bir kırmızıya büründü ve sanki bir duvara çarpmış gibi aniden olduğu yerde durdu. "Ne dedin sen?" diye nefes nefese kaldı, kulaklarına inanmadığı belliydi.

Babası küplere binmiş gibi görünse de Pam geri adım atmadı. "Benimle çıkmayı reddettiğini söyledim! Onu Cumartesi gecesi dansına davet ettim."

Bay Hearst'ün gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Sen eve git. Bunu sonra konuşuruz!"

"Bunu daha sonra konuşmak istemiyorum, hemen şimdi konuşmak istiyorum!"

"Eve gidin dedim!" Hearst kükredi. Öfkeli bakışlarını Joe'ya çevirdi. "Sen de kızımдан uzak dur, seni-"

"Benden uzak duruyor!" Pam bağırdı. "Tam tersi! Ondan uzak durmayacağım! Bu ona ilk çıkma teklif edişim değil. Sen ve bu kasabadaki diğer herkes Mackenzie'lere davranış şekliniz yüzünden hatalısınız ve ben bundan bıktım. Aramızda doğru olduğunu düşündüğü şeyi savunacak cesarete sahip tek kişi Bayan Potter!"

"Bunların hepsi onun suçu, o iyi niyetli-"

"Dur orada." Joe ilk kez konuşuyordu ama soğuk sesinde, soluk mavi gözlerinde adamı durduran bir şey vardı. Joe sadece

On altı yaşındaydı ama uzun boylu ve kaslıydı ve duruşunda yaşlı adamı duraksatan ani bir uyanıklık vardı.

Pam atladı. Zeki ve neşeli bir kızdı ama en az babası kadar dik başlıydı. "Sakın Bayan Potter'a sataşmayın," diye uyardı. "O Ruth'ta sahip olduğumuz en iyi öğretmen ve eğer ondan kurtulmak için bir şey yaparsanız, yemin ederim okulu bırakırım."

"Böyle bir şey yapmayacaksın!"

"Yemin ederim yapacağım! Seni seviyorum baba, ama yanıliyorsun! Bugün okulda hepimiz bunu konuştuk, öğretmenlerin yıllar boyunca Joe'ya nasıl davrandıklarını gördüğümüzü ve bunun ne kadar yanlış olduğunu, çünkü onun hepimizin en zekisi olduğunu konuştuk! Ve dün biz kızların eve sağ salim dönmesini sağlayanın Wolf Mackenzie olduğunu konuştuk. Başka kimsenin aklına gelmedi! Ya da sen umurunda mı?"

"Tabii ki umurunda," dedi Mary hızlıca, Joe'dan başka kimseye fark ettirmeden yaklaşmıştı. "Sadece Wolf askeri tecrübesiyle ne yapacağını biliyor." Bunu uydurmuştu ama kulağa hoş geliyordu. Elini Bay Hearst'ün koluna koydu. "Neden müşterilerinizle ilgilenmiyorsunuz ve bırakın kavgaya etsinler? Gençlerin nasıl olduğunu bilirsin."

Ralph Hearst nasıl olduysa farkına varmadan kendini yine dükkânın önünde buldu. Durdu ve Mary'ye baktı. "Kızımın bir melezele çıkmasını istemiyorum!" dedi hiddetle.

"O melezele, etrafındaki herhangi bir çocukla olduğundan daha güvende olacak," diye yanıtladı Mary. "Bir kere kaya gibi sağlamdır. İçki içmez ya da hızlı araba kullanmaz ve bir diğeri, buralarda herhangi bir kızla ilişkiye girmeye niyeti yok. Uzaklara gidecek ve bunu biliyor."

"Kızımın bir Kızılderili ile çıkmasını istemiyorum!"

"Karakterin hiçbir şey ifade etmediğini mi söylüyorsun? Pam'in kendisini bir araba kazasında öldürebilecek sarhoş bir Anglo ile çıkmasını, onu hayatıyla koruyacak ayık bir Kızılderili ile çıkmasına tercih edeceğini mi söylüyorsun?"

Şaşkın görünüyordu ve tedirginlikle başını ovuşturdu. "Hayır, lanet olsun, demek istediğim bu değil," diye mırıldandı.

Mary iç geçirdi. "Ardith Teyzem duyduğu her eski kestaneyi hatırlardı ve en sık dile getirdiklerinden biri de 'güzel güzeldir' idi. İnsanların davranışlarına göre hareket ediyorsunuz, değil mi Bay Hearst? Adayların geçmişte nasıl davrandıklarına göre oy verdiniz, değil mi? Sen?"

"Elbette." Rahatsız görünüyordu. "Ve?" diye sordu.

"Tamam, tamam! Bazı şeyleri unutmak zordur, anlıyor musun? Joe'nun yaptığı şeyler değil, sadece... şeyler. Ve onun babası-"

"Senin kadar gururlu," diye araya girdi. "Tek istediği annesiz oğlunu büyütecek bir yerdi." O kadar abartılı konuşuyordu ki Her an arka planda kemanlar çalabilirdi ama bu insanların Wolf hakkında bazı şeyleri fark etmelerinin zamanı gelmişti. Belki de daha kontrollüydü. Ama kontrolü çok iyiydi ve aradaki farkı asla anlayamazlardı.

Ona biraz nefes aldırmanın zamanı geldiğine karar vererek, "Neden bunu karınla konuşmuyorsun?" dedi. Adam bu öneri karşısında rahatlamış görünüyordu. "Ben yaparım."
..." Joe koridorda yürüyordu; arkasını dönmüş olan Pam, rahat görünmek için bir yığın tinerle uğraşıyordu. Mary topladığı eşyaların parasını ödedi, Joe da çuvalı kaldırdı. Sessizce birlikte dışarı çıktılar.

Dışarı çıkar çıkmaz "Eee?" diye sordu. "Eee, ne?"

"Onu dansa mı götürüyorsun?"

"Öyle görünüyor. Tanıdığım başka biri gibi hayır cevabını kabul etmiyor."

Kız ona ilkel bir bakış attı ve alayına karşılık vermedi. Sonra, adam ona arabanın kapısını açarken, aklına bir düşünce geldi ve ona baktı

Korku. "Oh, hayır," dedi usulca. "Joe, o adam sana ve Wolf'a dostça davranan kadınlara saldırıyor."

Tüm vücudu sarsıldı ve ağzı sıkıştı. "Kahretsin," diye yemin etti. Bir dakika düşündü, sonra başını salladı. "Yarın ona gidemeyeceğimi söyleyeceğim."

"Bunun bir faydası olmaz. Ne söylediğini kaç kişi duydu? Onu dansa götürseniz de götürmeseniz de yarına kadar her yerde duyulur."

Cevap vermedi, sadece kız arabaya bindikten sonra kapıyı kapattı. Suratsız görünüyordu, onun yaşında bir çocuk için fazla suratsızdı.

Joe da kendini kötü hissediyordu ama bir fikir oluşmaya başlamıştı. Pam'e dikkat edecek ve onu uyarcaktı, böylece o da tetikte olacaktı, ama belki de bu tecavüzcüyü dışarı çekecekti.

Mary'nin planını kullanacaktı ama farklı bir yemle: kendisiyle. Pam'in güvende olduğundan emin olacak ama yalnız olduğu zamanlarda kendini açıkta bırakacaktı. Belki de adam çaresiz bir kadına ulaşamayacağını anladığında o kadar sinirlenecekti ki, gerçek hedeflerinden birinin peşine düşecekti. Joe aldığı riskin farkındaydı ama Wolf aradığı izi bulamazsa başka bir seçenek göremiyordu.

Mary eve vardıklarında etrafta Wolf'u aradı ama bulamadı. Kot pantolonunu giydi ve dışarı çıktı. Joe'yu ahırda bir atı tımar ederken buldu. "Wolf burada mı?"

Başını salladı ve atın pırıl pırıl derisini fırçalamaya devam etti. "Atı gitmiş. Muhtemelen çitleri kontrol ediyordur." Ya da belli bir izi arıyordur ama bunu Mary'ye söylemedi.

Ona atı nasıl fırçalayacağını göstermiş ve kolu ağrımaya başlayana kadar onun yerine fırçalamış. O durduğunda at homurdandı, o da fırçalamaya geri döndü. "Bu görüldüğünden daha zor," diye nefes nefese kaldı.

Joe başka bir atın sırtından ona sıırıttı. "Bu sana biraz kas kazandırır. Ama onunla işin bitti, bu yüzden onu şımartma. Biri onu fırçalamaya devam ederse bütün gün orada durur."

Durdu ve geri adım attı. "Peki, neden öyle söylemedin?" Adam atı ahırına koydu ve Mary eve doğru yürümeye başladı. Neredeyse verandaya varmıştı ki bir atın ritmik gümbürtüsünü duydu toynakları ve Wolf'un atını sürdüğünü görmek için döndü. Nefesini tuttu. Atlar konusunda cahil olsa da, pek çok insanın at üzerinde onun gibi görünmediğini biliyordu. Zıplama ya da sallanma yoktu; eyerde o kadar kolay oturuyor ve hayvanla birlikte o kadar akıcı hareket ediyordu ki hareketsiz görünüyordu. Komançiler tartışmasız dünyanın en iyi atlılarıydı, hatta Berberi ya da Bedevilerden bile daha iyidiler ve Wolf annesinin halkından çok şey öğrenmişti. Güçlü bacakları, bindiği büyük doru aygırı kontrol ediyordu, böylece dizginler hafifçe tutuluyor ve atın hassas ağzına zarar gelmiyordu.

Ona yaklaşıırken atı yavaşlatarak yürümeye başladı. "Bugün bir sorun çıktı mı?"

Ona Pam Hearst'ten söz etmemeye karar verdi. Bilinmesini istiyorsa, bu Joe'nun işiydi. Onun söyleyeceğini biliyordu.

Kurt, ama kendi zamanında. "Hayır. Şüpheli birini görmedik ve kimse bizi takip etmedi."

Dizginleri çekti ve ön kolunu eyerin boynuzuna dayamak için eğildi. Koyu renk gözleri kızın ince bedeninde gezindi. "Ata binmeyi biliyor musun?"

"Hayır. Hiç ata binmedim."

"Bu durum birazdan düzeltilecek." Çizmesini üzengiden kurtardı ve elini ona doğru uzattı. "Sol ayağını üzengiye koy ve ben seni yukarı sallarken kendini kaldır."

İstekliydi. Denedi. Ama at çok uzundu ve ayağıyla üzengiye uzanamıyordu. Kurt gülerek eyerine geri döndüğünde kızgın bir ifadeyle doru ata bakıyordu. "Gel, seni alayım."

Eyerden eğildi ve onu kollarının altından yakaladı. Mary ayaklarının yerden kesildiğini hissettiğinde nefesi kesildi ve adamın pazularına tutundu; sonra adam

Doğruldu ve onu önündeki eyere sıkıca oturttu. Adam dizginleri kaldırıncı kadın eyerin boynuzunu kavradı ve at ileri doğru hareket etti.

"Burası uzun bir yol," dedi dişleri takırdıyacak kadar sert bir şekilde zıplayarak.

Kıkırdadı ve sol kolunu kızın etrafına sararak onu kendine doğru çekti. "Rahatla ve kendini atın ritmine bırak. Nasıl hareket ettiğimi hisset ve benimle birlikte hareket et."

Dediğini yaptı ve gevşediği anda ritmi hissetti. Vücudu otomatik olarak eyerin daha derinlerine gömölür gibi oldu ve gövdesi Wolfs ile birlikte hareket etti. Zıplamalar durdu. Ne yazık ki o sırada ahıra varmışlardı ve ilk sürüşü sona ermişti. Kurt onu aşağı indirdi ve attan indi.

"Bunu sevdim," diye açıkladı.

"Yaptın mı? Güzel. Yarın sana binicilik dersleri vermeye başlayacağız."

Joe'nun sesi daha aşağıdaki bir ahırdan onlara doğru geldi. "Bugün onu tımar derslerine başlattım."

Wolf, "Atların yanında hayatın boyunca onlarla birlikte olmuş kadar rahat olacaksın," dedi ve onu öpmek için eğildi. Kız parmak uçlarına basarak dudaklarını ayırdı. Başını kaldırıncı kadar uzun bir süre geçti ve kaldırdığında nefes alış veriş hızlanmıştı. Gözleri kapüşonlu ve kısıktı. Kahretsin, kız onu o kadar hızlı etkilemişti ki, onun yanındayken bir ergen gibi tepki veriyordu.

Mary eve döndüğünde Joe ahırdan çıktı ve babasına baktı. "Bugün bir şey bulabildin mi?"

Wolf koyunun eyerlerini çözmeye başladı. "Hayır. Çiftliklerin etrafına iyice baktım ama parmak izlerinin hiçbirini uyuşmuyor. Kasabadan biri olmalı."

Joe kaşlarını çatı. "Bu mantıklı. Saldırıların ikisi de şehirde oldu. Ama bu kişinin kim olabileceğini düşünemiyorum. Sanırım daha önce hiç fark etmemiştim.
Birinin elleri çilli."

"Ben çil aramıyorum, o izi arıyorum. Nasıl yürüdüğünü biliyorum, biraz içeri giriyor ve ağırlığını ayaklarının dışına veriyor."

"Ya onu bulursanız? Sırf ellerinde çiller var ve belli bir şekilde yürüyor diye şerifin onu tutuklayacağını mı sanıyorsun?"

Wolf gülümsedi, dudaklarında neşeden tamamen yoksun bir hareket vardı. Gözleri soğuktu. "Onu bulduğumda," dedi usulca, "eğer akıllıysa itiraf edecektir. Kanuna bir şans vereceğim ama serbest kalmasına imkân yok. Hapishanede sokaklarda olduğundan çok daha güvende olacak ve bunu bildiğinden emin olacağım." Atlarla işlerinin bitmesi bir saat kadar sürdü. Joe takımlarına bakmak için oyalandı ve Wolf tek başına eve doğru yürüdü. Mary yemek pişirmeye dalmış, büyük bir tencerede et yahnisini karıştırırken mırıldanıyordu ve onu duymadı. arka kapıdan girdi. Arkasından yaklaştı ve elini omzuna koydu.

İçinden kör bir dehşet geçti. Çığlık attı ve sırtını duvara yaslamak için kendini yana attı. Damlayan kaşığı elinde bir bıçak gibi tutuyordu. Ona bakarken yüzü bembeyaz kesilmişti.

Yüzü sertti. Sessizlik içinde birbirlerine baktılar, zaman aralarında uzayıp gidiyordu. Sonra kadın kaşığı bir takırtıyla yere düşürdü. "Tanrım, özür dilerim," dedi ince bir sesle ve elleriyle yüzünü kapadı.

Onu kendine çekti, eli saçlarında, başını göğsüne bastırdı. "Yine o olduğunu düşündün, değil mi?"

Dehşeti uzaklaştırmaya çalışarak ona sarıldı. Bir anda ortaya çıkmış, onu gafil avlamış, hafızası ve duyguları üzerinde kurmayı başardığı kontrolü paramparça etmişti. Wolf'un eli omzuna dokunduğunda, kısa ve dehşet verici bir an için her şey yeniden yaşanmaya başlamıştı. Üşüdüğünü hissetti; onun sıcaklığına gömülmek, dokunuşunun gerçekliğinin başka bir dokunuşun iğrenç anısının üstesinden gelmesine izin vermek istedi.

"Korkmana gerek yok," diye mırıldandı saçlarına. "Burada güvendesin." Ama hafızasının hâlâ orada olduğunu biliyordu, arkadan bir dokunuşun

ona kabus gibi geliyordu. Bir şekilde bu korkuyu ortadan kaldırmalıydı ki o da bundan kurtulabilsin.

Kontrolünü yeniden kazandı ve kendini ondan uzaklaştırdı, o da buna izin verdi çünkü bunun onun için önemli olduğunu biliyordu.

Neredeyse normal görünüyordu

Akşam yemeği ve Joe'nun dersi boyunca tek gerginlik belirtisi, sanki anıyı tamamen uzaklaştırmayı başaramamış gibi gözlerinde ara sıra beliren donuk bir ifadeydi.

Ama yatağa girdiklerinde ve ipeksi vücudu Wolf'un ellerinin altındayken, her zamanki gibi istekle ona döndü. Wolf'un sevişmesi ona başka hiçbir şeye yer bırakmamıştı, ne kalan anılar ne de dehşetin kalıntıları. Tüm bedeni ve zihni onunla meşguldü. Daha sonra ona doğru kıvrıldı ve rahatsız edilmeden uyudu, en azından onu uyandırıp tekrar altına çektiği grileşen şafağa kadar.

Mary hem Wolf'la olan ilişkisinin hem de onun evindeki varlığının zayıflığının tamamen farkındaydı. Onu ne kadar çok istediğini sık sık açıkça söylüyordu ama bunu aşk değil şehvet anlamında yapıyordu. Sevgi hakkında tek kelime etmemişti, sevişme sırasında bile, kız ona tekrar tekrar onu sevdiğini söylemekten kendini alamıyordu. Şehvet ateşi geçtiğinde, onu hayatından çıkarabilirdi ve kadın mevcut durumdan maksimum zevk alırken bile kendini bu olasılığa hazırlamaya çalıştı.

Onunla birlikte yaşamasının kendisini korumak için ve geçici olduğunu biliyordu. Ayrıca, küçük bir kasabada öğretmenlik yapan birinin kasabanın yüz karasıyla birlikte olmasının skandaldan başka bir şey olmadığını ve kasaba halkının bunu öğrenmesi halinde durumu tam olarak böyle göreceğini de biliyordu. O

Kariyeriyle aldığı riskin farkındaydı ve Wolf'la geçirdiği günlerin ve gecelerin buna değeceğine karar verdi. İşini kaybederse başka işler de vardı ama onun için başka aşklar olmayacağını biliyordu. Yirmi dokuz yaşındaydı ve başka hiçbir erkeğe karşı en ufak bir ilgi ya da heyecan hissetmemişti.

Bazı insanlar sadece bir kez sever ve görünüşe göre o da onlardan biriydi.

Gelecek için endişelenmesine izin verdiği tek zaman okula gidip gelirken, arabada yalnızken. Arabada yalnızken

Wolf ile bir saniyesini bile pişmanlıklarla harcamak istemiyordu. Onunlayken tamamen canlı, tamamen dışıydı.

Wolf ve Joe için de endişeleniyordu. Wolf'un kendisine saldıran adamın peşinde olduğunu biliyordu ve onun zarar görmesinden korkuyordu. Onun öldürülebileceğini düşünmeye bile izin veremezdi. Ve Joe da bir şey; bunu biliyordu. İşaretleri fark edemeyecek kadar Wolf'a benziyordu. Kafası meşguldü ve çok ayıktı, sanki alternatiflerden hiçbiri çok çekici değilken bir seçim yapmak zorunda kalmış gibiydi. Ama ona açılmasını sağlayamıyordu ve bu bile onu korkutuyordu, çünkü Joe en başından beri onunla konuşmuştu.

Joe gergindi. Pam'e her zamankinden daha dikkatli olmasını söylemiş ve eve asla yalnız gitmemesini sağlamaya çalışmıştı, ama her zaman bir dikkatsiz olma ihtimali vardı. Kendisini tek başına göstermeye de özen gösteriyordu ve belli ki dikkatli olması gerektiğinin farkında değildi ama hiçbir şey olmadı. Kasaba sessizdi, gergin de olsa. Wolf'un zaten sahip olduğu aynı farkındalığa zorlandı, bu kadar az ipucuyla yapabilecekleri tek şey tetikte olmak ve adam bir hata yapana kadar beklemektir.

Joe babasına Pam'le dansa gideceğini söylediğinde, Wolf çocuğa delici bir şekilde baktı. "Ne yaptığını biliyor musun?"

"Umarım öyledir."

"Arkanı kolla."

Bu kısa tavsiye Joe'nun ağzına ince bir gülümseme getirdi. O dansa gitmekle büyük bir hata yapabileceğini, sahnenin çirkinleşebileceğini biliyordu, ama Pam'e onu götüreceğini söylemişti, o kadar. İki kat tetikte olması gerekecekti ama kahretsin, talaş zeminde ağır ağır ilerlerken onu kollarına almak istiyordu. Uzaklara gideceğini ve aralarında asla kalıcı bir şey olmayacağını bilse de, ona karşı güçlü bir çekim hissediyordu. Bunu açıklayamıyordu ve uzun sürmeyeceğini biliyordu ama şimdi hissediyordu ve şimdi bununla başa çıkması gerekiyordu

Adam onu kucağına aldığı anda Pam de sinirliydi. Adam elini ağzına kapatana kadar çok hızlı ve çok parlak konuşarak bunu gizlemeye çalıştı. "Biliyorum," dedi

mırıldandı. "Bu beni de endişelendiriyor."

Başını savurarak ağzını serbest bıraktı. "Endişelenmiyorum. Her şey yoluna girecek, göreceksin. Sana söyledim, hepimiz bunun hakkında konuştuk."

"O zaman neden bu kadar gerginsin?"

Gözlerini ondan kaçırdı ve boğazını temizledi. "Şey, bu ilk Seninle dışarı çıktığım zaman. Kendimi aynı anda hem gergin, hem korkmuş, hem de heyecanlı hissettim."

Bunu birkaç dakika düşündü ve kamyonun kabinini sessizlik doldurdu. Sonra, "Sanırım gergin ve heyecanlı olmayı anlayabilirim, ama neden korkuyorsun?" dedi.

Şimdi susma sırası Pain'deydi ve sonunda "Çünkü sen bizim gibi değilsin" dediğinde biraz kızardı.

Joe'nun ağzının etrafına o acımasız bakış yerleşti. "Evet, biliyorum. Ben bir 'cins'im."

"Sorun o değil," diye tersledi. "Sorun, bir şekilde hepimizden daha büyük olman. Aynı yaşta olduğumuzu biliyorum ama içinizde hepiniz yetişkinsiniz. Biz sıradan insanlarız. Burada kalacağız ve ailelerimizin yaptığı gibi çiftçilik yapacağız. Aynı kökenden gelen insanlarla evlenip bu ilçede kalırız ya da aynı şekilde başka bir ilçeye taşınırız, çocuklarımız olur ve mutlu oluruz. Ama siz öyle değilsiniz. Akademiye gidiyorsunuz ve geri dönmeyeceksiniz, en azından kalmak için. Belki ziyaret için geri gelebilirsin ama hepsi bu kadar."

Kızın bunu bu kadar iyi tespit etmiş olması onu şaşırtmıştı. İçten içe kendini yaşlı hissediyordu ve her zaman da öyle hissetmişti, özellikle de yaşlı olan diğer çocuklarla kıyaslandığında. Ve buraya çiftliğe dönmeyeceğini biliyordu. O, Mach 2 hızıyla gökyüzüne aitti ve evrendeki yerini bir buhar iziyle işaretliyordu.

Dansa giden yolun geri kalanında sessizdiler. Joe kamyonunu diğer kamyonların ve birkaç arabanın yanına park ettiğinde, olabilecek her şeye karşı kendini hazırladı.

Neredeyse her şeye hazırlıklıydı ama gerçekte olanlara değil. Pam'le birlikte danslar için kullanılan yıkık dökük eski binaya girdiklerinde, bir an için belli bir durgunluk, garip bir sessizlik oldu; sonra bir kalp atışı içinde gürültü yeniden yükseldi ve herkes kendi sohbetine döndü. Pam elini onun elinin içine koydu ve sıktı.

Birkaç dakika sonra canlı müzik grubu çalmaya başladı ve çiftler dans pistinin talaş kaplı tahtalarına doğru sürüklendi. Pam onu pistin ortasına götürdü ve ona gülümsedi.

Gülümseyerek karşılık verdi, alaycı bir şekilde cesaretini kabul etti ve ona hayran kaldı. Sonra dansın yavaş ritmine girmek için onu kollarına aldı.

Konuşmadılar. Uzun süre sadece ona dokunmak istedikten sonra, ona sarılmaktan ve onunla birlikte hareket etmekten memnundu. Onun parfümünün kokusunu alabiliyordu.

Saçlarının yumuşaklığı, göğüslerinin esnek tümsekleri, bacaklarının onunkilere karşı hareketi. Gençlerin zamanın başlangıcından beri yaptığı gibi, kendi özel dünyalarında birlikte sallanıyorlardı, gerçeklik askıya alınmıştı.

Ancak "pis Kızılderili" diye öfkeli bir mırıldanma duyduğunda gerçek araya girdi ve konuşanı bulmak için etrafına bakınırken otomatik olarak kaskatı kesildi.

Pam "Lütfen" dedi ve onu tekrar dansın içine çekti.

Şarkı bittiğinde bir çocuk sandalyesinin üzerine çıktı ve bağırdı, "Hey, Joe! Pam! Buraya gel!"

Bağrıışmanın geldiği yöne baktılar ve Joe sırtıtmaktan kendini alamadı. Mary'nin ders verdiği üç sınıftaki bütün öğrenciler masada toplanmış, iki boş sandalye de Pam'le onu bekliyordu. El sallıyor ve sesleniyorlardı.

Geceyi çocuklar kurtardı. Onu ve Pam'i bir kahkaha ve dans çemberinin içine aldılar. Joe gruptaki her kızla dans etti; oğlanlar atlardan, sığırlardan, çiftçilikten ve rodeoculuktan konuştular ve aralarında hiçbir kızın fazla oturmaya fırsat bulamadığından emin oldular. Çocuklar danstaki diğer insanlarla da konuştular ve kısa süre sonra herkes melezin Hava Harp Okulu'na gideceğini öğrendi. Çiftçiler genellikle

Çalışkan, muhafazakâr ve sıkı bir vatanseverdi ve çok geçmeden Melez hakkında kötü bir söz söyleyen herkes susturuluyor ve terbiyesine dikkat etmesi söyleniyordu.

Joe ve Pam dans bitmeden ayrıldılar, çünkü Joe onu geç saate kadar dışarıda tutmak istemiyordu. Kamyonetine doğru yürürlerken başını salladı. "Buna asla inanmazdım," dedi usulca. "Onların hepsinin Burada mı?"

Pam bunu reddetti. "Ama sana sorduğumu biliyorlardı. Sanırım bütün kasaba sana teklif ettiğimi biliyordu. Eğlenceliydi, değil mi?"

"Eğlenceliydi," diye kabul etti. "Ama sertleşebilirdi. Bunu biliyorsun, değil mi? Eğer ocuklar olmasaydı-"

"Ve kızlar!" diye araya girdi.

"Onlar da yle. Eğer onlar olmasaydı, dışarı atılmıştım." "yle bir

şey olmadı. Ve bir dahaki sefere daha da iyi olacak."

"Bir dahaki sefere olacak mı?"

Aniden kendinden emin görünmüyordu. "Benimle gelmek istemesen bile danslara gelebilirsin."

Joe kamyonun kapısını açarken güldü. Döndü ve ellerini kızın beline koydu, sonra onu koltuğa kaldırdı. "Seninle olmak hoşuma gidiyor."

Ruth'a dönmek üzereyken Pam elini onun koluna koydu. "Joe?"

"Evet?"

"Durmak istiyor musun, yani duracak bir yer biliyor musun?" Sözcükleri söylerken bocaladı.

Cazibesine karşı koyması gerektiğini biliyordu ama yapamadı. Geldikleri bir sonraki yan yola saptı, sonra yoldan ayrılarak bir Bir ağalığın altına park etmeden önce yaklaşık bir mil boyunca ayırıldı.

Ilıman Mayıs gecesi etraflarını sarmıştı. Ay ışığı
Kamyonun karanlık kabini sıcak ve güvenli bir mağaraydı. Adam ona doğru
uzandığında Pam solgun, belirsiz bir figürdü.

Uysal ve istekliydi, ellerine boyun eğiyor, daha fazla öpücük almak için ona
doğru bastırıyordu. Genç ve sıkı vücudu Joe'ya patlayacakmış gibi bir his
veriyordu. Ne yaptığının pek farkında olmayan Joe, Pam'in yarısı altında
olacak şekilde koltuğa uzanıncaya kadar kımıldadı ve kıvrıldı. Kısa süre
sonra göğüsleri
çıplaktı ve bir meme ucunu ağzına aldığı anda onun boğuk nefes alışını
duydu. Sonra tırnakları adamın omuzlarına battı ve kalçaları kalktı.

Hızla kontrolden çıkıyordu. Kıyafetler açılıyor ve kenara itiliyordu. Çıplak
ten çıplak tene değiyordu. Her nasılsa Pam'in kot pantolonu çıkmıştı. Ama
adam ellerini külotunun içine kaydırdığında, Pam fısıldadı, "Bunu daha
önce hiç yapmadım. Acıyacak mı?"

Joe yüksek sesle inledi ama kendini hareketsiz kalmaya zorladı. Sahip
olduğu iradenin her zerresini kullandı ama ellerini durdurdu. Vücudu acıyla
zonkluyordu ve bunu vahşice kontrol etti. Uzun bir dakikadan sonra ayağa
kalktı ve Pam'i kucağına oturur pozisyona çekti.

"Joe?"

Alnını onunkine yasladı. "Bunu yapamayız," diye mırıldandı üzüntüyle.

"Ama neden?" Ona doğru hareket etti, vücudu hâlâ boştu ve anlamadığı bir
ihtiyaçla ağrıyordu. "Çünkü bu senin ilk seferin olacak."

"Ama ben seni istiyorum!"

"Ben de seni istiyorum." Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Sanırım bu
çok açık. Ama ilk seferin bebeğim, sevdiğin biriyle olmalı. Ve sen beni
sevmiyorsun."

"Yapabilirim," diye fısıldadı. "Oh, Joe, gerçekten yapabilirim."

O kadar sinirliydi ki sesini konuşacak kadar zor kontrol edebiliyordu ama yine de başardı. "Umarım yapmazsın. Ben gidiyorum. Vazgeçmektense ölmeyi tercih edeceğim bir şans beni bekliyor."

"Ve hiçbir kız senin fikrini değiştirmeyecek mi?"

Joe içindeki gerçeği biliyordu ve Pam'ın bundan hoşlanmayacağını da biliyordu ama ona karşı dürüst olmak zorundaydı. "Hiçbir kız fikrimi değiştiremez. Akademi'ye gitmeyi o kadar çok istiyorum ki, hiçbir şey beni burada tutamaz."

Adamın ellerini yakaladı ve utangaç bir şekilde göğüslerine götürdü. "Hâlâ yapabiliriz, bilirsin işte, yapabiliriz. Kimsenin haberi olmaz."

"Bilirdin. Ve bir adama aşık olduğunda, ilk seferinin onunla olmadığına pişman olursun. Tanrım, Pam, bunu benim için bu kadar zorlaştırma! Yüzümü tokatla ya da başka bir şey yap." Genç kızın diri göğüslerinin ellerini doldurması, bunu es geçtiği için deli olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

Öne doğru eğildi ve başını onun omzuna yasladı. Ağlamaya başladığında vücudunun nasıl titrediğini hissetti ve kollarını onun etrafında kavuşturdu.

"Sen benim için her zaman özel oldun," dedi boğuk bir ses tonuyla. "Bu kadar vicdanlı olmak zorunda mısın?"

"On altı yaşında hamile kalma riskini almak istiyor musun?"

Bu onun gözyaşlarını durdurdu. Doğrulup oturdu. "Oh. Senin bir-her erkek çocuk taşımaz mı?"

"Sanırım yok. Olsaydı da bir önemi olmazdı. Seninle ya da bir başkasıyla böyle bir ilişkiye girmek istemiyorum, çünkü ne olursa olsun Akademi'ye gideceğim. Ayrıca, sen çok gençsin."

Patlayan kıkırdamayı durduramadı. "Ben de senin kadar yaşlıyım."

"O zaman çok genciz."

"Değilsin." Ayıldı ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Hiç de genç değilsin ve sanırım bu yüzden durdun. Tanıdığım her çocuk

pantolonunu o kadar hızlı çıkarırdı ki bacaklarında kumaş yanıkları olurdu. Ama bir pazarlık yapalım, tamam mı?"

"Ne tür bir pazarlık?"

"Hala arkadaş olacağız, değil

mi?" "Bunu biliyorsun"

"O zaman birlikte dolaşacağız ve işleri hafif tutacağız. Artık böyle oyalanmak yok, çünkü durduğunda çok acıtıyor. Sen planladığın gibi Colorado'ya gidersin, ben de her şeyi oluruna bırakırım. Belki evlenirim. Ama evlenmezsem, bir yaz buraya geri gelirsin ve o zaman ikimiz de yeterince büyümüş oluruz. Benim ilk sevgilim olur musun?"

"Bu beni Ruth'ta tutmayacak," dedi kararlı

bir şekilde. "Tutmasını da beklemiyorum.

Ama bu bir pazarlık mı?"

Yılların bir fark yaratabileceğini kabul ediyordu ve onun büyük olasılıkla evli olacağını biliyordu. Değilse belki.

"Eğer hala istiyorsan, evet, pazarlık payı var."

Elini uzattı ve anlaşmayı mühürlemek için ciddiyetle tokalaştılar. Sonra onu öptü ve kıyafetlerini giymeye başladı.

Eve vardığında Mary onu bekliyordu, gözlerinde endişeli bir bakış vardı. Ayağa kalktı ve bornozunun kemerini sıktı. "İyi misin?" diye sordu. "Bir şey mi oldu?"

"Ben iyiyim. Her şey yolunda gitti."

Sonra endişeli bakışın gerçekten korku olduğunu gördü. Onun koluna dokundu. "Kimseyi görmedin-" Durdu, sonra tekrar başladı. "Kimse kamyonunuza ateş etmedi ya da sizi yoldan çıkarmaya çalışmadı mı?"

"Hayır, sessizdi." Bir an birbirlerine baktılar ve Joe, Mary'nin de kendisinin başına gelen aynı şeyden korktuğunu fark etti.

Dahası, tecavüzcüyü ortaya çıkarmak için bu riski göze almaya karar verdiğini biliyordu.

Boğazını temizledi. "Babam yatakta mı?"

"Hayır," dedi Wolf kapı aralığından sessizce. Üzerinde sadece bir kot pantolon vardı. Siyah gözleri sabitti. "İyi olduğundan emin olmak istedim. Bu Daniel'ın aslanın inine girmesini izlemek gibiydi."

"Daniel kurtulmayı başardı, değil mi? Ben de öyle. Hatta eğleneliydi. Bütün sınıf oradaydı."

Mary gülümsedi, zihninden korku kalkmıştı. Artık ne olduğunu biliyordu. Joe dansa desteksiz giderse durumun çirkinleşebileceğini bilen çocuklar, onu gruplarının bir parçası haline getirmeyi ve danstaki herkesin kabul edildiğini bilmesini sağlamayı kendilerine görev edinmişlerdi. Wolf elini uzattı ve Mary ona gitti. Artık uyuyabilirdi. Bir gece daha güvendeydiler, sevdiği bu iki adam.

On Birinci Bölüm

Okul bitmişti. Mary öğrencileriyle son derece gurur duyuyordu. Son sınıfların hepsi mezun olmuş, lisans öğrencilerinin hepsi de sınıflarını geçmişti. Hepsi liseyi bitirmek, birkaçı da üniversiteye gitmek istiyordu. Bu, her öğretmenin kalbini heyecanlandıracak bir rekordu.

Joe'ya hiç mühlet verilmedi. Mary, Joe'nun matematikte kendisinin verebileceğinden daha ileri derslere ihtiyacı olduğuna karar verdi ve nitelikli bir öğretmen aramaya başladı. Yetmiş mil uzaktaki bir kasabada bir tane buldu.

Joe haftada bir kez iki saatlik hızlandırılmış kurs için yola çıkıyordu. Ona geceleri de ders vermeye devam etti.

Günler Mary için bir mutluluk seli içinde geçti. Dağdan nadiren ayrılıyor, Wolf ve Joe dışında kimseyi görmüyordu. İkisi de yokken bile kendini güvende hissediyordu. Saldırının üzerinden sadece iki haftadan biraz fazla zaman geçmişti ama sanki çok uzun zaman önce olmuş gibi geliyordu. Ne zaman duygularını rahatsız edecek bir anı kırıntısı yüzeye çıksa, bunun kendisini rahatsız etmesine izin verdiği için kendini azarlıyordu. Dehşete kapılması dışında hiçbir şey olmamıştı. Eğer

İlgiye ve dikkate ihtiyacı olan biri varsa, o da Cathy Teele'di. Mary anıları bir kenara itip şimdiki zamana odaklandı. Şimdiki zaman kaçınılmaz olarak Kurt'tu.

Uyurken ve uyanırken onun hayatına hükmediyordu. Ona ata nasıl binileceğini ve atlar konusunda kendisine nasıl yardım edeceğini öğretmeye başladı.

Kendisine getirilen genç tay ve kısraklara uyguladığı yöntemin aynısını ona da uyguladı. Sert ve talepkârdı ama son derece netti.

talimatları ve hem ondan hem de atlardan ne istediğini söyledi. İtaat ettiklerinde onları onay ve şefkatle ödüllendiriyordu. Aslında, diye düşündü Mary, atlara karşı ona olduğundan daha yumuşak davranıyordu! İtaat etmedikleri zaman ise sonsuz bir sabır gösteriyordu. Bir şeyi tam olarak söylediği gibi yapmadığında, bunu ona açık bir şekilde bildiriyordu.

Ama her zaman şefkatliydi. Aslında, "şehvetli "nin daha iyi bir tanım olduğuna karar verdi. Onunla her gece sevişirdi, bazen iki kez. O yaptı Joe'nun onları böldüğü boş kabinde onunla sevişti. Onunla duşta sevişti. Kadın onun şehvetli bile olmadığını biliyordu, ama Joe onun vücudundan büyülenmiş gibiydi. Geceleri yatakta uzandıklarında lambayı yakar ve dirseğine yaslanır, elini omuzlarından dizlerine kadar okşarken onu izler, solgun, narin teni ile koyu renkli, güçlü, işten arta kalan eli arasındaki farktan büyülenmiş gibi görünürdü.

Wyoming'de yazları hava genellikle serin ve kurak geçerdi, en azından Savannah'ya kıyasla, ama okulun yaz tatili henüz başlamamıştı ki bir sıcak hava dalgası hava sıcaklığını doksanlara, hatta öğleden sonraları yüzlerin altına çıkardı. Mary hayatında ilk kez giyecek bir şortu olmasını diledi ama Ardith Teyze buna asla izin vermemişti. Bununla birlikte, düz pamuklu eteklerinin, gurur duyduğu yeni kot pantolonlarından daha serin olduğunu ve oradan geçen herhangi bir esintinin dolaşımına izin verdiğini fark etti.

Ardith Teyze'nin

Mary slip ya da çorap giymeyi reddettiği için o zaman bile Mary'nin kıyafetini onaylamıştı. Ardith Teyze her iki giysiyi de hayatının her günü giymişti ve slip giymeden dolaşmaya cüret eden herkesi açık bir aşüfte olarak görürdü.

Bir sabah Joe dersine gitmek üzere ayrıldıktan hemen sonra Mary ahıra doğru yürüdü ve ne durumda olduğunu düşündü. Sonuç olarak memnundu.

onunla birlikte. Aşüfte olmanın avantajları vardı.

Ahırın arkasındaki küçük ağılda bazı atların kişnediğini ve tepindiğini duyabiliyordu, ancak Wolf genellikle ahırların bitişiğindeki daha büyük olanı eğitim için kullanıyordu. Ancak bu sesler ona onu nerede bulabileceğini söylüyordu ve bilmek istediğı tek şey de buydu.

Ama ahırın köşesini döndüğünde olduğu yerde durdu. Wolf'un büyük doru aygırı, dersleri sırasında bindiğı kısırağı biniyordu. Kısırağın ön toynakları topallıyordu ve koruyucu çizmeler arka toynaklarını örtüyordu. Aygır homurdanıyor ve homurdanıyordu.

Adam içine girdiğinde kısırak ciyakladı. Wolf onu sakinleştirmek için başına doğru hareket etti ve sonra sessizce ayağı kalktı. "İşte, tatlım," diye mırıldandı. "Baş çıkabilirsin bu koca ihtiyar, değil mi?"

Kısırak aygırın itişlerinin etkisiyle titredi ama hizmet için hareketsiz durdu ve sadece birkaç dakika içinde bitti. Aygır homurdanarak kısırağın üzerinden indi, burnunu çekip üflerken başı öne eğikti.

Wolf, ayağındaki pabucu çıkarmak için eğilirken kısırakla o alçak, yatıştırıcı sesiyle konuşmaya devam etti. Çizmeleri çıkarmaya başladığında Mary bir adım öne çıktı ve Wolf'un dikkatini çekti. "Onu sen bağladın!" dedi suçlayıcı bir şekilde.

Koruyucu botlarının kemerini çözmeyi bitirdiğinde sırttı. Bayan Mary Elizabeth Potter tam formunda karşısında duruyordu, sırtı dimdik, çenesi kalkıktı. "Onu bağlamadım," dedi eğlenen bir sabırla. "Onu topallattım."

"Yani ondan kaçamadı!"

"Ondan uzaklaşmak istemedi." "Nereden

biliyorsun?"

Kısırağı ahıra geri götürürken, "Çünkü onu örtmesine hazır olmasaydı onu tekmeleyecekti," diye açıkladı. Mary onu takip etti, yüzü hâlâ öfkeyle doluydu.

"Onu tekmeleseydi çok işe yarardı - o botları ona zarar vermesin diye giydirdin!"

"Şey, aygırının zarar görmesini istemedim. Öte yandan, servise direnmiş olsaydı, onu oradan çıkarırdım. Bir kısrağ direndiğinde, zamanı yanlış değerlendirmişim ya da onda bir sorun var demektir. Ama onu güzelce kabul etti, değil mi kızım?" diye bitirdi sözlerini, kısrağın boynunu okşayarak.

Mary kıpırdanarak aygırın kısrağı yıkayışını izledi. Kısrağın aygırdan kaçamaması fikri hâlâ hoşuna gitmiyordu, her ne kadar bu kısrağ şu anda hiçbir şey olmamış gibi sakin bir şekilde duruyor olsa da birkaç dakika önce oldu. Mantığa yanıt vermeyen derin bir duygusal düzeyde onu rahatsız etti ve huzursuz hissetti.

Wolf kısrağı ahırına götürdü, karnını doyurdu ve taze su verdi. Sonra ellerini ve kollarını yıkamak için musluğun önüne çömeldi. Kafasını kaldırdığında Mary hâlâ orada duruyordu, gözlerinde sıkıntılı, neredeyse korkmuş bir ifade vardı. Doğruldu. "Sorun nedir?"

Umutsuzca tedirginliğini bir kenara bırakmaya çalıştı ama işe yaramadı. Bu yüzünde ve sesinde açıkça görülüyordu. "Öyle görünüyordu..." Sesi kesildi ama birdenbire anladı.

Yavaşça ona doğru ilerledi ve kadın bir adım geri çekilince şaşırmadı. "Atlar insan değildir," dedi nazıkçe. "Büyüktürler, homurdanırlar ve ciyaklarlar. Sert görünüyor ama atlar böyle çiftleşir. Serbestçe koşmalarına izin verilseydi daha da sert olurdu, çünkü tekmeler ve ısırırlardı."

Kısrağa baktı. "Biliyorum. Sadece-" Durdu, çünkü onu neyin rahatsız ettiğini gerçekten söyleyemiyordu.

Wolf ona ulaştı ve ellerini beline koydu, onu hafifçe tuttu, böylece paniğe kapılmayacak ve o izin vermedikçe kurtulamayacağını bilmeyecekti. "Sadece bu sertlik sana saldırıya uğradığını mı hatırlattı?" diye bitirdi.

Ona hızlı ve rahatsız bir bakış attı, sonra aynı hızla gözlerini kaçırdı.

"Anının hâlâ orada olduğunu biliyorum bebeğim." Ellerini yavaşça sıkarak onu kendine yaklaştırdı ve sadece sarıldı. Bir süre sonra rahatlamaya başladı ve ipeksi başı göğsüne yaslandı. Ancak o zaman kollarını ona doladı, çünkü onun kendini kısıtlanmış hissetmesini istemiyordu.

"Seni öpmek istiyorum," diye mırıldandı.

Başını kaldırdı ve ona gülümsedi. "Bu yüzden buraya geldim: seni bir öpücükle baştan çıkarmak için. Utanmaz bir aşıfte oldum. Ardith Teyze beni evlatlıktan reddederdi."

"Ardith Teyze tam bir baş belası gibi-"

"O harikaydı," dedi Mary kararlılıkla. "Sadece çok eski kafalıydı ve neyin uygun olup neyin olmadığı konusunda katı fikirleri vardı. Örneğin, sadece utanmaz fahişeler altında düzgün bir kombinezon olmadan etek giyerdi." Ona göstermek için eteğini biraz kaldırdı.

"O zaman utanmaz fahişeler için duyalım." Başını eğip onu öptü ve vücudunda tanıdık sıcak heyecanın oluşmaya başladığını hissetti. Acımasızca kontrol etti, çünkü şu anda kontrol çok önemliydi. Mary'ye bir şey göstermesi gerekiyordu ve libidosu sağduyusunun önüne geçerse bunu yapamazdı. Aklının bir köşesinde her zaman var olan o korkuyu kovmak için bir şeyler yapmalıydı.

Başını kaldırdı ve kollarını bırakmadan önce bir dakika boyunca ona sarıldı. Bunun yerine onun ellerini tuttu ve yüzündeki ifade gülümsemenin gözlerini terk etmesine neden oldu. Yavaşça, "Korkunu yenmeni sağlayacak bir şey denemek ister misin?" dedi.

Temkinli görünüyordu. "Mesela?"

"Saldırının bazı bölümlerini yeniden canlandırabiliriz."

Mary ona baktı. Meraklıydı ama aynı zamanda temkinliydi. Bir yanı ona o günü hatırlatacak bir şey yapmak istemiyordu ama diğer yandan korkmaktan da hoşlanmıyordu. "Hangi kısımları?" diye sordu.

"Seni kovalayabilirim."

"Beni kovalamadı. Beni arkamdan yakaladı." "Seni

yakaladığımda ben de öyle yapacağım."

Bunu düşündü. "İşe yaramayacak. Sen olduğunu

anlayacağım." "Deneyebiliriz."

Uzun bir süre ona baktı, sonra aklına gelen bir düşünceyle kaskatı kesildi. "Beni yüzüstü yere fırlattı," diye fısıldadı. "Üstümdeydi, kendini bana sürtüyordu."

Wolf'un yüzü gerilmişti. "Bunu da mı benim yapmamı istiyorsun?"

Kadın ürperdi. "Yapmanı ister miyim? Hayır. Ama sanırım yapmak zorunda kalacaksın. Artık korkmak istemiyorum. Benimle böyle seviş lütfen."

"Ya gerçekten korkarsan?"

"Yapma-" Yutkundu. "Durma."

Sanki kararlılığını ölçüyormuş gibi uzun bir süre ona baktı; sonra ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrılmaya başladı. "Pekâlâ. Koş."

Bakmadı. Ona baktı. "Ne?" "Kaç.

Kaçmazsan seni kovalayamam."

Birdenbire bahçede bir çocuk gibi koşturduğu düşüncesiyle kendini aptal gibi hissetti. "Öylece mi?"

"Evet, aynen öyle. Şöyle düşün: Seni yakaladığımda kıyafetlerini çıkaracağım ve seninle sevişeceğim, o zaman neden bekliyorsun?"

Bir direğe asmak için şapkasını çıkardı. Mary geriye doğru bir adım attı, sonra vakarına rağmen dönüp koşmaya başladı. Adam arkasından gelirken çizmelerinin gümbürtüsünü duydu ve kendine rağmen heyecanla güldü. Biliyordu ki

eve ulaşma şansı yoktu; adamın bacakları onunkilerden çok daha uzundu. Bunun yerine çevikliğine güvenerek önce kamyonun, sonra da bir ağacın etrafından dolandı.

"Seni yakalayacağım," diye homurdandı, sesi tam arkasındaydı ve kız ondan hızla uzaklaşmadan önce eli kısa bir süreliğine kızın omzuna kapandı.

Kadın yine adamın kamyonunun arkasına sığındı, adam da diğer tarafa. Çalım attılar ama ikisi de bir avantaj elde edemedi. Nefes nefese kalan, yüzü hem heyecan hem de zaferle parlayan Mary, "Beni yakalayamazsın, yakalayamazsın Ben."

Ona bakarken ağzında yavaş, şeytani bir gülümseme belirdi. Başarısından dolayı neredeyse parlıyordu, ipeksi kahverengi saçları yüzüne dökülüyordu ve onu o kadar çok istiyordu ki canı yanıyordu. Onu kollarına almak ve onunla sevişmek istiyordu ve kendi kendine yemin etti çünkü yapamazdı, şu anda olmazdı. Önce bu oyunu oynaması gerekiyordu ve onun cesur sözlerine rağmen, buna katlanabileceğini umuyordu.

Birbirlerine bakıyorlardı ve birden adamın ne kadar vahşi göründüğünü fark etti. Adam tahrik olmuştu. Onun yüzündeki ifadeyi kendisinininki kadar iyi biliyordu ve nefesi kesildi. Adam oyun oynamıyordu; ölümcüldü. ciddiye. İlk kez içine bir korku düşmeye başlamıştı. Bunu bastırmaya çalıştı çünkü Wolf'un ona asla zarar vermeyeceğini biliyordu. Sadece-ah, kahretsin, bu düşünceyi ne kadar uzaklaştırmaya çalışsa da, bir şeyler ona saldırıyı hatırlatıyordu. İçindeki oyunbazlık boşaldı ve yerini mantıksız bir panik aldı. "Kurt? Artık duralım."

Nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyor, gözlerine kasvetli bir bakış yerleşiyordu ama sesi gırtlaktan geliyordu. "Hayır. Seni yakalayacağım."

Kamyonun şüpheli güvenliğini terk ederek körlemesine koştu. Arkasından koşarken attığı adımlar gök gürültüsü gibi geliyor, diğer tüm sesleri, hatta hırıltılı nefesini bile bastırıyordu. Bir parçası bunun Wolf olduğunu ve bunu onun yapmasını istediğini bilmesine rağmen, tekrar o ara sokakta olmak gibiydi. Saldırgandan kaçma şansı olmamıştı ama saldırgan arkasındaydı; tıpkı şimdi Wolf'ununki duyduğu gibi onun nefes alışını da duymuştu. Çığlık attı, yüksek, dehşet dolu bir ses, tam Wolf onu yakalayıp

yüzüstü yere düştü, adamın ağırlığı kadının üzerine çöktü.

Ona çarpmamak için kollarından destek aldı ve kulağına sokuldu. "Ha, seni yakaladım." Kelimeleri hafifçe söylemek için kendini zorladı, ancak göğsü onun yaşadıklarından dolayı acıyla gergindi. Onu pençesinde tutan dehşeti hissedebiliyordu ve bağlarını gevşetmeye, onunla yumuşak bir şekilde konuşmaya, paylaştıkları ateşli, şehvetli zevkleri hatırlatmaya başladı. Kızın çıkardığı sesler karşısında gözleri yaşardı, kapana kısılmış bir kızın sesleri ve korkmuş bir hayvandı. Tanrım, bunu yapıp yapamayacağını bilmiyordu. Kızın ilk cığlığıyla içindeki şehvet ölmüştü.

İlk başta vahşî bir şey gibi debelenip durdu, tekmeledi ve kollarını serbest bırakmaya çalıştı, ama adam onları sıkıca tuttu. Korkudan çılgına dönmüştü, öyle ki aralarındaki boyut ve güç farkına rağmen ona zarar verebilirdi. Bu durumda tek yapabildiği ona sarılmak ve onu saran korkunun siyah sisini aşmaya çalışmaktı.

"Sakin ol tatlım, sakın ol. Sana zarar vermeyeceğimi biliyorsun ve kimsenin de sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. Kim olduğumu biliyorsun." Bunu defalarca tekrarlardı, ta ki yorgunluk onu ele geçirinceye ve saçları güçsüz ve amaçsız hale gelinceye kadar. Ancak o zaman dinlemeye başlayabildi; ancak o zaman onun mırıldandığı sözler korku bariyerini aşabildi. Birden yere yığıldı, yüzü sıcak, tatlı çimenlere gömüldü ve ağlamaya başladı.

Wolf, kolları hala onun etrafında sıkıca kilitli bir şekilde onun üzerine uzandı ve o ağlarken onu sakinleştirdi. Onu okşadı ve saçlarını, omzunu, narin ensesini öptü, ta ki sonunda hem gözyaşları hem de enerjisi tükenmiş bir halde çimenlere uzanana kadar. Kız artık daha sakin olduğu için bitmek bilmeyen okşamalar onu da etkiledi; onunla tanıştığından beri hiç uzaklaşmadığı arzusunun geri geldiğini hissetti.

Tekrar kızın boynuna sokuldu. "Hâlâ korkuyor musun?" diye mırıldandı.

Kızarmış, şişmiş göz kapakları gözlerinin üzerine kapanmıştı. "Hayır," diye fısıldadı. "Sana bunları yaşattığım için özür dilerim. Seni seviyorum."

"Biliyorum, tatlım. Bu düşünceyi aklından çıkarma." Sonra dizlerinin üzerinde doğruldu ve kızın eteğini beline kadar itti.

Adamın külotunu indirdiğini hissettiğinde Mary'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve sesi keskinleşti. "Kurt! Hayır!"

Giysiyi bacaklarından aşağı sıyırdı ve Mary tepki olarak titredi. Tıpkı daha önce sokakta olduğu gibiydi. Yüzüstü yatıyordu.

Yerde, üstünde bir adamın ağırlığı vardı ve buna dayanamıyordu. İleri atılmaya çalıştı ama adam bir kolunu beline doladı ve diğer eliyle kot pantolonunu çözerken onu tuttu. Kalçalarını birbirinden ayırdı ve ona doğru hafifçe eğildi, sonra ağırlığını tekrar onun üzerine bıraktı.

"Bu sana onu hatırlatıyor, değil mi?" diye sordu alçak ve yumuşak bir sesle. "Arkanda ben varken yerde, yüzüstü yatmak. Ama sana zarar vermeyeceğimi, korkmana gerek olmadığını biliyorsun, değil mi?"

"Umurumda değil. Bundan hoşlanmıyorum! Bırakın kalkayım, kalkmak istiyorum!"

"Biliyorum bebeğim. Hadi şimdi, rahatla. Seninle kaç kez seviştiğimi ve bundan ne kadar zevk aldığını düşün. Güven bana."

Sıcak toprak kokusu burnuna kadar geliyordu. "Şimdi benimle sevişmeni istemiyorum," demeyi başardı, zorlukla da olsa. "Bu şekilde olmaz."

"O zaman yapmayacağım. Korkma bebeğim. Sen istemedikçe daha ileri gitmeyeceğim. Sadece rahatla ve birbirimizi hissedelim. Arkandan geldiğinde korkmanı istemiyorum. İtiraf ediyorum, küçük güzel popon beni tahrik ediyor. Ona bakmayı ve dokunmayı seviyorum ve yatakta bana sarıldığın zaman beni deli ediyor. Sanırım sen de fark ettin, değil mi?"

Sersemlemiş bir halde, dağılan hislerini toplamaya çalıştı. Daha önce ona hiç zarar vermemişti ve şimdi korkunun sisi kaybolurken, asla vermeyeceğini biliyordu. Bu

Wolf'tu, sevdiği adamdı, saldırganı değil. Onun güçlü kollarındaydı ve güvendeydi.

Rahatladı, yorgun kasları gevşedi. Evet, adam kesinlikle tahrik olmuştu. Onu bacaklarının arasında hissedebiliyordu ama sözüne sadık kalarak içine girmek için hiçbir hareket yapmıyordu.

Yanlarını okşadı ve boynunu öptü. "Şimdi iyi misin?" İç çekti, zorlukla duyulabilen bir nefes salınımı. "Evet," diye fısıldadı.

Tekrar dizlerinin üzerine çöktü ve topuklarının üzerine oturdu. O yapamadan önce

Adamın neyle ilgili olduğunu tahmin eden çelik gibi elleri onu yukarı ve arkaya kaldırdı, böylece kadın adamın kalçalarının üzerine oturdu ama yüzü adama dönüktü. Çıplak belleri birbirine bastırılmıştı ama yine de içine girmedi.

İlk heyecan dalgası sinirlerine yayıldı. Bu an iki kat daha erotikti çünkü açık alandaydılar, çimlerin üzerine çömelmişlerdi ve sıcak, parlak güneş üzerlerinde parlıyordu. Eğer biri arabayla gelirse, yakalanabilirlerdi. Ani tehlike hissi kadının tahrik olmasını keskin bir şekilde artırdı. Aslında önden bakıldığında örtülüydüler çünkü kadının eteği adamın kalçalarının üzerine dökülmüştü.

Sonra bu koruyucu örtü, eteğini yukarı ve yana doğru çekmesiyle ortadan kalktı. Bir eli karnındayken diğer eli bacaklarının arasından aşağıya doğru kayd. Bu samimi temas dudaklarından keskin bir ılgık çıkmasına neden oldu.

"Hoşuna gitti mi?" diye kulağına doğru mırıldandı ve hafifçe lobunu ısırdı.

Mary tutarsız bir cevap verdi. Adamın sert parmak uçları Mary'nin en hassas yerlerini törpülüyor, öyle bir haz yaratıyor ve inşa ediyordu ki Mary zar zor konuşabiliyordu. Ona nasıl dokunacağını, onu nasıl zevke getireceğini çok iyi biliyordu.

ve onu kendinden geçirmeye hazırdı. Akılsızca ona karşı geri çekildi; hareket erkekliğini ona daha sağlam bir şekilde getirdi ve yüksek sesle inledi.

"Kurt lütfen!"

O da sıkılmış dişlerinin arasından inledi. "Seni istediğin her şekilde memnun edeceğim bebeğim. Sadece nasıl olduğunu söyle."

İçini sıkan güçlü his sarmalı yüzünden zar zor konuşabiliyordu. "Seni istiyorum."

"Şimdi mi?"

"Evet."

"Bunun gibi mi?"

Ona doğru hareket etti ve bu kez bir çığlığı bastırmak zorunda kaldı. "Evet!"

Tekrar yüzüstü yatana kadar onu öne doğru itti ve üzerini örttü. Adamın girişi yavaş ve nazikti ve ateş onu sarmıştı. Onun itişlerinin etkisini hevesle karşıladı, vücudu yanıyordu, tüm düşünceler böylesine her şeyi tüketen bir ihtiyaç karşısında askıya alındı. Bu bir kabus değildi; bu ona öğrettiği tensel zevklerin bir başka parçasıydı. Ona karşı kıvrandı ve sarmalın dayanılmaz bir şekilde gerildiğini hissetti. Sonra serbest kaldı ve onun kollarında sarsıldı. Ellerini onun kalçalarına kenetledi ve kendi tepkilerini gevşeterek, nabızı atarak serbest kalana kadar sert ve hızlı bir şekilde içine girdi.

Çimlerin üzerinde uzun süre birlikte yattılar, yarı uyukluyorlardı, hareket edemeyecek kadar bitkin düşmüşlerdi. Mary ancak bacaklarının fazla güneşten karıncalanmaya başladığını hissettiğinde eteğini aşağı itecek gücü buldu. Wolf mırıldanarak itiraz etti ve elini Mary'nin kalçasına doğru kaydırıldı.

Gözlerini açtı. Gökyüzü parlak maviydi, bulutsuzdu ve taze otların tatlı kokusu ciğerlerine doldu, vücuduna yayıldı. Toprak altında sıcaktı, sevdiği adam yanında uyukluyordu ve her santiminde hâlâ sevişmelerinden kalan hisler vardı. Çok taze ve güçlü olan anısı, bedenini yeniden arzuyla ısıtmaya başladı ve aniden planının işe yaradığını fark etti. Onu dehşete düşüren senaryoyu yeniden yaratmış ama saldırganın yerine kendisini koymuştu.

Korku, acı ve aşağılanma yerine ona arzu ve nihayetinde onu kendinden geçirecek kadar güçlü bir coşku vermişti. Korkunç bir anıyı harika bir anıyla değiştirmişti. Adamın eli şimdi kadının karnına uzanmıştı ve dokunuşundaki basit samimiyet onu sersemletmişti. Onun çocuğunu taşıyor olabilirdi. Olasılığın farkındaydı

Korunmadan sevişmenin sonuçları, ama bu onun

istiyordu ve doğum kontrolünden hiç bahsetmemiştir. İlişkileri uzun sürmese bile, onun bebeğini, onun gücüne ve ateşine sahip bir çocuğu istiyordu. Eğer onun bir kopyası olursa, hiçbir şey onu daha mutlu edemezdi. Kadın kıpırdandı ve adamın elinin karnına yaptığı baskı arttı. "Güneş çok sıcak," diye mırıldandı. "Yanıyorum."

İnledi ama kot pantolonunu bağladı ve ayağa kalktı. Sonra külotunu aldı, cebine koydu ve ayağa kalkmak için kullandığı hareketle onu kollarının arasına aldı.

Kollarını onun boynuna dolamış olsa da, "Yürüyebilirim," dedi.

"Biliyorum." Ona doğru sıırttı. "Sadece sevişmek için seni eve taşımak daha romantik geliyor."

"Ama daha yeni seviştik."

Siyah gözlerinde ateş vardı. "Ne olmuş yani?"

Wolf tam yem dükkanına girmek üzereydi ki ensesine serin bir rüzgar gibi bir ürperti dokundu. İzleyen birine alarm sinyali verecek şekilde durmadı ama çevresel görüşünü kullanarak etrafına hızlıca bir göz attı. Tehlike hissi bir dokunuş gibiydi. Biri onu izliyordu. Altıncı hissi sıkı eğitim ve yıllarca süren uygulamalarla oldukça gelişmişti ve soyundan gelen güçlü mistisizmle daha da güçlenmişti.

Sadece izlendiğini değil, kendisine yöneltilen nefreti de hissedebiliyordu. Yem dükkanına girdi ve hemen kenara çekilerek kapıdan dışarı bakarken kendini duvara yasladı.

Dükkândaki konuşmalar sanki kelimeler taş bir duvara çarpmış gibi durdu ama o bu yoğun sessizliği görmezden geldi. Adrenalin vücuduna pompalanıyordu; eldivenli elinin otomatik olarak göğsüne doğru kaydığını fark etmedi.

On altı yaşındayken taktığı kayışa sıkıca tutturulmuş bıçak

Yıllar önce, kan ve ölüm kokan buharlı, unutulmaz güzellikteki küçük bir ülkede. Ancak eli gömleğinden başka bir şeyle karşılaşmadığında eski alışkanlıklarının ön plana çıktığını fark etti.

Birden onun avladığı adam olduğunu, dışarıda bir yerde durduğunu ve kendisine nefretle baktığını fark etti ve öfkesi kabardı içinden geçti. Bıçağa ihtiyacı yoktu. Tek kelime etmeden şapkasını ve botlarını çıkardı, şapka silüetini arttırdığı için, botlar ise çok gürültülüydü. Çorap ayaklarıyla sersemlemiş ve suskun insanların yanından hafifçe koşarak geçti. Etrafta dikilip yağ çiğneyen küçük bir grup adam. Sadece bir tanesi tereddütlü bir sesle "Neler oluyor?" diye sordu.

Wolf cevap vermek için zaman ayırmadı ama yem dükkanının arka kapısından sıvıştı. Bir binadan diğerine geçerken, adamın olduğunu tahmin ettiği yerin arkasından çıkmak için etrafta dolanırken, hareketleri sessiz ve kasıtlıydı. Yerini tam olarak tespit etmek zordu ama Wolf gizlenmek için en iyi yerleri otomatik olarak seçmişti. Yeterince uzun süre aramaya devam ederse, aradığı izlerden birini daha bulacaktı; adam dikkatsiz davranacak ve Wolf onu yakalayacaktı.

Eczanenin arka tarafına doğru kaydı ve güneşin ısıttığı tahtaların sıcaklığını sırtında hissetti. Tahtanın gömleğine sürtünmesini istemediği için öncekinden daha temkinliydi. Burası da çakıllıydı ve küçük taşların belirgin bir gıcırta çıkarmasını önlemek için ayaklarını dikkatle yerleştirdi.

Birinin koşarken çıkardığı ağır, gümbür gümbür sesi duydu, sanki panik içinde kaçmış gibiydi. Wolf binanın ön tarafına doğru koştu ve tozdaki silik bir izi incelemek için kısa bir süre diz çöktü, sadece bir iz parçasıydı ama kanı kabarmıştı.

Aynı iz, aynı ayakkabı, aynı adımdı. Adını aldığı büyük orman kurdu gibi koşuyor, artık gürültüyü umursamıyor, sokakta sağa sola bakınarak ilerliyordu.

Hiçbir şey. Kimse yoktu. Sokak boştu. Dinlemek için durdu. Kuşları, ağaçlardaki hafif esintinin hışırtısını, kasabanın kuzey tarafındaki hafif yokuşu tırmanan bir motorun uzaktan gelen sesini duydu. Başka bir şey duymadı. Ne hızlı nefes alışlar, ne de koşan ayak sesleri.

Kurt kendi kendine yemin etti. Adam bir amatörden daha kötüydü, sakardı ve aptalca hareketler yapıyordu, ayrıca formsuzdu. Eğer o yakınlarda bir yerde olsaydı, Wolf onun nefes alışını duyabilirdi. Kahretsin, bir şekilde avı elinden kaçmıştı.

Wolf ağaçların altında yuvalanmış sessiz evlere baktı. Ruth'un konut ve ticari alanları yoktu; çok küçüktü. Sonuç olarak evler ve az sayıdaki işyeri bir düzen olmaksızın birbirine karışmıştı. Adam evlerden herhangi birine girmiş olabilir; aniden ortadan kaybolması başka bir olasılık bırakmıyordu. Bu da Wolf'un tecavüzcünün Ruth'ta yaşadığına dair inancını doğruluyordu; ne de olsa her iki saldırı da kasabada gerçekleşmişti.

Sokaktaki evlerde kimlerin yaşadığını not etti ve kimlerin yaşadığını düşünmeye çalıştı.

Mary'nin tarif ettiği ağır illi adamla eşleşiyordu. Aklıma kimse gelmedi. Ama birinin aklına gelecekti. Tanrı adına, diye yemin etti Wolf, biri gelecekti. Zihnindeki listeden erkekleri yavaş yavaş eliyordu. Sonunda geriye sadece bir kişi kalacaktı.

Bir evin içinden, bir perde belli belirsiz kıpırdadı. Ciğerlerine hava çekerken kendi hırıltılı nefes alışının sesi adamın kulaklarını doldurdu. Açtığı küçük yarıktan Kızılderili'nin hâlâ sokakta durduğunu, önce bir eve, sonra diğerine baktığını görebiliyordu. Katil siyah gözler adamın durduğu pencerenin üzerinde gezindi ve adam otomatik olarak geri adım atarak gözden kayboldu.

Kendi korkusu onu hasta etmiş ve fkelendirmişti. Kızılderili'den korkmak istemiyordu ama korkuyordu.

"Lanet olası pis Kızılderili!" Kelimeleri fısıldadı, sonra kafasının içinde yankıladı. Bunu yapmaktan hoşlanıyordu, bir şeyleri ilk kez yüksek sesle söylüyor, sonra da özel olarak anlamak ve eğlenmek için kendi kendine söylüyordu.

Kızılderili bir katildi. Normal insanların hayal bile edemeyeceği kadar çok insan öldürme yöntemi bildiğini söylediler. Adam buna inanmış, çünkü Kızılderililerin nasıl öldürebileceğini ilk elden biliyordu.

Kızılderiliyi ve onun tuhaf, solgun gözlerle bakan çocuğunu öldürmek istiyordu. Ama korkuyordu, çünkü nasıl öldürüleceğini bilmiyordu ve sonunda kendisinin de öldürüleceğini biliyordu. Kızılderili'ye o kadar yaklaşmaktan korktuğu için bunu denememiş bile.

Bunu düşünmüştü ama bir plan yapamamıştı. Kızılderiliyi vurmak istiyordu, çünkü bunu yapmak için yaklaşması gerekmeyecekti ama silahı yoktu ve bir tane satın alarak dikkatleri üzerine çekmek istemiyordu. Ama Kızılderili'den intikam almak için yaptığı şey hoşuna gitmişti. Bu ona Kendisine arka çıkan o aptal kadınları inciterek Kızılderiliyi cezalandırdığını bilmek vahşi bir tatmin duygusuydu. Neden onun ne kadar pis, katil bir pislik olduğunu göremiyorlardı? O aptal Cathy Kızılderili'nin yakışıklı olduğunu söylemişti! Hatta çocukla çıkabileceğini bile söylemişti ve Cathy bunun çocuğun kendisine dokunmasına ve öpmesine izin vereceği anlamına geldiğini biliyordu. O pis Mackenzie'lerin kendisini öpmesine izin vermişti, ama çocuk ona dokunduğunda kavga etmiş, çılgılık atmış ve ağzını tıkamıştı.

Mantıklı gelmiyordu ama umurunda da değildi. Onu cezalandırmak ve Kızılderili'yi cezalandırmak istemişti, orada olduğu için, aptal Cathy'nin ona bakıp yakışıklı olduğunu düşünmesine izin verdiği için.

Ve öğretmenden. Ondan da en az Mackenzie'lerden nefret ettiği kadar, belki daha fazla nefret ediyordu. O kadar iyi kalpliydi ki, insanlara çocuğun özel biri olduğunu düşündürüyor, melezlere dostça davranmaları için insanları ikna etmeye çalışıyordu. Bakkalda vaaz veriyordu!

Ona tükürmek istemişti. Onu incitmek istemişti, hem de çok. Onu o sokağa sürüklediğinde ve altında kıvrandığını hissettiğinde neredeyse dayanamayacak kadar heyecanlanmıştı. O aptal şerif yardımcısı ortaya çıkmasaydı, Cathy'ye yaptığını ona da yapacaktı ve bundan daha çok hoşlanacağını biliyordu. Ona bunu yaparken yumruklarıyla vurmak isterdi. Bu ona gününü gösterirdi. Cathy'yi asla savunmazdı. Yine melezler.

Hâlâ onu yakalamak, ona bir ders vermek istiyordu ama okullar tatil olmuştu ve insanların, şerif yardımcısının onu güvenli bir yere götürdüğünü ve kimsenin nerede olduğunu bilmediğini söylediklerini duymuştu. Okul tekrar başlayana kadar beklemek istemiyordu ama buna mecbur kalabileceğini düşünüyordu.

Ve şu aptal Pam Hearst. Onun da bir derse ihtiyacı vardı. Melez çocukla dansa gittiğini duymuştu. Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Elleri onun üzerindeydi ve muhtemelen onu öpmesine ve belki de daha fazlasını yapmasına izin verecekti, çünkü herkes Mackenzie'lerin nasıl olduğunu biliyordu. Çünkü

Ona göre bu Pam'i bir sürtük yapıyordu. O da tıpkı Cathy gibi bir ders almayı hak ediyordu, tıpkı öğretmenin hâîa almakta olduğu ders gibi.

Tekrar dışarı baktı. Kızılderili gitmişti. Kendini hemen güvende hissetti ve plan yapmaya başladı.

Wolf yem dükkanına geri döndüğünde, aynı grup adam hâîa oradaydı. "Etraftaki insanları bizim gibi takip etmenizden pek hoşlanmıyoruz. Suçlular," diye çıkıştı bir adam.

Kurt homurdandı ve botlarını giymek için oturdu. Hoşlarına gidip gitmemesi umurunda değildi.

"Ne dediğimi duydun mu?"

Başını kaldırıp baktı.

"Duydum."

"Ve?"

"Ve hiçbir şey."

"Şimdi buraya bak, lanet

olsun!" "Bakıyorum."

Adamlar onun soğuk siyah bakışları altında kıpırdandılar. Bir diğeri konuştu. "Kadınları sinirlendiriyorsun."

"Gergin olmalılar. Bu onları tetikte tutabilir, tecavüze uğramalarını engelleyebilir."

"İçeri girip çıkan serseri bir sprntyd! Muhtemelen şerif bunu kimin yaptığını asla bulamayacak."

"Çöp, tamam, ama o hâîa burada. Sadece izini buldum."

Adamlar sustu ve birbirlerine baktılar. Eli Baugh'un işinde ustabaşı olan Stu Kilgore boğazını temizledi. "Aynı adam tarafından yapıldığını söyleyebileceğinize inanmamız mı gerekiyor?"

"Anlayabiliyorum." Wolf onlara hırlamaya yakın bir gülümseme verdi. "Sam Amca en iyi eğitimi almamı sağladı. Aynı adam. Burada yaşıyor. Evlerden birine gizlice girmiş."

"Buna inanmak zor. Hayatımız boyunca burada yaşadık. Etraftaki tek yabancı öğretmen. Neden biri durup dururken kadınlara saldırmaya başlasın ki?"

"Biri yaptı. Tek umursadığım bu ve onu yakalamak."

Yemini yüklerken adamları kendi aralarında mırıldanmaya bıraktı.

Pam sıkılmıştı. İki saldırıdan beri tek başına evden dışarı adımını bile atmamıştı; ilk başta oldukça korkmuştu ama günler başka saldırı olmadan geçmiş ve şokun etkisi geçmişti. Kadınlar tek başlarına bile olsa yeniden dışarı çıkmaya başlamışlardı.

Joe ile bir dansa daha gidecekti ve yeni bir elbise istiyordu. Joe'nun gideceğini biliyordu, ona sarılamayacağını da biliyordu ama yine de onda kalbini hızlandıran bir şey vardı. Kendine izin vermeyi reddetti. Başka bir erkek arkadaşının Joe'nun yerini doldurmakta zorlanacağını bilse de onu seviyordu. Zordu ama imkânsız değildi. O gittikten sonra üzülmecekti; hayatına devam edecekti ama şu anda o hâlâ buradaydı ve onunla geçirdiği her anın tadını çıkarıyordu.

Yeni bir elbise almayı çok istiyordu ama Joe'ya hiçbir yere yalnız gitmeyeceğine dair söz vermişti ve sözünden dönmeye niyeti yoktu. Ne zaman ki

Annesi bir komşusuyla alışverişten döndüğünde, ona yeni bir elbise almak için onunla gitmeyi teklif ederdi. Elbette Ruth'a değil; gerçek bir kasabaya, gerçek bir elbise mağazasına gitmek istiyordu.

Sonunda bir kitap aldı ve güneşten uzakta, arka verandaya çıktı. Her iki tarafta da komşular vardı ve kendini güvende hissediyordu. O

Bir süre okudu, sonra uykusu geldi ve verandadaki salıncağa uzandı, uzun bacaklarını salıncağın arkasına yerleştirdi. Hemen uyudu.

Salıncağın ani sarsıntısı bir süre sonra onu uyandırdı. Gözlerini açtı ve yarıkların arasından parıldaayan daralmış, nefret dolu gözleriyle bir kar maskesine baktı. Kadın çığlık attığında adam çoktan üzerine atlamıştı.

Adam ona yumruğuyla vurdu ama kadın başını geriye atınca darbe omzuna geldi. Tekrar çığlık atıp onu tekmelemeye çalıştı ve dengesiz salınım onları verandaya devirdi. Kadın bir tekme daha atarak adamın karnını yakaladı ve adam garip bir şekilde şaşırmış gibi homurdandı.

Ondan uzaklaşmaya çalışırken bile çığlık atmaktan kendini alamadı. Hayatında daha önce hiç olmadığı kadar dehşete düşmüştü ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde mesafeliydi, sahneyi güvenli bir mesafeden izliyordu. Sundurmanın tahta çıtaları ellerini ve kollarını sıyırdı ama o geriye doğru ilerlemeye devam etti. Adam aniden sıçradı ve kadın ona tekrar tekme attı ama adam kadının bileğini yakaladı. Kadın durmadı. Sadece tekmeledi, iki bacağını da kullanarak adamı kafasından ya da kasığından yakalamaya çalıştı ve çığlık attı.

Yandaki kapıdan biri bağırdı. Adam başını kaldırdı ve kızın bileğini düşürdü. Çok renkli kar maskesinden kan sızmıştı; kadın adamın ağzına tekme atmayı başarmıştı. Adam nefretle kalınlaşmış bir sesle "Kızılderili pis fahişe" dedi ve verandadan atlayıp koşmaya başladı.

Pam verandada yatıyor, kuru ve acı dolu soluklarla hıçkırıyordu. Komşu tekrar bağırdı ve bir şekilde "Yardım edin!" diye bağıracak kadar güç topladı, sonra dehşet onu bir top gibi kıvrılıp bir çocuk gibi sızlanmaya itti.

On İkinci Bölüm

şerif yardımcısının arabası durduğunda ve Clay arabadan indiğinde Wolf şaşırmadı. Kasabada o ayak izini bulduğundan beri içinde gergin bir his vardı. Clay'in yorgun yüzü her şeyi anlatıyordu.

Mary ziyaretçilerinin kim olduğunu gördü ve otomatik olarak kahve için bir fincan aldı; Clay her zaman kahve isterdi. şapkasını çıkarıp oturdu ve iç çekerek şöyle dedi öyle yaptı.

"Bu seferki kimdi?" Kurt sordu, derin sesi o kadar kabaydı ki neredeyse bir hırıltı gibiydi.

"Pam Hearst."

Joe başını kaldırdı ve yüzündeki bütün renk uçup gitti. Clay'in bir sonraki sözleri gelmeden önce ayağa kalkmıştı.

"Onunla dövüştü. Yaralanmamış ama korkmuş. Tanrı aşkına, Hearst'lerin arka verandasında üzerine atlamış. Bayan Winston onun çığlıklarını duymuş ve adam kaçmış. Pam ağzına tekme attığını söyledi. Adamın taktığı kar maskesinde kan görmüş."

"Kasabada yaşıyor," dedi Wolf. "Başka bir parmak izi daha buldum ama kasabada iz sürmek zor, etrafta dolaşan insanlar var olan birkaç parmak izini de yok ediyor. Sanırım Bay Road'daki evlerden birine girmiş ama belki de girmemiştir. orada yaşamak."

"Bay Yolu." Clay, Bay Yolu'nda yaşayan insanları zihninden geçirirken kaşlarını çattı; kasaba halkının çoğu bu yol boyunca, birbirine yakın küçük kümeler halinde yaşıyordu.

Broad Caddesi'nde Hearst'lerin yaşadığı bir başka ev kümesi daha vardı. "Bu sefer onu yakalayabiliriz. Şişmiş bir dudağı olan herhangi bir adam sağlam bir mazereti olmalı."

"Eğer sadece dudağı yarıldıysa, bunu anlayamazsınız. Şişlik çok az olacaktır. Bir günden fazla görünmesi için gerçekten hasar vermiş olması gerekir." Wolf kendi payına düşenden daha fazla dudak yarılması yaşamıştı ve kendi payına düşeni de teslim etmişti. Ağız çabuk iyileşirdi. Pam birkaç dişini kırmış olsaydı, bu farklı bir hikâye olurdu.

"Verandada kan var mı?"

"Hayır."

"O zaman gerçek bir hasar vermemiş." Dişlerini kırmış olsaydı verandanın her yerine kan sıçramış olurdu.

Clay elini saçlarının arasından geçirdi. "Bunun yaratacağı kargaşayı düşünmek bile istemiyorum ama Bay Road boyunca evden eve arama yapmak için şerifle konuşacağım. Kahretsin, bu kişinin kim olabileceğini düşünemiyorum."

Joe aniden odadan çıktı ve Wolf oğlunun ardından bakakaldı. Joe'nun Pam'e gitmek istediğini biliyordu ve gitmeyeceğini de biliyordu. Bazı bariyerler yıkılmıştı ama çoğu hâlâ sağlamdı.

Clay Joe'nun gidişini izlemişti ve yine içini çekti. "Piç herif Pam'e 'Kızılderili'nin pis fahişesi' dedi." Bakışları bunca zamandır sessizce duran Mary'ye kaydı. "Haklıymışsın."

Cevap vermedi, çünkü başından beri onun haklı olduğunu biliyordu. Pam'e takılan ismi duymak midelerini bulandırmıştı, çünkü bu isim saldırının ardındaki nefreti açıkça ortaya koyuyordu.

"Sanırım Pam'in evindeki tüm izler mahvoldu." Wolf bunu bir soru olarak değil, bir ifade olarak söyledi.

"Korkarım öyle." Clay pişmanlık duyuyordu ama o gelmeden önce kasabadaki hemen herkes Hearst'lerin evindeydi, arka verandada duruyor ve etrafta dolaşıyorlardı.

Wolf nefesinin altından lanet olası aptallar hakkında hoş olmayan bir şeyler mırıldandı. "Sence şerif, ev ev dolaşıp arama?"

"Duruma göre değişir. Sebebi ne olursa olsun, bazı insanların bu konuda tepineceğini biliyorsunuz. Bunu kişisel algılayacaklar. Bu bir seçim yılı," dedi ve onlar da onun ne demek istediğini anladılar.

Mary konuşmalarını dinledi ama onlara katılmadı. Şimdi Pam yaralanmıştı; sırada kim vardı? Adam Wolf'a ya da Joe'ya saldırarak kadar cesaretini toplayabilecek miydi? Asıl korkusu buydu, çünkü buna katlanıp katlanamayacağını bilmiyordu. Onları ruhunun bütün şiddetiyle seviyordu. Onlarla tehlike arasına seve seve girebilirdi.

Yapması gereken de tam olarak buydu.

O adamın ellerinin tekrar üzerinde olduğunu düşünmek bile onu hasta ediyordu ama o anda ona bu fırsatı vereceğini biliyordu. Bir şekilde onu dışarı çekecekti. Mackenzie'nin Dağı'nda saklanma lüksüne daha fazla izin vermeyecekti.

Kasabaya tek başına gitmeye başlayacaktı. Tek sorun Wolf'tan kaçmak olacaktı; ne yaptığından haberi olsa bunu asla kabul etmeyeceğini biliyordu. Sadece bu da değil, arabasını devre dışı bırakarak ya da hatta onu yatak odasına kilitleyerek gitmesini engelleyebilirdi. Onu hafife almadı.

Onu dağa taşıdığından beri, sahiplerinin onu görebilecekleri çiftliğe gelmelerine izin vermek yerine atları teslim ediyor ve alıyordu. Nerede olduğu sadece Wolf, Joe ve Clay tarafından bilinen, iyi saklanmış bir sırdı. Ama bu, Wolf ve Joe ayak işlerini yaparken ve atları teslim ederken haftada birkaç kez yalnız bırakıldığı anlamına geliyordu. Joe da matematik dersleri için ayrılıyordu ve her çiftlik sahibinin yaptığı gibi çitleri sürmeleri ve küçük sığır sürüsünü çalıştırmaları gerekiyordu. Gerçekten de kaçmak için çok fırsatı vardı, en azından ilk seferinde. Ondan sonra kaçmak çok daha zor olacaktı, çünkü Wolf tetikte olacaktı.

Sessizce çıktı ve Joe'yu aramaya gitti. Yatak odasına göz attı ama orada değildi, o yüzden ön verandaya çıktı. Joe direklerden birine yaslanmış, başparmaklarını ön ceplerine sokmuştu. "Bu senin hatan değil."

Hareket etmedi. "Bunun olabileceğini biliyordum."

"Başkasının nefretinden sen sorumlu değilsin."

"Hayır, ama Pam'den ben sorumluyum. Bunun olabileceğini biliyordum ve ondan uzak durmalıydım."

Mary kadınlara yakışmayan bir ses çıkardı. "Ben tam tersi olduğunu hatırlıyor gibiyim. Pam babasının evindeki o sahnede seçimini yaptı. mağaza."

"Tek istediği dansa gitmekti. Bunu o istemedi."

"Tabii ki hayır, ama yine de bu senin hatan değil, tıpkı onun bir araba kazası geçirmiş olmasının senin hatan olmayacağı gibi. Yolun o bölümüne bir dakika geç varması için onu geciktirebileceğinizi ya da daha erken varması için acele ettirebileceğinizi söyleyebilirsiniz ama bu çok saçma ve bunu siz de biliyorsunuz."

Ses tonunun sertliği karşısında hafif bir gülümsemeye engel olamadı. Kongre'de olmalı, kırbacını şaklatmalı ve senatörleri azarlamalıydı. temsilcilerini bir çeşit mali sorumluluğa davet etti. Bunun yerine Ruth, Wyoming'i ele geçirdi ve kasabaya ayak bastığından beri hiçbir eskisi gibi olmadı.

"Pekâlâ, kendime çok fazla yükleniyorum," dedi sonunda. "Ama en başta onunla çıkmanın akıllıca olmadığını biliyordum. Bu adil değil. Ayrılacağım Okulu bitirdiğimde burada olacağım ve geri dönmeyeceğim. Pam, ona ihtiyacı olduğunda yanında olacak biriyle ıkmalı."

"Hâlâ kendine çok fazla yükleniyorsun. Bırak Pam kiminle çıkmak istediğine kendi karar versin. Kendini sonsuza dek kadınlardan soyutlamayı mı planlıyorsun?"

"Ben o kadar ileri gitmezdim," dedi ve o anda sesi babasına o kadar çok benziyordu ki bu onu ürküttü. "Ama kimseyle ilişkiye girmeye niyetim yok."

"İşler her zaman istediğin gibi gitmiyor. Ben buraya gelmeden önce bile Pam ile bir ilişkin vardı."

Olabildiği kadarıyla bu doğruydı. İç çekti ve başını direğe yasladı. "Onu sevmiyorum."

"Tabii ki hayır. Öyle olduğunu hiç düşünmemiştim."

"Ondan hoşlanıyorum; ona değer veriyorum. Ama kalacak kadar değil, Akademi'den vazgeçecek kadar değil." Wyoming gecesine, gökyüzünün neredeyse acı veren berraklığına, göz kırpan parlak yıldızlara baktı ve bir F-15'in üzerinde jokeylik yapmayı düşündü

Bu dağlar, aşağıda karanlık toprak ve yukarıda parıldayan yıldızlar. Hayır, bundan vazgeçemezdi.

"Bunu ona söyledin

mi?" "Evet."

"O zaman bu onun kararıydı."

Sessizce durup yıldızları izlediler. Birkaç dakika sonra Clay ayrıldı ve ikisi de onun veda etmemesini garip bulmadı. Wolf verandaya çıktı ve kolunu otomatik olarak Mary'nin beline doladı, elini oğlunun omzuna koyarken bile onu kendi tarafına çekti. "İyi misin?"

"Yeterince iyi sanırım." Ama Mary saldırıya uğradığında Wolf'un gözlerinde gördüğü öfkeyi şimdi anlıyordu; aynı öfke babasının içinde hâlâ kontrolsüz bir ateş gibi yanıyordu. Tanrı adamın yardımcısı olsun eğer Wolf Mackenzie onu ele geçirdi.

Wolf kolunu Mary'ye doladı ve onu içeri götürdü, Joe'yu yalnız bırakmanın en iyisi olduğunu biliyordu. Oğlu sağlandı; üstesinden gelirdi.

Ertesi sabah Mary onların günlerini konuşmalarını dinledi. Teslim edilecek ya da alınacak at yoktu, ama Joe'nun o öğleden sonra matematik dersi vardı ve sabahı sığırları aşılayarak geçirmeyi planlıyorlardı. Bütün sürüyü tedavi etmenin ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikri yoktu ama ikisinin de bütün sabah bağlı kalacaklarını düşündü. Sığırların nasıl kesileceğini öğretmek için birkaç genç çeyrek ata bineceklerdi.

Joe bir gecede değişmişti; bu ince bir değişimdi ama Mary'nin içini sızlatan bir değişimdi. Dinlenirken genç yüzünde onu üzen bir asıklık vardı, sanki çocukluğun son zayıf izleri de ruhundan silinip gitmişti. O Her zaman yaşımdan daha büyük görünürdü ama şimdi, cildinin pürüzsüzlüğüne rağmen, artık genç görünmüyordu.

Yetişkin bir kadındı, neredeyse otuz yaşındaydı ve saldırı tek başına üstesinden gelemeyeceği yaralar bırakmıştı. Cathy ve Pam daha çocuktı ve Cathy, Mary'nin yaşadığından çok daha kötü bir kâbusla başa çıkmak zorundaydı.

ve Pam geçirmişti. Joe gençliğini kaybetmişti. Ne olursa olsun, bu adam başka birine daha zarar vermeden durdurulmalıydı.

Wolf ve Joe evden çıktıklarında Mary onlara arabasının çalıştığını duymayacakları kadar uzaklaşmaları için bolca zaman tanıdı ve sonra aceleyle evden çıktı. Varlığının başka bir saldırıyı tetikleme ihtimaline karşı Ruth'un yanından geçip gitmek dışında ne yapacağını bilmiyordu. Sonra ne olacaktı? O da bilmiyordu. Bir şekilde hazırlıklı olmalıydı; adamı yakalayabilmek için gözcülük yapacak birini bulmalıydı. Onu yakalamak kolay olmalıydı; o kadar dikkatsiz davranmıştı ki, açıkta ve güpegündüz saldırmış, aptalca hareketler yapmıştı, sanki plansız ve aniden saldırmış gibiydi. Yakalanmaya karşı en basit önlemleri bile almamıştı. Her şey tuhaftı. Mantıklı gelmiyordu.

Kasabaya giderken elleri titriyordu; saldırıya uğradığı günden bu yana ilk kez korumasız olduğunun farkındaydı. Kendini açıkta, sanki giysileri çıkarılmış gibi hissediyordu.

Ona göz kulak olacak birini bulmalıydı, güvendiği birini. Kime? Sharon'a mı? Genç öğretmen onun arkadaşıydı ama Sharon agresif değildi ve bu durumun agresiflik gerektirdiğini düşünüyordu. Francie Beecham çok yaşlıydı; Cicely Karr çok temkinli davranırdı. Erkekleri göz ardı ediyordu, çünkü korumacı davranıp yardım etmeyi reddedeceklerdi. Erkekler kendi hormonlarının kurbanı oluyorlardı. Maçoluk, PMS'den çok daha fazla insanı öldürmüştü.

Aklıma Pam Hearst geldi. Pam adamı yakalamakla son derece ilgilenirdi ve onunla mücadele etmek için ağzına tekme atacak kadar agresifti. Gençti ama cesareti vardı. Babasına karşı gelecek ve melez biriyle çıkacak kadar cesurdu.

Hearst'ün mağazasına girdiğinde konuşmalar kesildi. Okul bittiğinden beri ilk kez görülüyordu. Keskin sessizliği görmezden geldi, çünkü böldüğü konuşmanın konusu hakkında oldukça doğru bir tahminde bulundu ve Bay Hearst'ün durduğu kasaya yaklaştı.

"Pam evde mi?" diye sordu sessizce, sorusunun tüm mağaza tarafından duyulmasını istemiyordu.

Sanki bir gecede on yıl yaşlanmış gibi görünüyordu ama yüzünde hiç düşmanlık yoktu.

Başını salladı. Aynı şeyin Bayan Potter'a da olduğunu düşündü. Pam'le konuşabilirse, belki de küçük kızının gözlerindeki o lanetli bakışı çıkarabilirdi. Bayan Potter'ın bu kadar küçük bir şey için çok fazla omurgası vardı; belki onunla her zaman aynı fikirde değildi ama ona saygı duymayı kesinlikle öğrenmişti.

Pam de onun için dünyaları düşünüyordu. "Onunla konuşursan çok memnun olurum," dedi. Yumuşak mavimsi gözlerinde tuhaf, neredeyse militan bir ifade vardı. "Bunu yapacağım," diye söz verdi ve gitmek için döndü. Neredeyse ona çarpıyordu Dottie irkilerek soluk soluğa kaldı; kadın tam arkasındaydı.

"Günaydın," dedi Mary hoş bir sesle. Ardith Teyze ona görgü kurallarının önemini öğretmişti.

Garip bir şekilde, Dottie de yaşlanmış görünüyordu. Yüzü asıktı. "Nasılsın, Mary?"

Mary tereddüt etti ama Dottie'den alışık olduğu düşmanlığın hiçbirini göremedi. Bütün kasaba değişmiş miydi? Bu Mackenzie'ler hakkında akıllarını başlarına kabus mu getirdi? "Ben iyiyim. Tatilin tadını çıkarıyor musun?"

Dottie gülümsedi ama bu sadece yüz kaslarının bir hareketiydi, bir zevk tepkisi değildi. "Bu bir rahatlama oldu."

Kesinlikle rahatlamış görünmüyordu; son derece endişeli görünüyordu. Tabii ki herkes endişelenmeli.

"Oğlunuz nasıl?" Mary çocuğun adını hatırlayamadı ve biraz utandı. İsimleri unutmak ona göre değildi.

Dottie şaşırarak bembeyaz kesildi. Dudakları bile kansız kalmıştı. "Neden sordunuz?" diye kekeledi.

"Onu son gördüğümde üzgün görünüyordu," diye yanıtladı Mary. Bu soruyu sorma nedeninin sadece iyi davranışlar olduğunu söyleyemezdi. Güneyliler her zaman ailelerini sorarlardı.

"Oh. O-o iyi. Evden neredeyse hiç çıkmaz. Dışarı çıkmayı sevmez." Dottie etrafına bakındı, sonra "Affedersiniz," diye geveledi ve Mary başka bir şey söyleyemeden dükkânı terk etti.

Bay Hearst'e baktı ve o da omuz silkti. O da Dottie'nin biraz tuhaf davrandığını düşünüyordu.

"Şimdi gidip Pam'i göreceğim," dedi.

Hearst'ün evine doğru yürümeye başladı ama kasabadan son geçtiğinde olanları hatırlayınca tüyleri diken diken oldu ve arabasına gitti. Arka koltuğu ve döşeme tahtasını kontrol etti.

kapıyı açmadan önce. Motoru çalıştırdığında Dottie'nin sokakta hızlı adımlarla yürüdüğünü gördü, sanki kimsenin onunla konuşmasını istemiyormuş gibi başı öne eğikti. Mary onun hiçbir şey almadığını fark etti. Neden dükkâna girmişti ki?

Hearst'ün mağazası, alışveriş yapmak için değilse? Göz atmak için olamazdı, çünkü herkes kasabadaki her mağazada ne olduğunu biliyordu. Neden bu kadar

Aniden mi?

Dottie yaşadığı küçük sokaktan sola döndü ve Mary aniden Dottie'nin tek başına ne yaptığını merak etti. Kasabadaki her kadın daha iyisini bilmeliydi. Şüphesiz tedbirli olmak için yeterince akıllı vardı.

Mary arabayı yavaşça sokağa doğru sürdü. Dottie'nin döndüğü sokağa vardığında boynunu büktü ve kadının aceleyle evinin merdivenlerini çıktığını gördü. Gözleri solmuş tabelaya takıldı: Bay Yolu.

Bay Yolu, Wolf'un tecavüzcünün bir eve kaçtığını düşündüğü yerdi. Kendi evi olmayan bir eve girmemiş olması mantıklıydı, Tabii aileden biri gibi gelip giden yakın bir arkadaş değilse. Bu mümkündü ama çok yakın bir arkadaş bile bir başkasının evine girmeden önce bağırırdı ve Wolf bunu duyardı.

Dottie kesinlikle tuhaf davranıyordu. Mary oğlunu sorduğunda sanki arı sokmuş gibi bakmıştı... Bobby, adı buydu. Mary hatırladığına memnun olmuştu.

Bobby. Bobby "doğru" değildi. Her şeyi çarpık bir şekilde yapardı. O En basit işlere bile mantık yürütemiyor, pratik bir eylem planı yapamıyor.

Mary ter içinde kaldı ve arabayı durdurmak zorunda kaldı. Onu sadece bir kez görmüştü ama zihninde canlandırabiliyordu: iri yarı, biraz yumuşak görünümlü, kumral saçlı ve açık tenli. Açık, çilli bir ten.

Bobby miydi? Kasabada kendinden tamamen sorumlu olmayan tek kişi? Kimsenin şüphelenmeyeceği tek kişi? Annesi hariç. Wolf'a söylemek zorundaydı.

Aklına bir düşünce gelir gelmez onu kovdu. Wolf'a söyleyemezdi, henüz değil, çünkü bu yükü ona yüklemek istemiyordu. İçgüdüleri ona Bobby'nin peşinden gitmesini söyleyecekti; vicdanı ise Bobby'nin sorumlu bir insan olmadığını savunacaktı. Mary onu, hangi kararı verirse versin, her zaman pişmanlık duyacağını bilecek kadar iyi tanıyordu. Wolf'u böyle bir duruma itmektense sorumluluğun ona ait olması daha iyiydi.

Clay'i arayacaktı. Ne de olsa onun işiydi. Durumla daha iyi başa çıkabilirdi.

Düşünceleri zihninde hızla akıp giderken sadece birkaç saniye geçti. Bobby verandaya çıktığında hâlâ orada oturmuş Dottie'nin evine bakıyordu. Biraz zaman aldı ama aniden arabasını fark etti ve doğruca ona baktı. Aralarında yetmiş beş metreden daha az bir mesafe vardı, yine de yüz ifadesini okuyamayacak kadar uzaktaydı ama içinden dehşetin fişkırması için yakın çekime ihtiyacı yoktu. Gaz pedalına bastı ve araba ileri fırladı, çakıllar savruldu, lastikler gıcırdadı.

Hearst'lerin evine sadece kısa bir mesafe vardı. Mary ön kapıya koştu ve yumruğunu kapıya vurdu. Kalbi sanki patlayacakmış gibi hissediyordu. Onunla yüz yüze geldiği o kısacık an neredeyse ayakta durabiliyordu. Tanrım, Clay'i aramak zorundaydı.

Bayan Hearst kapıyı bir aralık açtı, sonra Mary'yi fark etti ve sonuna kadar açtı. "Bayan Potter! Bir sorun mu var?"

Mary vahşi görünmesi gerektiğini fark etti. "Telefonunuzu kullanabilir miyim? Acil bir durum var."

"Elbette." Geri adım atarak Mary'nin içeri girmesine izin verdi.

Pam koridorda belirdi. "Bayan Potter?" Genç ve korkmuş görünüyordu.

"Telefon mutfakta."

Mary, Bayan Hearst'ü takip etti ve ahizeyi eline aldı. "Şerif departmanının numarası nedir?"

Pam tezgâhtan küçük bir telefon rehberi aldı ve sayfaları çevirmeye başladı. Bekleyemeyecek kadar tedirgin olan Mary, Information'ın numarasını çevirdi.

"Şerif departmanı, lütfen."

"Hangi şehir?" diye sordu bedensiz ses.

Hiçbir şey hatırlamıyordu. Hayatı boyunca kasabanın adını hatırlayamamıştı.

"İşte burada," dedi Pam.

Mary Bilgi'ye yapılan aramayı sonlandırdı ve Pam'ın numarayı söylemesi üzerine aradı. Bağlantı kurulurken bilgisayarın çıkardığı çeşitli tıkırtılar sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu.

"Şerifin ofisi."

"Şerif Yardımcısı Armstrong, lütfen. Clay

Armstrong." "Bir dakika."

Bir andan daha uzundu. Pam ve annesi gergin bir şekilde durdular, ne olup bittiğini bilmiyorlardı ama onun aciliyetine tepki veriyorlardı. Her ikisinin de gözlerinin altında koyu halkalar vardı. Hearst ailesi için kötü bir gece olmuştu.

"Şerifin ofisi," dedi farklı bir ses. "Clay?"

"Armstrong'u mu arıyorsun?"

"Evet. Bu acil bir durum!" diye ısrar etti. "Şu anda nerede olduğunu bilmiyorum. Bana sorunun ne olduğunu söylemek istiyorsun-hey, Armstrong! Bir bayan seni acele istiyor." Mary'ye, "Birazdan burada olur," dedi.

Birkaç saniye sonra Clay'in sesi "Armstrong" dedi.

"Ben Mary. Şehre geldim."

"Orada ne halt ediyorsun?"

Dişleri gıcırdıyordu. "Ben Bobby. Bobby Lancaster. Onu gördüm-"

"Telefonu kapat!"

Bu bir çılgıktı ve kadın sıçrayarak kordonunun ucundan sarkan ahizeyi düşürdü. Duvara yaslandı, çünkü Bobby orada duruyordu, elinde kocaman bir kasap bıçağıyla mutfağın içindeydi. Yüzü hem nefret hem de korkuyla çarpılmıştı.

"Sen söyledin!" Sesi öfkeli bir çocuk gibiydi.

"Neyi söyledim?"

"Ona sen söyledin! Seni duydum!"

Bayan Hearst eli boğazında, dolaplara yaslanmıştı. Pam sanki yere çakılmış gibi duruyordu, yüzü renksizdi, gözleri hayatı boyunca tanıdığı genç adama kilitlenmişti. Adamın alt dudakındaki hafif şişliği görebiliyordu.

Bobby sanki ne yapacağını bilemiyormuş gibi ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı. Yüzü kıpkırmızıydı ve neredeyse ağlamaklı görünüyordu.

Mary sesini sabit tutmaya çalıştı. "Doğru, ona söyledim. Şu anda yolda. Kaçsan iyi olur." Belki de bu dünyadaki en iyi öneri değildi ama onu Hearst'lerin evinden çıkarmayı her şeyden çok istiyordu Birine zarar vermeden önce. Umutsuzca onun kaçmasını istiyordu.

"Hepsi senin suçun!" Sanki suçlamaktan başka ne yapacağını bilmiyormuş gibi avlanmış görünüyordu. "Sen buraya geldin ve her şeyi değiştirdin. Annem senin pis bir Kızılderili aşığı olduğunu söyledi."

"Özür dilerim. Ben temiz insanları tercih ederim."

Gözlerini kırptırdı, kafası karışmıştı. Sonra başını salladı ve tekrar "Bu senin hatan" dedi.

"Clay birkaç dakika içinde burada olacak. Gitsen iyi olur."

Eli bıçağın üzerinde sıkılaştı ve aniden uzanıp onun kolunu yakaladı. İri ve yumuşaktı ama görüldüğünden daha hızlıydı. Adam kolunu arkadan büküp neredeyse omuz eklemine yerinden oynatacakken Mary haykırdı.

"Tıpkı televizyondaki gibi benim rehinem olacaksın," dedi ve onu arka kapıdan dışarı itti.

Bayan Hearst hareketsizdi, şok içinde donup kalmıştı. Pam telefona atladı, bağlantının koptuğuna işaret eden vızıltıyı duydu ve yeni bir hat için düğmeyi basılı tuttu. Çevir sesi geldiğinde Mackenzie'lerin numarasını çevirdi. Telefon durmaksızın çaldı ve annesinin kullanmadığı kelimeleri kullanarak küfretti.

bildiği bir fikirdi. Bir yandan da yana doğru eğilmiş, Bobby'nin Mary'yi nereye götürdüğünü görmeye çalışıyordu.

Tam telefonu kapatacak ki ahize açıldı ve derin, öfkeli bir ses "Mary?" diye kükredi.

O kadar şaşırmıştı ki neredeyse telefonu düşürecekti. "Hayır," diye yutkundu.

"Bu Pam. Mary elinde. Bobby Lancaster ve onu az önce evden dışarı sürükledi-"

"Hemen geliyorum."

Pam, Wolf Mackenzie'nin sesindeki ölümcül niyet karşısında ürperdi.

Mary uzun otların arasına gizlenmiş büyük bir kayaya takılarak tökezledi ve aniden gelen şiddetli acı midesini bulandırınca öğürdü.

"Ayağa kalk!" Bobby ona doğru sarsılarak bağırdı.

"Bileğimi burktum!" Yalandı ama onu yavaşlatmak için bir bahanesi olacaktı.

Onu Hearst'lerin arkasındaki küçük çayırılık boyunca, sık ağaçların arasından, bir derenin üzerinden sürüklemişti ve şimdi küçük bir tepeye tırmanıyorlardı. En azından küçük görünüyordu, ama şimdi aldatıcı bir şekilde büyük olduğunu biliyordu. Büyük bir açık alandı, Bobby'nin gidebileceği en akıllıca yer değildi ama o iyi plan yapmazdı. Başından beri herkesi şaşırtan, ona hiç doğru gelmeyen şey de buydu. Hareketlerinin hiçbir mantığı yoktu; Bobby plan yapmak yerine tepki gösteriyordu.

Bileği burkulduğunda ne yapacağını bilmiyordu, bu yüzden endişelenmedi ve onu aynı hızda itti. Yine tökezledi ama bir şekilde dengesini korumayı başardı. Karnının üzerine düşerse ve adam tekrar üzerine çıkarsa buna dayanamazdı.

"Neden söylemek zorundaydın ki?" diye

inledi. "Cathy'yi incittin."

"O bunu hak etti!"

"Nasıl? Bunu nasıl hak etti?"

"Ondan hoşlandı,

Kızılderili'den."

Mary nefes nefese kalmıştı. Bir milden fazla yol aldıklarını tahmin ediyordu. Çok uzun bir mesafe değildi ama yokuş yukarı tırmanmak onu zorluyordu. Kolunun kürek kemiklerinin arasına sıkışmış olması da yardımcı olmuyordu. Ne kadar zaman geçmişti? Clay'in ne zaman gelmesini bekleyebilirdi? En az yirmi dakika olmuştu.

Wolf dağdan rekor bir sürede inmeyi başardı. Kamyon tamamen durmadan önce kamyonun atlar ken gözleri çakmaktaşı gibiydi. O da Joe da tüfek taşıyordu ama Wolf'un ki keskin nişancı tüfeğiydi, güçlü bir dürbünü olan bir Remington. Onunla bin metreden atış yapma fırsatı olmamıştı ama daha yakın mesafeden hedefini hiç ıskalamamıştı.

İnsanlar evin arka tarafında toplanmıştı. O ve Joe kalabalığın arasından omuzlarını kaldırarak ilerlediler. "Daha fazla iz bırakmadan herkes kıpırdamasın!" Kurt kükredi ve herkes durdu.

Pam onlara doğru koştu. Yüzü gözyaşlarıyla kaplanmıştı. "Onu ağaçların arasına götürdü. İşte," dedi ve işaret etti.

Bir siren Clay'in geldiğini duyurdu ama Wolf onu beklemedi. İz Çayırın karşısı ona bir neon tabelası kadar açıktı ve Joe peşinde olduğu halde hızla yola koyuldu.

Dottie Lancaster dehşet içindeydi ve neredeyse histerikti. Bobby onun oğluydu ve ne yapmış olursa olsun onu umutsuzca seviyordu. Cathy Teele ve Mary'ye saldıranın o olduğunu anladığında midesi bulanmıştı; vicdanıyla boğuşurken ve onu ihbar ederse oğlunu kaybedeceğini kesin olarak bildiği için neredeyse erken mezara girecekti. Ama bu, oğlunun evden kaçtığını fark ettiğinde hissettiği dehşetin yanında hiçbir şeydi. Evden gelen sesleri takip etmişti. ve tüm kabuslarının gerçek olduğunu gördü: Adam Mary'yi kaçırmıştı ve elinde bir bıçak vardı. şimdi Mackenzie'ler onun peşindeydi ve onu öldüreceklerini biliyordu.

Clay yanından hızla geçerken onun kolunu tuttu. "Durdurun onları," diye hıçkırdı. "Oğlumu öldürmelerine izin vermeyin."

Clay ona zar zor baktı. Onu silkeledi ve peşlerinden koştı. Perişan haldeki Dottie de koştı.

O sırada diğer adamlardan bazıları tüfeklerini almış ve ava katılmışlardı. Bobby Lancaster için hep üzölmüşlerdi ama kadınlarını incitmişti ve bunun hiçbir mazereti olamazdı.

Wolf'un kalp atışları sakinleşti ve paniğı bir kenara itti. Avdayken her zaman olduğı gibi duyuları daha da güçlenmişti. Her ses kulaklarında büyüdü, anında tanınabilir hale geldi. Her ot parçasını, her kırık dalı ve devrilmiş kayayı görüyordu. Doğanın bıraktığı her kokuyu ve korkunun hafif buruk, bakırımsı tadını alabiliyordu. Vücudu bir makineydi, sessizce hareket ediyordu.

Her işareti okuyabiliyordu. Mary burada tökezlemişti ve kasları gerildi. Korkmuş olmalıydı. Eğer ona zarar verirse, o çok zayıftı, bir erkekle boy ölçüşemezdi. Piçin bıçağı vardı. Wolf onun narin, yarı saydam tenine değıcek bir bıçağı düşündü ve öfke onu tüketti. Onu uzaklaştırmak zorundaydı çünkü öfkenin neden olabileceğı hataları göze alamazdı.

Ağaçların arasından sıyrıldı ve birden onları tepenin yamacında gördü. Bobby Mary'yi sürüklüyordu ama en azından hâlâ hayattaydı.

Wolf araziye inceledi. İyi bir açısı yoktu. Doğuya, yükselişin tabanına doğru ilerledi.

"Dur!"

Bobby'nin sesiydi, o mesafeden ancak belli belirsiz duyuluyordu. Durmuşlardı ve Bobby Mary'yi önünde tutuyordu. "Dur yoksa onu öldürürüm!"

Wolf yavaşça tek dizinin üzerine çöktü ve tüfeğı omzuna doğru kaldırdı. Atış yapmak için değıl ama nasıl kurması gerektiğini görmek için dürbünden baktı.

Güçlü dürbün Bobby'nin yüzündeki çaresizliğı ve Mary'nin boğazındaki bıçağı açıkça ortaya koyuyordu.

"Bobbeee!" Dottie onlara ulaşmıştı ve onun adını haykırdı.

"Anne?"

"Bobby, bırak onu!"

"Bırakamam! O

söyledi!"

Adamlar etrafta kümelenmişti. Birkaçı gözleriyle mesafeyi ölçtü ve başlarını salladı. Atış yapamazlardı, bu mesafeden olmazdı. Mary'yi de Bobby gibi vurmaları muhtemeldi, tabii bir şey vurabilirlerse.

Clay Wolf'a baktı. "Atışı yapabilir misin?"

Wolf gülümsedi ve Clay, Wolf'un gözlerindeki bakış karşısında yine tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Soğuk ve öldürücüydüler. "Evet."

"Hayır!" Dottie bu kelimeyi hıçkırarak söyledi. "Bobby!" diye bağırdı. "Lütfen, aşağı gel!"

"Yapamam! Onu öldürmek zorundayım! Ondan hoşlanıyor ve o pis bir Kızılderili! O benim babamı öldürdü!"

Dottie'nin nefesi kesildi ve elleriyle ağzını kapattı. "Hayır," diye inledi, sonra tekrar çığlık attı. "Hayır! O yapmadı!" Gözlerinde saf cehennem yaşıyordu.

"O yaptı! Bir Kızılderili demiştin-" Bobby sözünü kesti ve Mary'yi geriye doğru sürüklemeye başladı.

Clay sessizce, "Yap şunu," dedi.

Kurt tüfeğin namlusunu bir fidanın çentiğine dayadı. Küçüktü ama sabit duracak kadar sağlamdı. Tek kelime etmeden dürbünün artı işaretine nişan aldı.

"Bekle," diye bağırdı Dottie, sesinde ıstırap

vardı. Kurt ona baktı.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Onu öldürmeyin. Sahip olduğum tek şey o."

Siyah gözleri dümdüzdü. "Deneyeceğim."

Atışa konsantre oldu, her zaman yaptığı gibi her şeyi dışarıda bıraktı. Belki üç yüz metre vardı ama hava durgundu. Dürbündeki görüntü kapsamı büyük, net ve basıktı, derinlik algısı bozulmuştu. Mary'nin yüzü açıktı. Kızgın görünüyordu ve bıçağı boğazına dayamış olan omzundaki kolu çekiyordu.

Tanrım, onu sağ salim geri aldığında, onu boğazlayacaktı.

Kadın çok küçük olduğu için, normalde olduğundan daha büyük bir hedefi vardı. İçgüduları Bobby Lancaster'ı tamamen hayattan koparmak için kafasından vurmaktı ama söz vermişti. Kahretsin, çok zor bir atış olacaktı. Hareket ediyorlardı ve öldürmeye gitmeyeceğine söz vererek kendi hedef alanını sınırlamıştı.

Nişangâh yerleşti ve elleri kaya gibi sabitlendi. Nefesini içine çekti, yarısını dışarı verdi ve yavaşça tetiğe bastı. Kulağındaki keskin gök gürültüsüyle neredeyse aynı anda Bobby'nin omzunda kırmızı bir lekenin açtığını ve kurşunun etkisiyle geriye savrulurken bıçağın aniden işe yaramaz hale gelen elinden düştüğünü gördü. Mary sendeleyerek yana doğru düştü ama anında yeniden ayağa kalktı.

Dottie dizlerinin üzerine çöktü, hıçkırarak ağlıyordu, elleri yüzündeydi.

Adamlar tepeye tırmandılar. Mary koşarak aşağı indi ve Wolf'la yarı yolda buluştu. Elinde hâlâ tüfek vardı ama onu kollarına aldı ve kendisine kilitledi, gözleri kapalıydı, onun mucizesini özömsüyordu, ona karşı sıcak ve canlıydı, ipeksi saçları yüzüne değiyordu, tatlı kokusu ciğerlerindeydi. Onları kimin gördüğü ya da ne düşündüğü umurunda değildi. Kız onun kızıydı ve her an hayatının sona erebileceğini bilerek varlığının en kötü yarım saatini yaşamıştı.

Artık bittiğine göre, ağlıyordu.

Tepeye kadar sürüklenmişti ve şimdi de Wolf onu tepeden aşağı sürüklüyordu. Nefesinin altında durmadan küfrediyor, kız tökezleyene kadar nefes nefese itirazlarını duymazdan geliyordu. Sonra onu bir çuval gibi kolunun altına aldı ve devam etti

Aşağı. İnsanlar şaşkınlıkla arkalarından baktı ama kimse onu durdurmak için harekete geçmedi. Bugünden sonra herkes Wolf Mackenzie'ye farklı gözle bakmaya başladı.

Wolf arabasını görmezden geldi ve onu kamyonetine bindirdi. Mary saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve arabadan bahsetmemeye karar verdi; onu daha sonra alacaklardı. Wolf öfke içindeydi, yüzü gergin ve sertti.

O konuşmadan önce neredeyse dağa çıkan yola varmışlardı. "Kasabada ne halt ediyordun?" Ses tonundaki yumuşaklık onu yanıltmamıştı. Kurt tehlikeli derecede öfkeliydi.

Belki olması gerektiği kadar temkinli değildi ama yine de ondan, sevdiği adamdan korkmuyordu. Onun öfkesine saygı duyuyordu ama ondan korkmuyordu. Bu yüzden aynı sakinlikle, "Beni görünce aptalca bir şey yapabileceğini düşündüm, böylece onu teşhis edebiliriz." dedi.

"Onu sen tetikledin, tamam mı? Onun yaptığı senin yaptığın kadar aptalca değildi. Ne yaptın, o seni yakalayana kadar sokaklarda bir aşağı bir yukarı mı yürüdün?"

Hakaretin geçmesine izin verdi. "Aslında iş o noktaya hiç gelmedi. Önce Pam'le konuşmak niyetindeydim. Bay Hearst'e evde olup olmadığını sormak için dükkâna uğradım ve Dottie'ye rastladım. O kadar garip davrandı ve o kadar endişeli görünüyordu ki beni meraklandırdı. Neredeyse dükkândan kaçacaktı. Sonra onu Bay Road'a dönerken gördüğümde Bobby'yi hatırladım, neye benzediğini. Verandaya çıkıp bana baktı ve aradığım kişinin o olduğunu anladım."

"Yani vatandaş tutuklaması mı yaptınız?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Mary sinirlendi. "Hayır, ben aptal değilim ve bir daha ukalalık yapmasan iyi edersin, Wolf Mackenzie. Yapmam gerektiğini düşündüğüm şeyi yaptım. Hoşuna gitmediyse özür dilerim ama işte böyle. Bu kadarı yeterdi. Bunu kaldıramazdım.

ya da sana ya da Joe'ya ateş etmeye başlama ihtimali var.

"Pam'in evine gittim ve Clay'i aradım. Bobby ile yüzleşmek gibi bir niyetim yoktu ama işler öyle yürümedi. Beni Pam'in evine kadar takip etti ve

Telefonda konuşuyordum. O da beni yakaladı. Sonra ne olduğunu biliyorsun."

Bu konuda o kadar gerçekçiydi ki, adam onu sarsmamak için ellerini direksiyon simidinde sıktı. Birkaç dakika önce ağlamıyor olsaydı, öfkesi üzerindeki zayıf kontrolünü kaybedebilirdi.

"Bir şey almak için ahıra geri dönmeseydim ve arabanın kayıp olduğunu fark etmeseydim ne olurdu biliyor musun? Sadece şans eseri Pam arayıp Bobby'nin seni kaçırdığını söylediğinde oradaydım!"

"Evet," dedi sabırla. "Neler olabileceğini biliyorum." "Boğazını kesmeye çok yaklaşmış olması seni rahatsız etmiyor mu?" "At nalı ve el bombası dışında yakın sayılmaz."

Frene bastı, o kadar öfkeliydi ki zar zor görebiliyordu. Motoru kapattığının farkında değildi, sadece ellerini kızın ince omuzlarına koymuştu. Onu dizlerinin üzerine çekmeye o kadar yakındı ki titriyordu, ama korkması gerektiğini fark etmemiş gibiydi. Hafif bir sesle adamın kollarına atladı ve şaşırtıcı bir güçle ona yapıştı.

Kurt ona sarıldı ve titrediğini hissetti. Kırmızı sis görüşünü terk etti ve kızın korktuğunu ama kendisinden korkmadığını fark etti. Her zamanki lanet olası torpido tavrıyla, doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapmıştı ve muhtemelen telaşa kapılmaması için sakın görünmeye çalışıyordu.

Sanki herhangi bir şey onu, dengesiz bir tecavüzcünün boğazına bıçak dayadığını görmekten daha fazla korkutabilirmiş gibi.

Çılgınca kamyonu çalıştırdı. Evine çok uzak değildi ama başarabileceğinden emin değildi. Yolun ortasında bile olsa onunla bir an önce sevişmek zorundaydı. Ancak o zaman onu kaybetme korkusu azalmaya başlayacaktı, onu bir kez daha altında hissettiğinde ve onu içine aldığı anda narin bir vücut.

Mary kara kara düşünüyordu. Wolf'un Bobby'yi vurmasının üzerinden dört gün geçmişti; ilk iki gün ifadeler ve polis prosedürlerinin yanı sıra gazete röportajları ve hatta Wolf'un reddettiği bir televizyon kanalının talebiyle geçmişti. Şerif aptal olmadığı için Wolf'u bir kahraman olarak selamlamış ve yaptığı atışı övmüştü. Wolf'un askerlik kayıtları araştırıldı ve bir öğretmeni kurtaran ve bir tecavüzcüyü yakalayan "çok madalyalı Vietnam gazisi" hakkında çok şey yazıldı.

Bobby Casper'da bir hastanede tedavi görüyordu; kurşun Sağ akciğeri iflas etmişti ama bu şartlar altında hayatta kaldığı için şanslıydı. Olanlar karşısında şaşkına dönmüştü ve sürekli eve gitmek istiyordu. Dottie istifa etmişti. Hayatının geri kalanını, nefretinin oğlunun zihninde tohumlandığını ve tüm bu kabusu neden olduğunu bilerek yaşamak zorunda kalacaktı.

Bobby'nin en azından bir süreliğine kendisinden uzaklaştırılacağını ve özgür bir adam olsa bile bir daha asla Ruth'ta yaşayamayacaklarını biliyordu. Ama Bobby nereye gönderilirse gönderilsin, yanında olmak niyetindeydi. Wolf'a da söylediği gibi, o sahip olduğu tek şeydi.

Her şey bitmişti ve Mary, Wolf'un bir daha asla dışlanmayacağını biliyordu. Tehdit geçmişti ve kasaba güvendediydi. Kim olduğunu ve yakalandığını bilmek bile Cathy Teele'in iyileşmesinde büyük bir fark yaratmıştı ama yaşananlar onun hayatına her zaman damgasını vuracaktı.

Dolayısıyla Meryem'in kendi evine dönmemesi için hiçbir neden yoktu.

Bu yüzden kara kara düşünüyordu. O dört gün boyunca Wolf onunla kalması hakkında tek bir kelime bile etmemişti. Tek bir sevgi sözcüğü bile söylememişti, onu güvenli bir yere kaçırdıktan sonraki çılgın sevişmeleri sırasında bile. Kişisel durumları hakkında hiçbir şey söylememişti.

Eve gitme vakti gelmişti. Sonsuza kadar onunla kalamazdı, hele de artık güvenliğinden endişe etmediği bir dönemde. İlişkilerinin muhtemelen en azından bir süre daha devam edeceğini biliyordu ama yine de evinden ayrılma düşüncesi onu üzüyordu. Mackenzie'nin Dağı'nda geçirdiği her dakikayı sevmiş, onunla küçük sıradan şeyleri paylaşmayı sevmişti. Hayat küçük şeylerden ibaretti, sadece dağınık yoğunluk anları vardı.

Sakince eşyalarını topladı ve ağlamasına izin vermedi. Kontrol altında olacak ve olay çıkarmayacaktı. Bavullarını arabasına yükledikten sonra Wolf'un eve dönmesini bekledi. Gizlice kaçmak çocukça olurdu ve bunu yapmayacaktı; ona evine döndüğünü söyleyecek, koruması için teşekkür edecek ve gidecekti. Bu son derece medeni bir davranış olurdu.

Ne olduysa oldu, Wolf geri döndüğünde öğleden sonra olmuştu. Ter içindeydi, üstü başı toz içindeydi ve ayağına bir inek bastığı için biraz topallıyordu. Keyfi yerinde değildi.

Mary ona gülümsedi. "Artık tek başıma kalmaktan korkmam için bir neden kalmadığından, yakandan düşmeye karar verdim. Her şeyi çoktan topladım ve arabaya yükledim, ama yaptığın her şey için teşekkür etmek üzere sen eve gelene kadar kalmak istedim."

Kurt, kurumuş boğazından aşağı serin, taze su yudumlarırken durakladı. Joe kendisini görmelerini istemediği için basamakta donup kaldı. Wolf'un onun gitmesine izin verdiği inanamıyordu.

Kurt yavaşça başını çevirip ona baktı. Gözlerinde vahşi bir ifade vardı, ama o kontrolü sağlamak için çok fazla konsantre olmuştu. görebiliyordu. Ona bir kez daha gülümsedi ama bu seferki daha zordu çünkü adam tek bir kelime bile etmemişti, "Seni arayacağım" bile dememişti.

"Peki," dedi parlak bir sesle, "sonra görüşürüz. Joe'ya derslerini unutmamasını söyle."

Ön kapıdan çıktı ve merdivenlerden indi.

Arabasına doğru yolu yarılarmıştı ki sert bir el omzuna yapıştı ve onu döndürdü,

Sert bir ses tonuyla, "Bu dağa ayak basarsan lanetlenirim," dedi.

Adam onun üzerinde yükseliyordu. Mary ilk kez onun sadece omzuna ulaşabilmesinin bir dezavantaj olduğunu hissetti. Onunla konuşmak için başını arkaya eğmek zorunda kaldı, adam çok yakındı. Vücudundan yayılan sıcaklık onu buhar gibi sarmıştı. "Ben yapamam

Sonsuza kadar burada kalacağım," diye makul bir cevap verdi ama şimdi onun gözlerindeki bakışı görebiliyordu ve ürperdi. "Ben küçük bir kasabada öğretmenim. Seninle öylece birlikte yaşayamam-"

"Kapa çeneni," dedi.

"Şimdi buraya bak-"

"Kapa çeneni dedim. Hiçbir yere gitmiyorsun ve hayatının sonuna kadar benimle birlikte yaşayacaksın. Bugün çok geç, ama sabah ilk iş kan testleri ve ruhsat için şehre gidiyoruz. Bir hafta içinde evleneceğiz, o yüzden o küçük kıçını eve geri sok ve orada kal. Bavullarınızı içeri getireceğim."

Yüzündeki ifade çoğu erkeği birkaç adım geri attırırdı ama Mary kollarını kavuşturdu. "Beni sevmeyen biriyle evlenmeyeceğim."

"Cehennem ateşi!" diye kükredi ve onu kendine doğru çekti. "Seni sevmiyor muyum? Kahretsin kadın, ilk günden beri beni parmağında oynatıyorsun. seni gördüğüm zaman! Senin için Bobby Lancaster'ı gözümü kırpmadan öldürürdüm, bu yüzden sakın seni sevmediğimi söyleme!"

Bir aşk ilanı ve evlilik teklifi olarak pek romantik sayılmazdı ama heyecan verici olduğu kesindi. Mary ona gülümsedi ve parmak uçlarına basarak kollarını onun boynuna doladı. "Ben de seni seviyorum."

Ona ters ters baktı ama yumuşak pembe kazağının yanaklarındaki narin gülleri ortaya çıkarması ve kayrak mavisî gözlerinin ona parıldamasıyla ne kadar güzel göründüğünü fark etti. Bir esinti onun ipeksi, gümüşî kahverengi saçlarıyla flört etti ve aniden yüzünü şakağındaki bebek gibi ince tellere gömdü.

"Tanrım, seni seviyorum," diye fısıldadı. Bir kadını, hele de bir Anglo'yu sevebileceğini hiç düşünmemişti ama bu, bu hafif, narin Yaratık buldozerle hayatına girmiş ve onu tamamen değiştirmişti. Artık havasız yaşayamayacağı gibi onsuz da yaşayamazdı. "Çocuk istiyorum," dedi kadın. Adam onun şakağına gülümsedi. "Razıyım." Bu konu hakkında biraz daha düşündü. "Sanırım dört tane istiyorum." Ona daha sıkı sarılırken kaşları hafifçe çatıldı. "Göreceğiz bakalım." Çok küçük ve narindi

Bu kadar çok hamilelik için iki tane daha iyi olurdu. Onu kollarına aldı ve ait olduğu yere, eve doğru yola çıktı.

Joe pencereden izledi ve babası Mary'yi göğsüne bastırırken sırtarak arkasını döndü.

Sonsöz

Hava Kuvvetleri Akademisi, Colorado Springs, Colorado

Joe, Mary'den gelen mektubu açtı ve okurken sırtmaya başladı. Oda arkadaşısı ona ilgiyle baktı. "Evden iyi haberler mi var?"

Joe başını kaldırmadan, "Evet," dedi. "Üvey annem yine hamile." "Daha yeni doğurdu sanıyordum."

"İki yıl önce. Bu onların üçüncü yılı."

Oda arkadaşısı Bill Stolsky, Joe'nun mektubu bitirmesini izledi. İçten içe, bu sakın, uzak melezden biraz korkmuştu. Birinci sınıf öğrencisi oldukları ve normalde aşağıların aşağısı olarak görüldükleri zamanlarda bile, Joe Mackenzie'de üst sınıfların ona çok fazla acı çektirmesini engelleyen bir şeyler vardı. Sınıfının en iyisiydi. ve mezun olduktan sonra uçuş eğitimine devam edeceği zaten biliniyordu. Mackenzie zirveye giden hızlı yoldaydı ve eğitmenleri bile bunu biliyordu.

"Üvey annen kaç yaşında?" Stolsky merakla sordu. O biliyordu Mackenzie yirmi bir yaşındaydı, kendisinden bir yaş küçüktü ama ikisi de Akademi'de son sınıftaydı.

Joe omuz silkti ve dolabında sakladığı bir fotoğrafa uzandı. "Yeterince genç. Benim babam da oldukça genç. Ben doğduğumda o daha çocukmuş."

Stolsky fotoğrafı aldı ve içindeki dört kişiye baktı. Poz verilmiş bir fotoğraf değildi, bu da onu daha samimi kılıyordu. Üç yetişkin bir bebekle oynuyordu. Kadın küçük ve narindi.

kucağındaki bebeği, iri yarı, esmer, kartal vücutlu bir adama gülümsedi. Adam sert görünümlü biriydi. Stolsky onunla karanlık ya da başka türlü bir ara sokakta karşılaşmak istemezdi. Joe'ya hızlıca baktı ve güçlü benzerliği gördü.

Ama bebek gamzeli bir yumrukla büyük adamın parmağına yapışmış, Joe boynunu gıdıklarken gülüyordu. Bu, Mackenzie'nin özel hayatına, sıkı sıkıya bağlı ailesine açıklayıcı ve garip bir şekilde rahatsız edici bir bakıştı.

Stolsky boğazını temizledi. "Bu en yeni bebek mi?"

"Hayır, o resim ben lise son sınıftayken çekildi. Bu Michael. O şimdi dört yaşında, Joshua da iki yaşında." Joe, Mary'nin mektubunu düşününce hem gülümsemekten hem de endişelenmekten kendini alamadı. İki küçük kardeşi de sezaryenle doğmuştu, çünkü Mary onları doğuramayacak kadar zayıftı. Joshua'nın doğumundan sonra Wolf başka bebek olmayacağını söylemişti, çünkü Mary Josh'u taşımakta çok zorlanmıştı. Ama Mary her zamanki gibi kazanmıştı. Bu bebeğin doğumu yaklaştığında izne ayrılmak zorunda kalacaktı.

"Üvey annen-uh-" "Hintli mi?"

Hayır."

"Ondan hoşlanıyor musun?"

Joe gülümsedi. "Onu seviyorum. O olmasaydı burada olamazdım." Ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. Altı yıl sıkı çalışmıştı ve uğruna yaşadığı şeyi elde etmenin eşiğindeydi: savaş uçağı. Önce uçuş eğitimi, sonra Savaş Uçağı Eğitim Okulu. Önünde daha uzun yıllar sürecektir sıkı bir çalışma dönemi vardı ama o bunun için çok istekliyd. Sadece küçük bir yüzde savaş uçağına geçebiliyordu ama o onlardan biri olacaktı.

Sınıftaki uçuş eğitimine devam edecek öğrenciler, bazılarının uçuş eğitiminden atılacağını ve daha da büyük bir kısmının asla savaş uçağı olamayacağını bilmelerine rağmen, savaş uçağı çağrı işaretlerini düşünmeye ve seçmeye başlamışlardı bile. Ama bunun kendileri olacağını hiç düşünmemişlerdi.

her zaman diğ er adamdı, diğ er adamda malzeme yoktu.

Bu işaretleri d ş  n rken çok eğlenmişlerdi ve Joe her zaman olduğu gibi sessizce, biraz ayrı oturmıştu. Sonra Richards onu işaret ederek, "Sen şef olacaksın," dedi.

Joe başını kaldırdı, yüzü sakın ve mesafeliydi. "Ben şef değilim." Sesi sakindi ama Richards bir ürperti hissetmişti.

"Pekâlâ," diye kabul etti. "Sana ne denmesini istiyorsun?"

Joe omuz silkti. "Bana 'Breed' de. Ben buyum işte."

Henüz mezun bile olmamış olmalarına rağmen insanlar ona Breed Mackenzie diyordu. Bu isim kaskına yazılacak ve pek çok insan gerçek adını unutacaktı.

Bunu ona Mary vermişti. Onu itip kakmış, onun için savaşmış, ona öğretmişti. Ona hayatını vermişti, maviliklerde.

Mary Wolfun kollarına döndü.  ırıl ıplaktı ve Wolfun iri elleri henüz görünmeyen hamileliğinin izlerini arar gibi solgun vücudunu okşamaya devam ediyordu. Adamın endişelendiğini biliyordu ama kendini harika hissediyordu ve onu rahatlatmak için. "Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim. Kabul et, hamilelik benimle aynı fikirde." Kıkırdadı ve her birini sırayla avucunun içinde kaldırarak göğüslerini okşadı. Artık daha dolgun ve daha hassastılar.

Sadece meme uçlarındaki ağzıyla bile onu neredeyse tatmin edebiliyordu.

"Ama bu sonuncusu," dedi.

"Ya başka bir erkekse? Bir kez daha bir kız için denemek istemez misin?"

 nledi, çünkü bu sefer onu hamile kalmaya ikna etmek için kullandığı argüman buydu. Dört  ocuk doğurmaya kararlıydı.

"Bir anlaşma yapalım. Eğer bu kız olursa, başka olmayacak. Erkek olursa bir bebeğimiz daha olur ama cinsiyeti ne olursa olsun sınır bu."

"Anlaştık," diye kabul etti. Durakladı. "Yüz çocuğa babalık yapabileceğini ve hepsinin erkek olabileceğini düşündün mü? Hiç dişi sperminiz olmayabilir. Siciline bak, arka arkaya üç erkek çocuk-"

Elini kızın ağzına koydu. "Daha fazla değil. Dört mutlak sınırdır."

Ona güldü ve ince bedenini ona doğru kaldırdı. Beş yıllık evlilikten sonra bile adamın tepkisi anında olmuştu. Daha sonra, o uyuduğunda, Mary karanlığa gülümsedi ve onun güçlü sırtını okşadı. Bu bebeğin de bir erkek olduğunu hissetti. Ama bir sonraki -ah, bir sonraki- onun arzuladığı kız olacaktı. Bundan emindi.

İçindekiler

[Birinci Bölüm 3](#)

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.